MOARTEA MORȚII ȘI DESĂVÂRȘIREA

Ilie Cioară

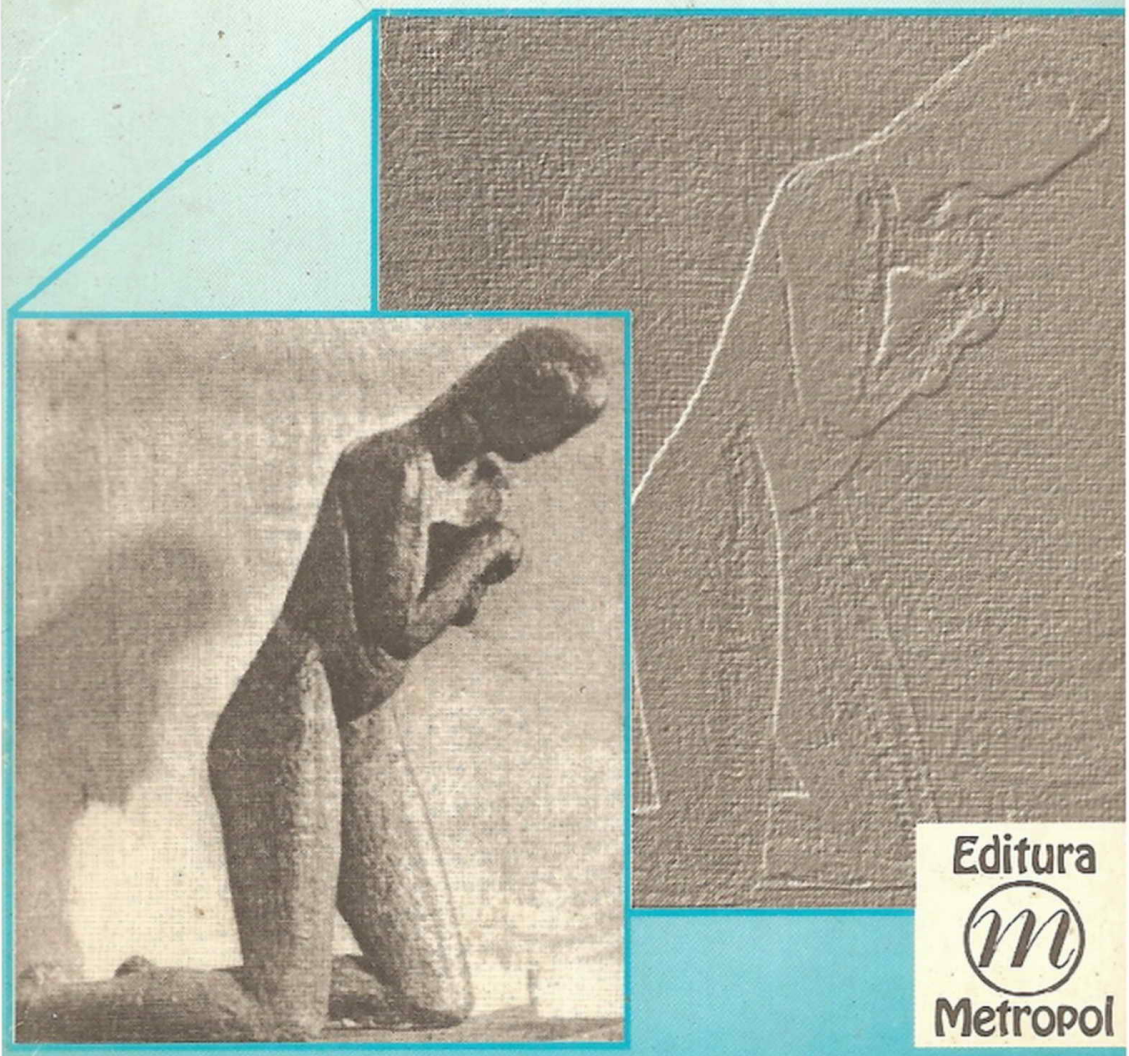

Editura Metropol

Cărți apărute - scrise de același autor

1. „Moartea morții și desăvârșirea"
   editura ALL - 1993
2. „O călăuză astrală. Ferestre spre infinit"
   editura ALL - 1994
3. „Integritatea ființei umane"
   editura ALL - 1998
4. „Omul atemporal și divinitatea"
   editura ALL - 1998
5. „Ființa umană și Adevărul Absolut"
   editura Herald - 1998
6. „Redresarea morală și spirituală a Omenirii"
   editura Metropol 1999

Tipărit la
Atelierele Tipografice
METROPOL

ISBN 973-562-102-9

Moartea morții și desăvârșirea

– document parapsihologic –

Editura
METROPOL
București, 1999

Sumar

Notă de prezentare

CAPITOLUL I

Vise prevestitoare 11
Marea surpriză ! Revelația fenomenului de dedublare 15
O nouă surpriză ! Contactul cu lumea duhurilor 19
Diverse consultări în lumea de dincolo 19
Atașamentele dau aripi experiențelor 21
Fără sprijin astral sunt expus la multe neplăceri 22
Mi se propune plecarea din țară 23
Câteva descoperiri incomplete 25
Problema vieților succesive Descoperirea unor vieți anterioare 26
Întâlnire cu un sinucigaș 28
Lipsa de adaptare aici - dificultăți la adaptare dincolo 29
Entități ce nu realizează că s-au desprins de corpul fizic 30
Cer iertare unui suflet căruia i-am greșit în această viață 32
Greșeli și păcate în lumina sancțiunilor din lumea astrală 33
Alte forme de ispășire 35
Întâlnirea unei entități superioare 37
Solicitări îndrăznețe 38
Împlinire de destin 41
Câteva considerente 42

CAPITOLUL II

Diverse meditații 43
Consultarea mareșalului Alex. Averescu 47
Diferite consultări astrale. 48
Un fenomen de posesiune astrală 51
Un posibil risc al dedublării 52
Un exercițiu Yoga 52

CAPITOLUL III

Documentare, studiu, experiențe, muncă asiduă cu mine 54
Mediumitate 57
O entitate mă scoate din corp 59
Rugăciuni făcute în afara corpului și îndemn la rugăciune 60
Semnul crucii mă salvează din multe situații dificile, în lumea astrală 62
Întâlniri cu entități negative 64
O lecție de smerenie oferită de prieteni astrali 66
Îngâmfarea este pe loc sancționată în lumea cealaltă 67
Asmuțimea smerită și blândețea acționează în chip strălucit și în lumea de dincolo . 68
Suflete în chinuri și chinuitori de suflete 68
Spiritele aflate în planurile superioare ajută pe cele aflate mai jos, dacă acestea acceptă ajutorul 69

Suflete cercetate în diverse rânduri și găsite în aceeași stare de nemulțumire, de suferință 72
O entitate se prăbușește la simpla atingere, altele evită uneori contactul cu mine. 82
Suflete găsite dincolo în stare de resemnare 83
Întreaga noastră activitate de pe pământ o găsim dincolo 86
Îndoieli astrale în privința dedublării 87
O entitate astrală mă socotește nebun 88
Incinerarea procură sufletelor chinuri înspăimântătoare 90
O familie mă solicită să-i aduc dovezi despre nemurire 91
Rugăciunea dincolo mi are darul dacă mi te obișnuiești cu ea aici 94
Laude și lăudăroși și dincolo, ca și aici 95
Întâlnire cu mama și cu tata (Stanca și Gheorghe Mladin Jianu) 96
Un suflet chinuit 98
Păcatele săvârșite aici le vom avea în față dincolo și vom suferi în funcție de cunoașterea și gravitatea lor 99
Oaspeți astrali ce-mi fac o vizită cu semnificație 102
Spirite întâlnite în locuri subterane 103
Întâlnire cu Antal, ghidul cercului nostru de școală spiritualistă 104
Intrarea pe poarta strămtă 106
Soț și soție aici; dincolo - fiecare pe alt nivel de evoluție 107
„Când nu înțelegi suficient aici, dincolo treci la stringe" 108
Suflete care evită să se întâlnească cu mine 108
Efortul, chiar pentru o scurtă perioadă este răsplătit dincolo 110
Orbirea de dincolo este mult mai grea decât pe pământ 111
Sfaturi oferite de lumea de dincolo pentru pământeni 113
O întâlnire interesantă 115
Întâlnirea dincolo cu J. Kennedy 118
Descoperirea unei alte vieți anterioare 122
Întâlnirea cu un suflet pe un plan superior 125
Ridicare pe scara evoluției impune muncă personală 127
Mulțimile adunate în jurul tău un permanent pericol pentru urcuș spiritual 128
Un sfat pentru monahi - „desprinderea de lume" 130
Sinuciderea procură suferințe îngrozitoare 132
Datoriile neachitate ne pun în situații neplăcute, la trecerea dincolo 136
Diferite aspecte astrale și medii infecte 139
Vorbirea multă aduce, implicit, și greșeli mai multe și suferințe pe măsura lor - aici și dincolo. 147
Ateism în lumea noastră, afirmații ateiste și în lumea de dincolo 148
În lumea spiritelor, hoții nu cheile închisorii asupra lor 153
Fantoma mea sperie păsările din curte ale unui gospodar din Costinești, fam. Ilie și Ana Anghel 155
O formă îngrozitoare de ispășire 156
Diverse întâlniri astrale și diferite piedici astrale 156
Diferite piedici astrale 165
Călăuze vizibile astrale și alte forme prin care am fost ajutat în dedublările mele 167

Răscruce de drum. Ceasul răfuielilor şi hotărâri îndrăznețe 168

CAPITOLUL IV

Cărarea îngustă 177
O împărtăşanie simbolică 180
Un alt caz de previziune 182
Un medic îşi consultă profesorul aflat dincolo 184
Un astral aflat într-o situaţie delicată 185
O tentativă de reîncarnare curmată brutal 186
Un sinucigaş după 35 de ani de viaţă subterană 187
Un caz de sinucidere nedeliberată 188
Mi se solicită două confirmări 190
Un astral se îndoieşte de existenţa morţii ! 191
O prelegere în lumea astrală 192
O interesantă desprindere astrală 193
Semnul crucii - un act de violenţă împotriva entităţilor mai puţin evoluate 194
O entitate îmi cere pâine ca să-şi astâmpere foamea 195
Alte curiozităţi şi surprize astrale 196
O vindecare astrală 200
Ultimul pelerinaj în lumea astrală 201
Despărţirea 203

Notă de prezentare

În lucrarea de față se reflectă viața unui urmărit politic, care, în anul 1948, fiind încolțit de securitate, găsește refugiu în casa părinților săi, dintr-o comună din mijlocul Olteniei. Aici, într-un pod de bucătărie de vară, în semi-întuneric, își duce existența în cea mai strictă clandestinitate timp de doi ani și șapte luni de zile.

Încă de la început, în acest climat dur, cu el se petrece un fenomen de dedublare. Impresionat de noutatea fenomenului, inițiază o mulțime de experiențe care-i dau certitudinea nemuririi sufletului. Pe măsură ce își consolidează convingerea privind independența structurii psihice de corpul fizic, se avântă în lumea duhurilor, a celor plecați de pe pământ, de unde aduce informații surprinzătoare. De asemenea, prin investigarea propriului trecut, își descoperă câteva vieți anterioare, confirmând în acest fel, teza reîncarnării sufletelor.

Este obligat să plece din acest ascunziș, întrucât părinții săi sunt izgoniți din comună, pentru ca în gospodăria lor să se instaleze Cooperativa Agricolă populară.

La 25 aprilie 1951 este arestat la locuința lui de la Brașov și trimis la închisoarea Făgăraș, unde ispășește o condamnare de cinci ani și șase luni de zile. În această perioadă își continuă experiențele, corelate (în limita posibilităților) cu verificări pe ambele planuri - terestru și astral.

După eliberare, își stabilește domiciliul în București, unde face cunoștință cu un cerc de înaltă spiritualitate morală, condus de un spirit ales. Spre deosebire de alte cercuri spiritiste, aici se predau lecții de mistică creștină. Se punea accent pe practicile religioase recomandate de Patrologia creștină, Filocalia etc., cu recomandarea expresă a Rugăciunii inimii.

Prin mijlocirea acestui grup de idealiști îi este din plin satisfăcută setea de cunoaștere a fenomenului de parapsihologie - dedublarea, pe care l-a practicat timp de opt ani. De acum încolo, numărul experiențelor crește vertiginos, pe măsura solicitării noilor cunoscuți, care voiau să afle noutăți despre cei plecați. Noi și noi dovezi vin să reîntregească și să consolideze convingeri deja formate.

Concomitent cu numărul tot mai mare de informații în legătură cu desfășurarea existenței dincolo de mormânt - crește și setea de autoperfecționare. În acest sens, urmărind viețile sfinților, renunță la viața omului obișnuit și devine monah. Timpul și-l petrece între munca legată de serviciu și singurătatea locuinței, unde studiază numai literatura ce tratează căile și metodele care promit ameliorarea psihologică a ființei umane. Își însușește Rugăciunea inimii, pe care o rostește neîncetat zi și noapte.

După alți opt ani de privațiuni și luptă înverșunată cu pornirile ancestrale ale propriului ego, rămâne totuși nemulțumit. Întreaga strădanie nu i-a adus decât mici schimbări de suprafață, cu totul neînsemnate. În fața unui asemenea bilanț, ia hotărârea de a părăsi țara, pentru a îmbrățișa viața de sihastru pe muntele Athos. Securitatea însă, în ultimul moment, se opune.

Obligat să trăiască în continuare în același climat, începe să mediteze mai mult asupra credinței, practicilor religioase, diferitelor metode de luptă cu sine. În final ajunge la concluzia că toate acestea nu conduc pe practicant la integrarea lui în „Marele Tot", din care toate purced.

Într-un moment de revelație, află că puritatea minții și Absolutul nu pot fi atinse prin credință, voință, efort, imaginație, analize etc., și că orice activitate este și rămâne în orice împrejurare un obstacol permanent la întâlnirea omului cu Dumnezeu.

În urma acestei fericite descoperiri, adoptă o nouă modalitate de întâmpinare a frământărilor ego-ului gânditor. Ascultă și privește cu întreaga atenție orice reacție a psihicului propriu care survine automat la mișcarea permanentă a vieții. Altfel zis - o stare de conștientizare spontană, realizată pe parcursul unei clipe, în care gândirea tace cu desăvârșire.

Această simplă cunoaștere de sine o practică timp de circa doi ani și jumătate, când întâlnește o nouă și mare surpriză. Gândirea, fără nici un efort, își încetase zburdălnicia, ego-ul și-a pierdut însemnătatea în actul de decizie. În structura lui se operase, pe căi nevăzute și neurmărite, o incizie, ca o fereastră spre Infinit. Această deschidere îi permite practicantului să părăsească fără nici un efort măr-

ginirea egocentristă, spre a întâlni Absolutul. Cărarea îngustă se descoperise singură !

Autorul acestei lucrări se socoteşte doar un instrument, prin care s-a transmis acest mesaj simplu şi la îndemâna tuturor oamenilor dispuşi să-şi cunoască şubreda condiţionare şi să atingă Sacrul - Scânteia divină. Toţi câţi întâlnesc această Sfântă Realitate nu pot avea decât un singur limbaj şi o unică viziune a faptelor, care nu pot fi niciodată contrazise, negate sau interpretate.

CAPITOLUL I

Vise prevestitoare

De când mă știu, încă din copilărie, am avut vise premonitorii. Unele din ele erau de-o claritate absolută. Nu pretindeau nici un fel de efort pentru a fi înțelese. Altele, dimpotrivă, erau mai mult sau mai puțin voalate - și implicit, fiecare solicita un anume efort de descifrare.

În sfârșit, o ultimă categorie de vise, îmi era atât de criptic transmisă, încât făcea imposibilă chiar și o vagă tălmăcire. Mesajul devenea însă foarte evident, fie concomitent cu desfășurarea evenimentelor, fie ulterior, după consumarea lor.

Vă redau câteva din aceste vise, unele cu implicații certe în însăși desfășurarea vieții mele.

În 1930 eram elev în clasa a treia la un liceu din Banat. Locuiam la aceeași gazdă (Neni Cristina) cu un coleg de clasă, M. Văcărescu. În luna februarie din acel an am avut următorul vis:

În fața casei unde locuiam, s-a oprit o căruță cu doi cai negri, condusă de un țăran, a cărui figură mi-a rămas bine întipărită în minte. Nu-l mai văzusem niciodată. În timpul visului nu știam cine este. Noi, cei trei: eu, gazda și colegul, ne-am urcat în această căruță, în partea din spate, așezându-ne pe un leagăn, format din două scânduri acoperite cu o pătură. Eu ocupam locul dintre cei doi. Și iată-ne porniți la drum, străbătând o regiune cu totul necunoscută de mine. Pe întregul parcurs, am înregistrat o mulțime de amănunte ca trecerea printr-o pădure, peste un pod, un izvor din care am băut apă etc.

În final, visul se termină în clipa când, urcând pe un drum în pantă, m-am ridicat în picioare, în clipa când am trecut pe sub un măr, și am smuls un smoc de merișoare puțin dezvoltate.

În luna iunie a aceluiași an, la începutul vacanței, visul prevestitor a devenit realitate. Omul cu căruța s-a dovedit a fi fratele colegului meu, care ne-a invitat câteva zile în comuna Rugi, la circa 10-15 km. Înfățișarea sa, caii

și căruța, ca și întregul drum parcurs îmi erau de-acum foarte cunoscute.

În momentul când urcam dealul, am uitat de vis. Dar, ajungând sub un măr ce-și revărsa crengile peste drum, în mod mecanic m-am ridicat și am repetat întocmai ceea ce făcusem în stare de vis. Visul mi-a revenit în toate amănuntele lui. Suprapunerea era perfectă.

Un alt vis, în împrejurări diferite:

În ziua de 22 martie 1945, am fost arestat prima dată și reținut fără nici un fel de anchetă, fiind învinuit de atitudine ostilă față de clasa muncitoare (formularea aparține autorităților ce acaparaseră de curând puterea în Stat).

În timpul reținerii, am iarăși un vis cu semnificație precisă. Mă aflam la București, în casa fratelui meu. În fața casei se oprește o mașină de culoare neagră, condusă de un șofer necunoscut. Ne urcăm, eu și fratele meu, cu soțiile și pornim pe un drum pe care nu-l mai străbătusem niciodată. La intrarea într-o localitate suntem opriți de un post de control al armatei sovietice. Ni se controlează cele trei geamantane, apoi ne urcăm și continuăm drumul. Visul se termină aici.

După aproape două luni de zile, am fost trimis în lagărul de la Caracal. Pe drum, în gara București-triaj - evadez. De aici încolo, totul s-a desfășurat întocmai ca în vis. Un taxi angajat de pe piață ne-a dus la Craiova și apoi în comuna natală, la părinții mei.

Și iată un alt vis, cu o semnificație care încă nu s-a realizat.

În cursul lunii august 1945, într-o după-amiază foarte călduroasă, m-a cuprins un fel de toropeală și, contrar obișnuinței, am adormit.

Pe bolta cerului, cum priveam înspre răsărit, observ o stea cu cinci colțuri. În mijlocul ei, chipul lui Lenin. Cum o privcam, deodată steaua se desprinde de pe bolta cerului și începe să se rostogolească din ce în ce mai repede. Nu mi-am dezlipit privirea de ea, decât în clipa când s-a prăbușit în imensitatea oceanului.

Urmează o nouă viziune. De data asta proiectată pe sol. Eu privind de undeva de sus. Era harta României, cu munți, râuri și localități, în care era inclusă și Basarabia, așa cum am învățat la școală.

Acest vis l-am povestit pe parcursul anilor de sute de ori, şi la diferite persoane, ori de câte ori s-a ivit prilejul. Sunt convins că n-am să mor fără să văd şi împlinirea acestui vis. Altfel nu mi s-ar fi dat.

Şi, în sfârşit, un alt vis de o importanţă covârşitoare în desfăşurarea evenimentelor ce aveau să-mi schimbe în întregime modul de-a gândi şi a acţiona pentru tot restul existenţei mele.

Suntem în luna august 1948. De circa o lună de zile, un nou val de arestări se declanşase în întreaga ţară. Printre cei consideraţi ca potenţiali periculoşi pentru siguranţa statului totalitar - figuram şi eu. Şi, ceea ce făcusem în 1945, după evadare, am făcut şi de astă dată.

Aşadar, iată-mă din nou în comuna Vârtop, în casa părinţilor, a căror gospodărie îmi oferă multe posibilităţi de ascundere - şi, în plus, garanţia că într-o eventuală descoperire nimeni n-ar fi avut de suferit de pe urma mea, soţia şi părinţii fiind exceptaţi de la rigorile legii, în cazul respectiv.

Ştiam că vor veni să mă caute şi aici, întrucât mă căutaseră în alte trei localităţi diferite. În acest scop, am luat unele măsuri de prevedere. Nu am mai apărut în comună, şi mi-am aranjat în podul unei bucătării de vară un culcuş pentru dormit în timpul nopţii.

În ziua de 15 august, de Sfânta Maria se ţinea târgul anual în comună, şi toţi ai casei erau plecaţi.

Pe mine m-a cuprins aceeaşi toropeală ciudată, de care am mai amintit, şi am pus capul pe pernă, deşi dormisem bine în noaptea precedentă. Furat de această moleşeală, am adormit imediat. Şi iată visul de o extraordinară claritate, importanţă şi împlinire aşa de apropiată.

Visez că cineva bate în poartă şi, întocmai ca în stare de veghe, mă deplasez să văd cine este şi ce vrea. În faţa mea era Ştefan Dinu (un consătean) care, fără vreo altă explicaţie, mi se adresează:

- Domnu' Cici, deseară vin să te caute !

- Bine, nene Ştefan, îţi mulţumesc, îi răspund eu.

După ce a repetat şi a doua oară acest avertisment şi eu i-am răspuns cu aceleaşi cuvinte, s-a îndepărtat puţin - apoi s-a întors cu faţa spre mine şi, pe un ton ceva mai apăsat îmi spune:

- Să știi, domnu Cici, că deseară vin să te caute!

I-am mulțumit din nou. Ambii știam că este vorba de jandarmii care, în acea vreme, asigurau ordinea în comunele țării.

M-am trezit brusc, cu emoția ce ți-o procură, de obicei, anunțarea unei vești importante. Deci - mi-am zis - iată că a venit și ceasul ce-l așteptam oarecum.

Înspre seară, s-au adunat toți ai casei și eu le-am relatat visul respectiv.

Tata, care era un om foarte cumpătat și judeca lucrurile la rece, a încercat să mă convingă că visul ar fi urmarea preocupărilor și grijilor mele. I-am spus că, dacă totuși vin să mă caute, să le spună că am plecat de două zile la mine, la Brașov.

Un glas dinăuntru mă îndemna să nu stau la masă cu ei și să mă retrag în ascunzătoare. La insistențele lor, am stat totuși la masă. Deodată, însă, cineva mi-a ordonat să plec imediat. M-am ridicat brusc de la masă și, hotărât am deschis ușa, urmat de tata. Odată intrat în bucătărie, m-am urcat pe un butoi, am ridicat capul și m-am înălțat în pod. Când să așez capacul la loc am auzit un zgomot în curte. Erau patru jandarmi, care veneau spre casă în pas alergător, apărându-se de câini. Tata abia a apucat să pună cârligul la ușa ce închidea bucătăria.

- Ce căutați, domnule la mine în curte? îl aud pe tata.

Când a aflat că mă caută pe mine, le-a spus destul de tare, ca să aud și eu, că am plecat la mine acasă, de două zile. Distanța dintre noi, în linie dreaptă, nu era mai mare de doi metri.

Au făcut o percheziție sumară și au plecat să mă caute la conacul ce-l aveam la circa doi kilometri depărtare de casă. Erau bine informați. Cu două săptămâni mai înainte, stătusem acolo.

Din această clipă am hotărât să trăiesc în cea mai deplină clandestinitate, să locuiesc în acest pod în care o rază slabă de lumină îmi anunța în fiecare dimineață răsăritul soarelui, pentru ca, mai târziu, totul în jur să rămână într-o semiobscuritate monotonă.

Ziua, neputând să citesc, am dus o viață mai mult meditativă cu care nu fusesem obișnuit până acum. Meditez,

fără să vreau, la propria-mi viață, la ceea ce am făcut și nu trebuia să fac, la ceea ce trebuia să fac și n-am făcut. Rezultatul, un bilanț lipsit de orice strălucire.

În această stare de incertitudine și frământare, o presimțire vagă, dar pregnantă, pornind parcă din adâncurile cele mai îndepărtate ale ființei mele, mă anunța că ceva deosebit se va întâmpla cu mine. Uneori acest „ceva" îmi procura o stare de apăsare aproape dureroasă. Și așa s-au scurs aproape două săptămâni, punându-mi mereu întrebări. Nici un răspuns, însă nu venea să mă scoată din această suferință surdă! Și totuși, acel „ceva" nu s-a lăsat prea mult așteptat.

Marea surpriză! Revelația fenomenului de dedublare

Într-o noapte înstelată, - o lumină aproape ca ziua. Mă aflu, nu știu cum - în afara trupului meu la zece-cincisprezece metri depărtare de locul unde dormeam. Înălțimea, patru, cinci metri, apreciată după nucul ce-l aveam în fața casei.

Așadar, suspendat în aer, complet conștient. Știam cine sunt, unde îmi este corpul. Îmi amintesc toate evenimentele ce mă aduseseră în casa părinților mei. De asemenea, aveam conștiința clară de timpul petrecut în această ascunzătoare. Și deodată un gând neașteptat:

Oare nu mi-am pierdut mințile?

Nu-mi dau nici un răspuns și îmi proiectez privirea spre poarta aflată la aproape cincizeci de metri unde și ajung. Poarta are înălțime de trei metri. Eu mă aflam nu cu mult deasupra ei. M-am oprit o clipă. Mă simt extraordinar de bine. Astfel de clipe nu le-am trăit niciodată în stare de veghe.

Fără să mă întorc, am revenit, alunecând, la locul inițial. Și iarăși întrebările:

- Doamne, stau de câteva zile în acest pod, oare nu mi-am pierdut mințile?

- Cum e posibil ca cineva să fie în două locuri, corpul acolo și eu, ființa adevărată, aici?

Fiorul ce m-a cuprins, de astă dată necontrolat, m-a readus spontan în podul luminat de o lumină gălbuie, deosebit de clară. Cu acest prilej văd o seamă de amănunte din adăpostul meu, pe care, din cauza obscurității, ziua nu le puteam observa.

Urmează pătrunderea în corp. Impresia era aceea a unui şarpe care pătrunde în interior prin gură. De fapt, era o energie care, pe măsură ce se infiltra în corp, îmi îngăduia să mă mişc pe porţiuni: cap, mâini, picioare etc. Inima îmi bătea cu putere. De-acum, în stare de veghe, îi auzeam bătăile în coşul pieptului.

Nu s-a pierdut nici un amănunt legat de această trăire în afara corpului fizic.

După ce m-am liniştit, am aprins o lumânare şi am verificat ceea ce văzusem pe altă cale, decât cea obişnuită.

Bucuria era aşa de mare, încât îmi piere şi somnul şi pofta de mâncare. Deşi intuiesc importanţa covârşitoare a acestei descoperiri, totuşi ceva din interior îmi spune că nu-i decât un început şi că va trebui să merg mai departe, să verific, să descopăr tot ceea ce îmi va fi îngăduit.

Chiar a doua zi am iniţiat un fel de discuţie cu mine însumi. Dacă m-am desprins de corp, fără voia mea, îmi zic eu, oare nu s-ar putea să fac acest lucru oricând şi după voinţa mea. Cu alte cuvinte, să nu părăsesc corpul decât perfect conştient! Şi cum?

Am luat o bucată de hârtie şi am desenat pe ea un cerculeţ, cât o pioneză ceva mai mare. Apoi am înnegrit cu creionul interiorul cercului şi, după aceea, am fixat hârtia pe scândura acoperişului, la aproape şaptezeci şi cinci de centimetru, - eu, lungit la orizontal. Şi iată şi formula adecvată scopului propus - rostită în gând: „N-am să ies din corp decât conştient, privind acest punct!"

Pentru a mă familiariza cu acest experiment, în timpul zilei, din când în când, făceam exerciţii de concentrare, privind cu insistenţă punctul. Rezultatele nu s-au lăsat aşteptate.

Chiar din prima seară, am înregistrat o serie de efecte inedite. Din mâna fizică se desprinde o altă mână, formată din punctişoare luminoase, într-o permanentă mişcare. Surpriza, cu emoţia respectivă, a readus dublura mâinii integrând-o în mâna fizică.

Același fenomen s-a întâmplat și cu unul din picioare. Piciorul fizic, aflat în poziția îndoit, dublura sa părăsindu-l, a luat o altă poziție, adică cea normală de întindere înainte. În final, rezultatul a fost același: revenire la întregul inițial.

În cele din urmă, m-am desprins brusc de corp și m-am gândit puternic la părinții mei, de care mă despărțea un zid. M-am repezit cu capul înainte în acel obstacol. Dar îndată m-am oprit. Cum e posibil să trec prin zid?

Această îndoială mi-a oprit elanul inițial. Mă aflam într-o poziție ciudată: cap, mâini și bust erau în afara zidului și restul în interiorul podului. Experiența fusese ratată. M-am lăsat în voia somnului obișnuit de câteva ore.

În seara următoare, entuziasmul meu era atât de puternic, încât nu puteam concepe un nou eșec.

Era spre ziuă, către ora 4. Părăsesc corpul fizic, dintr-o dată. Noul corp, ceva mai mic decât corpul fizic, format din punctișoare independente, fiecare cu lumină proprie, dar toate tinzând spre a forma același tipar. În acest corp astral, întreaga structură se află într-o permanentă mișcare. După această scurtă constatare mă gândesc puternic la camera părinților mei. Ca punct de sprijin am ales soba.

Acoperișul dispare - și mă ridic vertical, ca o minge, alunecând cu viteza unui bolid; apoi cobor în mijlocul camerei. Mingea a atins podeaua și imediat - jos, s-a format capul și sub el corpul. Totul s-a produs fulgerător. Eu nu am contribuit cu nimic, nici în privința urcușului și nici la ceea ce a urmat după coborâre.

Îndată ce s-a format corpul, am început să culeg informații despre tot ce vedeam în cameră. Mama spăla rufe în fața unei albii. Tata, îmbrăcat, se tolănise într-un alt pat decât cel în care dormea de obicei.

M-am adresat mamei. Eram convins că mă vede și aude!

Pentru că nu mi-a răspuns la solicitare, cu mâna dreaptă am izbit o sticlă ce se afla pe masă, lăsată de cu seară - de la cină. Mâna mea a trecut prin sticlă, fără să o doboare. Intenția mea de a-mi anunța prezența a eșuat; apoi am continuat să culeg alte amănunte din casă. M-am adresat apoi tatălui meu, care dormea.

Revenirea în corp s-a produs spontan, fără nici un fel de complicații. Imediat am bătut în perete, așa cum convenisem, dacă aveam ceva să comunic.

Mama, îngrijorată că la ora aceea o chem, nu mai făcusem asta niciodată - prima ei întrebare a fost dacă nu cumva sunt bolnav.

- Te rog, cheamă-l și pe tata, că vreau să vă spun ceva. După ce au venit amândoi și i-am asigurat că mă simt bine, le-am descris toate amănuntele existente cu câteva clipe mai înainte, în camera de unde ei veneau.

Biata mamă și-a făcut semnul crucii. Toate corespundeau realității. Nedumerită, m-a întrebat cum am putut să văd toate astea, fiindcă ieșirea din pod, prin bucătărie, era condiționată de cârligul din afară, pe care ea, venind la chemarea mea, îl găsise la locul lui.

Tata, întrebat, mi-a spus că a avut un vis cu mine, dar, trezit brusc de mama, a uitat despre ce era vorba.

Le-am povestit despre experiențele ce le-am făcut, dându-le asigurări că nu există moarte.

Culcușul meu, până deunăzi loc de suferință și de ispășire dureroasă, a devenit dintr-odată cel mai util dar oferit de viață.

De-acum aveam o preocupare, pe care n-aș fi schimbat-o cu nimic din tot ce poate oferi lumea.

La o zi sau două după aceea, mă aflu din nou în afara corpului. Era către ora 23,30. La fel - ridicat în sus, în aceeași formă sferică, și apoi, coborârea în camera ocupată de fratele meu și de soția sa. În pat, numai cumnata mea, care, peste plapuma de iarnă, pusese și o anumită scoarță - unică după felul țesăturii.

Ziua aceea a fost foarte călduroasă, urmată de o noapte la fel de caldă, nimic nu justifica folosirea plapumei și nici a scoarței. Nici lipsa fratelui meu nu-și găsea vreo justificare la acea oră târzie. Am lăsat orice verificare pentru a doua zi.

Către ora 24, am auzit poarta - și pașii fratelui meu, care întârziase mai mult în sat. Deci, încă de la acea oră aveam confirmarea că tot ceea ce văzusem e real.

Dimineața, am chemat pe mama ca martor. Confirmarea a fost totală. Aceeași mirare, aceleași nedumeriri din partea lor, eu încercând să le demonstrez această posibilitate a

omului de a se desprinde de corp, întocmai cum te-ai dezbrăca de hainele ce-ţi acoperă trupul.

Pentru mine, aceste dovezi certe îmi dădeau un entuziasm greu de descris prin mijloacele noastre de exprimare. Un permanent imbold mă îndemna să iscodesc, să aflu, să descopăr cât mai multe din tainele acelei lumi noi.

O nouă surpriză! Contactul cu lumea duhurilor

În noaptea următoare sunt iarăşi ferm decis, pentru o nouă investigare în camera părinţilor mei. După ce am ieşit din corp şi cu ochiul astral am văzut întreaga ambianţă - podul, complet luminat de o lumină de un auriu clar-deschis - m-am ridicat vertical şi apoi am coborât la locul dorit.

După ce-mi privesc părinţii, încep să adun cât mai multe informaţii privind locul obiectelor de pe masă, de pe pat, să reţin felul cum sunt aranjate scaunele etc. În clipa când mă pregăteam să părăsesc camera, ducând cu mine toate informaţiile culese şi înregistrate în memorie, mă surprinde un amănunt. În cameră se mai afla o femeie care, după figură, semăna cu bunica mea, decedată în 1919. Împreună cu ea se mai afla şi o fetiţă de doi-trei ani. Corpurile lor par mai diafane decât ale părinţilor mei. Cele două apariţii mă derutează şi, stăpânit de un sentiment de îndoială, de nesiguranţă în legătură cu ceea ce văd, revin în corp.

Prin acelaşi semnal convenţional o anunţ pe mama, care vine imediat la mine şi-mi confirmă că cele văzute de mine corespund întocmai realităţii.

După această nouă revelaţie, însă, am convingerea că voi putea să iau contact şi cu cei plecaţi din mijlocul nostru prin aşa-zisa - moarte.

Diverse consultări în lumea de dincolo

În neştiinţa mea, eram încredinţat că de-acum toate îmi sunt permise şi că voi avea acces la tainele pe care lumea nu le cunoaşte.

În acel moment politic tulbure, când nebulozitatea plana dureros peste întregul est european, toți doream să știm: când va lua sfârșit suferința? când vom scăpa de nenorocirea ce se abătuse asupra țării? va fi sau nu va fi un nou război și când anume?

În acest scop, am consultat nenumărate entități cunoscute și necunoscute. Fiecare mi-a dat răspunsuri deosebite. Unii mi-au spus că nu știu; alții că nu au voie să spună - iar alții aveau exact părerile noastre, ale oamenilor de pe pământ.

O prietenă din copilărie, care murise, Silvia Marinescu, mi-a spus că îi este teamă, că nu vrea să facă greșeli care s-o aducă din nou la viața de aici.

Un alt prieten din copilărie, Ion Dumitrașcu, mort în războiul din răsărit, mi-a dat două răspunsuri la intervale diferite. Prima dată mi-a descris, în mare, evenimentele din timpul războiului, punând accentul pe marea greșeală ce au făcut-o americanii, lăsând pe ruși să-și întindă dominația în Europa. „Mulți, mulți ani de suferință și mare strâmtorare va fi pentru țară, pentru popor", a precizat el apoi.

Cu altă ocazie, întrebat asupra acelorași probleme, n-a putut să-mi dea nici un răspuns, deoarece însoțitorul său, un bărbat necunoscut de mine, nu-l slăbea din ochi nici o clipă, sfătuindu-l mereu să nu dea curs dorinței mele. M-a impresionat în mod deosebit efortul pe care acel ghid spiritual îl făcea cu scopul de-a împiedica pe Ion să facă imprudențe. Acest suflet se tăvălea pe podea având ochii fixați în ochii amicului meu și, în mod vădit, îl avertiza prin semne, ca nu cumva să comită vreo indiscreție, comunicându-mi ceva.

În același timp, la insistențele mele, amicul meu îmi da a înțelege că nu poate să spună nimic, din cauza acestui cenzor. Dintr-un sentiment de milă față de cele două entități; în final am renunțat la ceea ce doream atât de mult.

Cu prilejul altor experiențe, am fost sfătuit să nu mai întreb, pentru că la mijloc sunt taine și nu mi se cade să le aflu. Și pentru că totuși, am continuat să insist, am fost batjocorit și chiar bruscat de câteva ori.

Dintre acestea, amintesc un răspuns categoric ce mi l-a dat un necunoscut. „Ce te interesează pe tine aceste

lucruri? Alta aste menirea ta", pentru ca apoi să nu mai adauge nimic.

Dar, iată şi un răspuns care s-a verificat: „Războiul va începe la 25 iunie". Comunicarea am primit-o cu 4 luni de zile înainte de începerea războiului fratricid din Coreea.

Eu însă voiam altceva.

Ataşamentele dau aripi experienţelor

Doream să ştiu ce face soţia mea, care locuia la Braşov. Am străbătut distanţa până acolo de mai multe ori. Mi-a fost dat să văd lucruri pe care mintea omenească le primeşte cu strângere de inimă, în cel mai fericit caz, şi cu durere sau revoltă în mod obişnuit. Sufletul meu însă, copleşit de fericirea ce însoţeşte trăirea în duh, socotea totul lipsit de importanţă. Nici un sentiment de mâhnire, nici măcar o vagă nuanţă de nemulţumire nu putea să mă tulbure. Deşi, după logica omenească şi după temperamentul meu, ar fi trebuit să fiu îndurerat sau revoltat.

O bună parte din înregistrările făcute la faţa locului (schimbarea mobilei în apartament, aducerea de lucruri noi etc.) au fost confirmate chiar de soţia mea, după cinci luni de zile. Pentru altele, dintr-un sentiment de jenă, nici nu am deschis vreo discuţie. Confirmarea a venit mult mai târziu, pe altă cale.

Trăirea în această nouă dimensiune îmi dă un alt mod de a privi lucrurile. Să trăieşti fenomenul frustrării şi, în loc să te întristezi, sau să te revolţi, dimpotrivă, întreaga fiinţă să-ţi fie pur şi simplu invadată de un puternic sentiment de bucurie!

Pentru omul robit mentalităţii curente, o astfel de manifestare pare de domeniul nefirescului. În ceea ce mă priveşte, n-a fost aşa. Prin dedublare, mi-am dat seama că, oarecum, m-am apropiat mai mult de acea particulă divină care sălăşuia în mine, ca dealtminteri în toţi oamenii, şi că ea îmi dezvăluie, dar totodată îmi şi risipeşte deşertăciunea ce caracterizează viaţa de la periferia conştiinţei.

Aveam treizeci şi doi de ani şi începusem să ascult cu bucurie şi luare aminte impulsurile Sursei sacre ascunse înăuntrul meu.

Fără sprijin astral sunt expus la multe neplăceri

Iată-mă, din noi, desprins de corpul fizic şi peregrin într-o lume deosebită de a noastră, cu alte legi şi altă viețuire. Încerc să străbat spațiul prin voință şi puteri proprii. Ce mare îndrăzneală! Ce gravă eroare!

Rezultatul nu întârzie să se arate. Odată ieşit din corp, vreau să mă depărtez, sunt însă înconjurat imediat de un grup de bărbați. Figuri deosebite ca înfățişare, însă toți aveau ceva în comun, iar acest „ceva" era atitudinea vădit ostilă față de mine. M-au încercuit, fiecare pregătit să mă străpungă cu cuțitul. M-am gândit să mă înarmez şi eu ca ei. Şi îndată, m-am pomenit în mână cu un pumnal. Dar cercul se strângea tot mai mult. Amenințarea creştea. Un cuțit aruncat de la oarecare distanță îmi străpunge pieptul.

Am revenit imediat în corpul fizic, simțind dureri acute în locul unde fusesem rănit astral. Durerea a persistat mai multe zile în şir, fără să mă deranjeze însă.

Altă dată, o tânără, pe care o înfruntasem pentru gândurile ei meschine, mi-a trimis o suliță, care mi-a atins şi rănit brațul stâng. Rana făcută în corpul astral a transmis durerea şi corpului fizic, dăinuind mai multe zile.

Văzând toate aceste piedici, mi-am zis în sinea mea: Ce-ar fi dacă aş apela la îngerul meu păzitor, asta ştiind că fiecare om are în lumea nevăzută pe cineva care-l protejează zi şi noapte. La proxima dedublare, rog ca îngerul meu protector să mi se arate. Îndată mi-a apărut în față o tânără brunetă cu ochi negri pătrunzători. Pe măsură ce se apropia simțeam că este atât de lumească prin ceea ce emitea, încât m-am înspăimântat. Totuşi, am lăsat-o să se apropie, să văd ce vrea să facă. La prima atingere, mi-am dat seama că nu mă înşelasem în aprecierile mele. Apoi, revoltat îi spun: „Eu vin aici pătruns de atâta credință şi tu încerci să mă ispiteşti ca orice femei. Creier ai tu?" Şi în clipa aceea căuşul palmei mi s-a umplut de creier. Ea

s-a îndepărtat imediat, în timp ce eu am aruncat după ea cu creierul ce apăruse în palmă.

Am revenit în corp şi mi-am dat seama că greşisem. Ţinând seama de experienţele anterioare, nu mi-a fost deloc greu să-mi văd erorile:

Mai întâi, revolta ce m-a cuprins, datorită conflictului creat între ceea ce a apărut şi dorinţa mea de a întâlni perfecţiunea care să mă protejeze; această primă greşeală a generat pe cea următoare - m-am gândit că nu are creier şi gândul a creat pe loc această materie cerebrală.

M-am hotărât ca pe viitor să fiu mai atent şi să-mi depăşesc pornirile primare.

Altădată am fost închis astral fie într-o încăpere fără uşă şi ferestre, fie prins ca într-o plasă pescărească. Nu m-am putut elibera decât prin această invocare simplă, fără să am în vedere ceva: „Doamne, ajută-mă să scap din această încurcătură", sau „Doamne ajută-mă !"

Mult mai târziu, după sute de experienţe, am descoperit în fine, ajutat direct sau indirect, prin inspiraţii, că cea mai eficace armă folosită în lumea astrală nu-i alta decât propria smerenie. Dar, despre aceasta, vom vorbi amănunţit cu alt prilej.

În acest capitol relatez numai experienţe trăite în perioada de 2 ani şi 7 luni, pe care am petrecut-o în podul casei părinteşti.

Mi se propune plecarea din ţară

În anul 1948, când mareşalul Broz Tito a făcut marea cotitură politică, desprinzându-se de sub hegemonia sovietică, au existat posibilităţi de plecare peste graniţă. Unii oameni, dornici de o viaţă mai bună, au apucat calea pribegiei.

Un mare număr dintre ei au plătit-o cu preţul vieţii - alţii au fost trimişi înapoi şi au ispăşit ani grei de detenţie, iar cei care au reuşit, aşa-zişii norocoşi, nu ştim în ce măsură au, făcut sau nu ceea ce trebuiau să facă, având în vedere sensul adevărat al destinului ce i-a adus pe Terra şi-ntr-o anumită ţară.

În această conjunctură, tata îmi propune să părăsesc țara, „că vremurile nu se schimbă curând, așa cum am dori noi"... El avea un prieten într-o comună aproape de graniță, care m-ar fi putut ajuta.

- Bine tată, îi răspund eu. Dar dă-mi voie să întreb „dincolo", dacă este sau nu bine să fac un asemenea pas.

Seara mă desprind de corpul fizic, cu intenția de a consulta pe cineva - fără să mă gândesc la o anume entitate. Abia ieșit din corp, iată că în pod, față în față cu mine, se află Niculina Dinuleasa, o prietenă care decedase în urmă cu doi ani. În brațe ținea un copil de patru, cinci luni. Fusese împușcat și avea o rană la tâmpla din partea stângă a capului. Am întrebat-o ce s-a întâmplat cu copilul și de ce nu-i dă îngrijirile necesare, întrucât o vedeam că este oarecum indiferentă în fața acestei tragedii.

Cu un aer calm, imperturbabil și cu toată claritatea îmi comunică: „Așa ți se va întâmpla și ție dacă vei pleca de aici" și apoi, fără să mai adauge nimic, a dispărut imediat.

Cum să nu dai urmare unui astfel de sfat!

Hotărârea am luat-o pe loc - și a doua zi am comunicat-o și celor din casă, povestindu-le despre întâlnirea mea cu Niculina.

A doua seară părăsesc corpul fără să urmăresc vreun anume obiectiv. Cu acest prilej întâlnesc mai multe entități necunoscute. Printre acestea, un bărbat scund, îmbrăcat în haină și pantaloni de aba - gri, care îmi spune că a trăit în Vârtop și că se numește D. Păun.

Pentru verificare, în ziua următoare am întrebat pe tata dacă a existat în comună acest om. L-am văzut profund emoționat pe măsura în care încercam să-i fac portretul personajului astral. Mi se confirmă că într-adevăr acest om a existat și că el l-a cunoscut și că a murit cu mult timp înainte de nașterea mea.

Am intuit că această dovadă fusese dată pentru convingerea tatălui meu. Oare s-a îndoit în sinea lui de mesajul pe care-l primisem de a nu părăsi țara? Numai el o știe!

Câteva descoperiri incomplete

O zi și o noapte, și iarăși o zi - și timpul se scurge din veșnicie cu aceeași regularitate. Ce va fi mâine? dar în ziua următoare? dar peste un an? Întrebări și semne de întrebare fără dezlegare, fără răspuns, totul rămânând sub mantia obscură a necunoscutului.

Totuși, ceva vag îmi dădea a înțelege că pot să îndrăznesc și să cer să fie ridicată puțin, câte puțin, această mantie nestrăbătută de ochiul omenesc, pentru a citi cele ce sunt scrise dincolo de ea. Și m-am rugat, simplu, dar din toată inima: „Doamne, arată-mi te rog, măcar ce se va întâmpla cu mine în viitor. și spre ce meleaguri mă vor purta pașii!"

Sunt ridicat în sus - urmează alunecarea în spațiu - și apoi coborârea în fața unei cetăți medievale, cu ziduri groase, cu porți ferecate și păzite. Ulterior, am văzut faimoasa cetate. Era cetatea Făgărașului, unde am fost închis ca deținut politic cinci ani de zile.

O altă rugă fierbinte, urmată de o nouă dezvăluire: o celulă întunecoasă și umedă - mâzgă pe pereți - un pat de fier și o ușă zăvorâtă. La un moment dat, prin ușa deschisă brusc, este introdus un bărbat înalt, voluminos.

- Cum te numești? îl întreb eu.

- Faina! vine răspunsul.

Și cu această descoperire, fără precizări sau alte amănunte revin în corp.

Peste un an și jumătate trăiesc aievea, în corpul fizic, această clipă. „Filmul" se derulează într-una din celulele de tristă faimă ale Securității din Sibiu, unde am stat 8 zile - un transfer spre închisoarea Făgăraș.

Și cine este Faina? Un coleg de meserie, cu care m-am împrietenit în anii de temniță.

Într-o altă desprindere de corp, sunt condus într-o cameră spațioasă cu ziduri groase de cetate medievală, tocmită să dureze peste veacuri. Printr-o mică zgârietură, făcută pe geamul mat al ferestrei, văd o curte rotundă și în acea curte mulți bărbați, îmbrăcați în haine peticite cu petice de multe culori. Pe cap, unii din ei poartă niște tichii de diverse culori, nemaivăzute vreodată.

- Nu se poate ! îmi zic eu. Probabil că ceea ce văd eu acum face parte dintr-o altă lume. Aceasta, repet eu iarăşi, nu poate exista în nici un caz la noi în ţară.

Puţin credinciosule !... ai răbdare... răbdare: ceea ce vezi tu acum este însăşi realitatea; vei vedea şi vei trăi tu însuţi această realitate !

Mare a fost pentru mine surpriza când, adus la închisoarea Făgăraş, printr-o gaură făcută pe geamul vopsit, am văzut, cu toată exactitatea şi în cele mai mici amănunte, imaginile ce se destrămaseră anterior, descoperindu-mi momente pe care acum le trăiesc real.

Aşa-zisele „tichii" sau „ciupilici", ce le purtau deţinuţii, erau opera unora dintre ei, care se obişnuiseră să le croşeteze cu multă măiestrie prin combinări de culori şi desene. Ca material foloseau deseori ciorapi, fulare şi pulovere rupte, iar ca instrument o croşetă confecţionată dintr-o sârmă găsită prin curtea închisorii sau dintr-un os, scos din ciorba de ciolane de vită sau de cal, ce ne-o dădeau la zile de mare sărbătoare.

Problema vieţilor succesive
Descoperirea unor vieţi anterioare

De câteva zile mă preocupă în mod deosebit problema multiplelor vieţi care, de-a lungul veacurilor, a constituit una din frământările de seamă ale omului privind rostul lui pe pământ.

Până la acea dată nu citisem decât două cărţi privind perenitatea şi reîncarnarea sufletelor: „Sic Cogito" de B.P. Haşdeu şi romanul „Adam şi Eva" de L. Rebreanu. Mai ştiam că în primele veacuri ale creştinismului această concepţie era unanim admisă şi că, în domeniul acesta au fost scrise mau multe cărţi de scriitori creştini renumiţi.

Din citirea Noului Testament, mi-a reţinut atenţia răspunsul pe care Mântuitorul îl dă apostolilor săi în legătură cu proorocul Ilie, despre care s-a proorocit că el va trebui să vină înainte şi apoi Fiul Omului. Răspunsul lui Iisus: „Vă spun însă că Ilie a venit, dar nu l-au cunoscut şi au făcut cu el ce au voit." Şi ucenicii au înţeles că le grăia

despre reîncarnarea lui Ilie în corpul lui Ioan Botezătorul. Sau, mai departe, la Matei, cap. II vers. 14: „Şi dacă voiţi şi înţelegeţi, el este Ilie, cel ce va să vină." Cu alt prilej, Mântuitorul întreabă pe ucenicii săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu ? Fiul Omului ?" Iar ei au zis: „Unii Ioan Botezătorul, alţii Ilie, iar alţii Ieremia sau unul din prooroci."

Din aceste răspunsuri, variate doar ca nume, ucenicii nu fac altceva decât să repete în mod unanim, modul de gândire al oamenilor din acea vreme, care socoteau că Fiul Omului ar fi revenit pe pământ, îmbrăcând o altă haină decât cea avută într-o viaţă anterioară.

Cu aceste cunoştinţe destul de modeste, mă hotărăsc să invoc puterea divină, în speranţa că voi primi un răspuns potrivit realităţii lucrurilor.

Şi, desprins de corp, rostesc această invocare: „Doamne, te rog, ajută-mă să-mi văd una din vieţile anterioare !" Mă ridic în sus, apoi începe coborârea. Încă de la oarecare înălţime, am în faţă perspectiva unui sat aşezat într-o regiune deluroasă, cu case împrăştiate şi fără împrejmuire.

O singură gospodărie făcea excepţie şi aceea era a mea ! Casa era mai mare decât celelalte şi curtea era împrejmuită cu un gard făcut din pari tăiaţi direct din pădure şi înfipţi unul lângă altul direct în pământ. Eram de meseric lemnar. Înfăţişarea mea fizică cu totul deosebită de cea actuală.

Familia mea era compusă din soţie şi o fiică de şaptesprezece, optsprezece ani, amândouă foarte frumoase. Erau, simţeam asta, foarte rele, şi răutatea lor se revărsa nemilos asupra mea.

- Plec - zic eu - că nu mai pot trăi cu voi !... Mi-am pus tesla pe braţul stâng şi, trântind uşa, apoi poarta, am părăsit casă, ogradă - plecând în lumea largă.

La o nouă evadare, m-am văzut ca profesor într-o sală de clasă mixtă - băieţi şi fete - de circa paisprezece, cincisprezece ani. Eram un bărbat înalt, de aproape doi metri, cu faţă prelungă, uscăţiv, îmbrăcat în haine negre. Intuiţia îmi spune că totul se petrece într-o localitatea din lumea anglo-saxonă.

Cu alt prilej, rugându-mă să mi se arate o altă viaţă anterioară, m-am văzut preot-monah, încărunţit de mulţimea anilor, într-o chilie sărăcăcioasă, pardosită cu piatră, un pat

Nu se simte bine. Nu are nimic de comunicat celor rămaşi pe pământ. Nu-şi aminteşte să aibă ceva de spus.

Îl sfătuiesc să se roage, apoi, împreună, ne deplasăm spre o casă. Este un dormitor de cazarmă în care, abia intrat, m-a izbit un miros greu de transpiraţie şi de picioare nespălate. Nu am putut rezista prea mult în această atmosferă şi am revenit în pragul uşii.

În marea înghesuială din această încăpere, am reţinut figurile mai multor consăteni decedaţi cu câţiva ani în urmă, care s-au apropiat în grabă de mine.

Am revenit în corp, apreciind că stătusem în lumea astrală mai mult ca de obicei.

Nemulţumirea ne umple inima de venin, ne răscoleşte sufletele, ne transformă viaţa aici, pe pământ, într-un zbucium aproape continuu. De fapt, trăim în infernul pe care noi înşine, cu fiecare provocare a vieţii ni-l creăm. Pe omul ce nu a învăţat să-şi depăşească propria condiţie, nimic din câte se întâmplă nu-l mulţumeşte.

A rămâne la ceea ce este, la ceea ce ai în acea clipă, reprezintă un indiciu de mare tărie sufletească. Căci numai aşa atingem armonia interioară, absolut necesară pentru rezolvarea oricărei probleme de viaţă. Lipsa acestui echilibru interior face imposibilă acea contopire a omului cu Sacrul, din care îşi trage originea şi spre care tinde necontenit conştient sau inconştient.

Entităţi ce nu realizează că s-au desprins de corpul fizic

Sunt iarăşi în lumea spiritelor unde întâmplător întâlnesc un consătean - Costică Barză - dat dispărut în timpul războiului din răsărit, cu aproape două decenii în urmă. La întrebarea pe care i-o pun în legătură cu viaţa ce o duce în lumea lui, îmi cere insistent să păstrez toată discreţia în legătură cu întâlnirea noastră.

- Aici, îmi spune el, o duc mult mai bine. Şi dacă omul găseşte condiţii de trai mai bune, de ce să se întoarcă la ceea ce a fost? Căci am o nouă familie, la care nu pot renunţa, pentru a reveni acasă.

- Mă, Costică, tu ești mort! Ceea ce trăiește este sufletul tău, care e nemuritor, îi răspund eu.

- Nu, nu, nu se poate! Cum să nu trăiesc, dacă mâine, de pildă, eu trebuie să fac un anumit lucru pe care l-am hotărât azi!

- Eu nu vreau să te contrazic, dar pentru ca să te convingi personal că ceea ce îți spun este adevărat, dă-mi adresa unde locuiești. Eu îți voi scrie și tu, dacă în adevăr te afli cu adevărat în corpul fizic, ai să-mi răspunzi.

- Nu! Nu! ripostează el iarăși. Te rog să nu spui celor de acasă că eu trăiesc și că am o altă familie!

Mă despart de el contrariat oarecum de surpriza că acest biet suflet susține cu atâta tărie că este încă legat de pământ prin trup.

Cu alt prilej am întâlnit același suflet în societatea unui văr al meu, Gh. Matei, mort în urmă cu doisprezece ani. Erau într-o cameră de cafenea, unde mai mulți bărbați jucau table. Amândoi erau acolo ca simpli spectatori, nu altminteri decât în realitate.

Costică Barză a fost un om sărac, bolnăvicios încă din prima copilărie. În ultima lui existență a luptat din greu cu tot felul de necazuri. Un lăutar modest. Atât de mult se atașase de noua lui viață în astral, încât nu voia s-o schimbe cu viața pe care o avusese pe pământ.

Teama reîntoarcerii îl ține la distanță de fosta familie.

Această teamă îl avantajează într-un fel, fiindcă îl ține cât mai departe de lumea ce a părăsit-o. Aceeași teamă, însă, îl și dezavantajează, pentru că nu-i dă posibilitatea să verifice personal ruperea de corpul fizic.

În dedublare, de cele mai multe ori am impresia că mă deplasez și cu învelișul fizic. De aceea, deseori, înainte de a părăsi încăperea verific inerția corpului.

Îndeobște se cunoaște că viața omului obișnuit este mai mult vis, decât realitate. Căci cum ar putea fi ea categorisită, când corpul se află într-o parte și gândirea hoinărește fără rost, când în trecut, când în viitor, mai mult sau mai puțin distanțată de acest suport fizic.

Realitatea o întâlnim numai când cele două componente, fizic-psihic, se află într-o perfectă unitate. Numai în această ipostază dispunem de întreaga energie capabilă să facă față oricăror solicitări ale vieții.

Din experiențele făcute în această perioadă, am constat că unii conștientizează fenomenul morții, iar alții nu. Grade de luciditate am întâlnit și la aceștia din urmă.

Cazul „Costică Barză" este, deocamdată, unic, prin duritatea cu care își susține amăgirea. S-ar putea să-l evalueze într-o largă măsură și treapta de evoluție la care se găsește.

Cer iertare unui suflet căruia i-am greșit în această viață

De câteva zile, gândurile mele revin cu insistență la prietenul, Mihai Dinuleasa, mort în 1939. Vreau să-l văd, stăm de vorbă. Să-l îndemn, eventual, dacă este posibil, o preocupare cât mai folositoare. Și, în final, să-i cer iertare pentru tot ce i-am greșit.

După ce fac cuvenita invocare și cer să fiu ajutat să găsesc corpul, iată-mă dincolo, față în față cu amicul de altădată. Este așa cum îl cunoscusem în viață. Un suflet năduitor cu semenii săi și resemnat în fața tuturor celor ce se petrec peste puterile lui.

În fața acestei atitudini, din care emană multă bunătate și o deosebită sinceritate, mă simt atât de rușinat, gândindu-mă la faptul că în relația noastră îi înșelasem buna credință.

- Nene, te rog din inimă să-mi ierți toate câte ți-am greșit.

Alte cuvinte n-am mai rostit, dar și el, și eu știam despre ce este vorba. Atât eu, cât și el socoteam că prisosul sunt cu totul de prisos. Sinceritatea regretului meu a făcut inutile orice alte explicații.

- Știi, îmi spune el, ce mi-a plăcut la tine a fost faptul că nu te-ai lăudat față de alții, așa cum fac de obicei mulți în asemenea împrejurări.

Am sărutat mâna prietenului meu, recunoscător că nu-mi poartă nici o supărare.

- Doamne, ce mare rușine, ce lecție usturătoare!

Dacă am reține și am avea mereu în față acest mare adevăr, că la trecerea dincolo totul iese la iveală, totul,

absolut totul - ca într-o oglindă -, sigur că alta ar fi comportarea noastră în raporturile cu semenii.

Când trecem dincolo, avem posibilitatea să citim ca într-o carte deschisă, întregul nostru mod de viețuire, de aici de pe pământ, cât și a altora. Nu există taine pentru nici o acțiune săvârșită în decursul vieții noastre. Orice mască, orice prefăcătorie dispar și adevărul iese la suprafață în toată goliciunea lui.

Este, fără îndoială infinit mai folositor ca, atunci când greșim în decursul vieții de aici, de pe Terra, să căutăm a repara în orice chip actul reprobabil ce l-am săvârșit. Moneda cu care plătim aici, în lumea noastră este cu mult mai convenabilă, mai ieftină. În caz contrar, umilirea și rușinea ce le vom simți dincolo sunt cu mult mai dureroase.

Greșeli și păcate în lumina sancțiunilor din lumea astrală

La scurtă vreme, îl caut din nou pe M. Dinulcasa. Ca loc de întâlnire, un alt cadru, și anume locuința sa din București. Aici, un ofițer - superiorul său - îi făcea percheziție pentru a-i găsi efecte militare, sustrase de la regimentul unde a făcut serviciul.

Asistam la această descindere și eram foarte îngrijorat, fiindcă știam că omul este vinovat. Am un sentiment de milă pentru el și-l sfătuiesc să facă ceva, întrucât îl vor aresta.

La îndemnurile mele, mă privește trist și totodată resemnat, conștient la rândul său de infracțiunea săvârșită și de justețea sancțiunii inerente.

După alte câteva zile l-am căutat din nou. De data asta, sunt condus într-un cadru specific de cabane construite anume pentru militari.

Un ofițer pe care îl consult, spune că-l cunoaște și, la solicitarea mea, mă conduce în fața unei închisori. Aici se află o sentinelă, care face de pază în fața unor carcere construite din zid, fiecare având pe ușă câte o vizetă.

La întrebarea mea despre Mihai, sentinela îmi indică una din carcere, unde îndată pătrund - și iată ce găsesc.

Am în față trei paturi puse cap la cap, căci altfel lățimea carcerei nu permitea așezarea paturilor. În fiecare pat, câte un bărbat acoperit cu o pătură cazonă. Alunec pe deasupra paturilor și mă opresc la ultimul, întrucât acolo intuiam că se află prietenul meu. La sosirea mea, el dă la o parte pătura. Are o înfățișare jalnică. Pe figura sa citesc o suferință cumplită. Vrea să se ridice și, brusc izbucnește într-un acces de revoltă. Este prea mult! Nu mai pot! - spune el. Încearcă să se ridice din pat. Paznicul se repede la el și, brutal, îi dă peste gură cu dosul palmei, și-l forțează să stea lungit orizontal. M-a cuprins un sentiment de profundă milă; mai ales brutalitatea paznicului m-a îndurerat.

- Nene, spune-mi te rog, dacă pot să te ajut cu ceva și dacă rugăciunile îți sunt de vreun folos?

În urma intervenției paznicului, el n-a mai putut să-mi spună nimic. Însă, o voce clară, ca venind de undeva de deasupra mea, îmi transmite prelung: „Îi sunt folositoare... Îi sunt folositoare... Îi sunt folositoare."

În puținele clipe petrecute în acest mediu de ispășire, mi-am dat seama că, acolo, ispășirea pentru furt este mai greu de suportat decât în închisorile din lumea noastră, a pământenilor.

În cursul vieții sale omul fusese subofițer de administrație la o unitate militară.

Tot în legătură cu această temă, am avut o descoperire și cu fratele meu Marin, mort în anul 1935 de congestie cerebrală, în vârstă de douăzeci și cinci de ani.

Înainte de a-l întâlni, avusesem o convorbire cu o altă entitate, pe un plan superior. Și, profitând de un plus de energie primit din acel climat, m-am gândit puternic la fratele meu. Am coborât mult - și iată ce-mi este dat să văd cu întreaga mea putere de înțelegere.

Așadar, de la acea înălțime am coborât într-o încăpere spațioasă. Aici un grup de bărbați, dintre care unul din ei îi bătea un cui în cap fratelui meu.

La fiecare lovitură de ciocan, capul zvâcnea și cuiul pătrundea tot mai adânc în moalele capului.

Scena este impresionantă - și cere multă stăpânire de sine și un echilibru interior desăvârșit, pentru a putea asista la o asemenea formă de schingiuire.

Fiindcă aveam suficientă energie, m-am adresat acestui călău.

- Sunt fratele lui, te rog nu-l mai chinui!

La rugămintea mea, acest executor cosmic s-a oprit. În continuare, eu am lansat următoarea întrebare: „Ce a făcut de este nevoit să suporte o asemenea pedeapsă?"

Pe loc a venit și răspunsul, de undeva de deasupra noastră, a celor aflați acolo: „Ce a făcut în viață i se face!"

Transmiterea a fost clară, precisă și autoritară.

Ulterior, la o altă întâlnire, am cerut fratelui meu lămuriri legate de această scenă atât de impresionantă. El mi-a dat următorul răspuns pe care-l redau întocmai: „În cursul vieții am spart capul cu ciomagul multor oameni".

Cu adevărat, fusese un om ambițios și răzbunător. Nu ierta nici un fel de împotriviie sau jignire ce i s-ar fi adus. Rezolva totul pe loc, în acel mod brutal, el fiind judecător și executor unic, al celui ce îndrăznea să-i stea în cale.

Într-o altă plecare în lumea duhurilor, am întâlnit fără să-l caut, pe Florea Dragomir, fost argat al părinților mei. La întrebare dacă are ceva deosebit să-mi spună sau dacă pot să-l ajut cu ceva, îmi răspunde:

- În timpul stagiului militar, am mâncat pachetul de alimente al unui camarad. El a avut încredere în mine, iar eu i-am mâncat tot ce a avut în pachet.

După tonul destăinuirii și, în general, după înfățișarea ce o exterioriza, reieșea clar că suferea mult pentru această incorectitudine.

Cazul de față pare puțin exagerat. Dar noi nu știm ce circumstanțe agravante au amplificat abuzul de încredere, de care Florea n-a luat cunoștință decât în existența lui de dincolo de mormânt.

Alte forme de ispășire

Am plecat din nou după fratele meu Marin. La marginea unei localități, întâlnesc un grup de bărbați și femei. Și tocmai ca pe pământ, întreb în dreapta și stânga

pe câţi îmi ies în cale, dacă-l cunosc şi dacă pot să-mi dea vreo informaţie despre el.

Cineva îmi spune că se află în depozit, înţelegând prin aceasta o clădire oarecare, spre care sunt îndrumat. Hotărât, mă îndrept spre această construcţie oarecum curioasă fiindcă nu are nici uşă şi nici ferestre.

O femeie ce se află nu departe de mine se oferă să-l aducă pe fratele meu. Aşa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aştept.

Peste puţin timp, fratele meu este adus de mână. Faţa nu i se vede, fiind acoperită cu un bandaj făcut din papură şi rogoz. Îi dau la o parte acest curios bandaj, spunându-i: „Vreau să văd dacă eşti tu cu adevărat!" - cu toate că ştiam precis că este el.

- Spune-mi de ce eşti obligat să înduri această formă de suferinţă?

- Pentru că în viaţa trăită pe pământ am avut legături neîngăduite! a fost răspunsul său.

Pentru mine, un asemenea răspuns a constituit o adevărată surpriză.

Femeia care l-a adus, iarăşi din proprie iniţiativă, îmi comunică şi că fratele meu nu se simte bine în starea în care se găseşte, dar că ea îl va ajuta să scape de această „pacoste" (cuvântul îi aparţine).

Într-o altă dedublare, am întâlnit pe Nicolae Vidonschi, fost agent de poliţie. Întrucât nu-l văzusem de douăzeci de ani, l-am întrebat când a părăsit pământul. Nu mi-a dat nici un răspuns. Am întors privirea în altă parte - şi când am revenit, el dispăruse. Puţin mai departe, văd o cuşcă de câini, unde se afla legat un câine lup ce se agita să rupă lanţul.

Să fi fost suferinţa unui om care exercitase pe pământ meseria ingrată de agent al forţei publice? Este posibil.

În numele dreptăţii câte încălcări ale legii divine nu se săvârşesc. Câte interese meschine omeneşti nu sunt ascunse în numele aceleiaşi dreptăţi. Nimic nu rămâne nesancţionat de severitatea îndreptăţită a unor legi infailibile, pe care ajungem să le cunoaştem nemijlocit, şi să le simţim efectul, atunci când vom părăsi viaţa efemeră.

Întâlnirea unei entități superioare

De câteva zile, mă gândesc tot mai des, dacă nu ar fi posibil să întâlnesc pe Julia Hajdeu, de la care speram să primesc unele sfaturi și îndrumări în privința dedublării.

Sunt în afara corpului și mă gândesc puternic la imaginea Juliei. Și cu un „Doamne ajută-mă!" rostit în gând ca invocare, părăsesc adăpostul îndreptându-mă spre înălțimi. Am alunecat mult în sus și, la un moment dat, apreciind că m-am îndepărtat prea mult de corp, m-am oprit.

Din înălțimi cobora spre mine o făptură minunată. Un chip frumos de copilă, îmbrăcată cu un voal alb strălucitor.

Atât de mult m-a impresionat această ființă diafană, coborând din sferele divine, încât fără voia mea, am revenit în corp.

Teama, emoția, surpriza, dacă nu sunt spontan stăpânite, compromit echilibrul interior absolut necesar menținerii în lumea astrală. În acest caz, emotivitatea mea a fost fatală. Integrarea în corp a fost însoțită de aceeași bucurie, cu un surplus de energie benefică, dăruită din prisosul acelei lumi.

La o altă încercare de a întâlni pe Julia Hajdeu, iată-mă pornit în sus, tot mai sus, și încă, și mai spre înălțimile binefăcătoare! La un moment dat, am din nou certitudinea că m-am îndepărtat foarte mult de tiparul fizic ce zace undeva, fără vlagă, cu totul neputincios.

Mă aflu într-un palat somptuos. În fața mea, pe un tron imperial stătea o femeie de o frumusețe greu de descris. Îmbrăcămintea era dintr-o epocă mult îndepărtată de a noastră. Pe cap poartă o coroană care scânteiază de nenumăratele pietre prețioase ce o împodobesc.

M-am apropiat cu oarecare timiditate de această frumusețe care, la rândul său, s-a ridicat de pe tron și a venit în întâmpinarea mea. I-am sărutat respectuos mâna ce-mi fusese întinsă, ca semn de bun venit.

O rog să-mi spună ce să fac pentru a realiza cât mai ușor desprinderile mele de corpul fizic.

- Să le faci cu multă religiozitate! îmi răspunde ea. Apoi în continuare, la alte întrebări ce i le-am pus, mi-a

răspuns că se numește Brunhilda și că a trăit în anul 1050. I-am mulțumit pentru tot ce mi-a spus. M-a luat de braț și am străbătut sala imensă a palatului regal.

Într-o parte am observat un pat, la care cele două capete erau formate din două țevi de culoare galben-aurie, cu terminații rotunde. Le-am apreciat ca fiind de aur, ceea ce concorda cu întreaga ambianță.

În pat, întins la orizontală se afla un bărbat, care purta o barbă stufoasă, de culoare neagră. Am întrebat cine este ?

- Este soțul meu, Robert ! răspuns dar cu o ușoară nuanță de indiferență.

La despărțire i-am mulțumit încă o dată pentru sfatul ce mi l-a dat și, sărutându-i mâna, ne-am despărțit.

De la această înălțime, înzestrat cu o energie în plus, am început să cobor, întâlnind în continuare alte două entități din lumea astrală (fratele meu și Bergoti).

Revenind în corp, îmi pun din nou întrebări în legătură cu modul de comunicare între mine și entitățile întâlnite. Până aici întâlnisem mulți cunoscuți, dar și necunoscuți. Înțelegerea fusese perfectă ! Știau necunoscuții limba mea ? Poate știau.

Până la urmă am înțeles că în lumea astrală există un singur limbaj - și anume: gândirea. În orice limbă am gândi, înțelegerea este una și aceeași.

Solicitări îndrăznețe

După scurgerea primilor doi ani de călătorii prin alte lumi cu alte legi, într-o seară, copleșit de mulțimea încercărilor prin care trecea familia mea de aici și din Brașov, m-am rugat să mi se dezvăluie ceva deosebit.

La solicitarea mea, părăsind corpul, am fost dus mult, foarte mult în sus. Am simțit tot timpul o prezență în imediata mea apropiere. La un moment dat, m-am oprit. În fața mea se află mai multe grădini, a căror frumusețe nu are nici un fel de corespondență în lumea noastră, dacă am încerca cât de cât să facem vreo comparație. Pomi, flori, cărări ce separau diverse straturi de flori. Apoi păsări,

diferite ca mărime şi penaj, ce zburdau cu un ciripit nemaiauzit.

Am reţinut esenţialul: totul încânta privirea, mângâia auzul, îmbălsăma sufletul. Voiam să rămân acolo în acea atmosferă de splendoare şi vis. Dar nu s-a întâmplat să fie aşa, cu toată dorinţa ce căutam să o impun fiecărei particule din fiinţa mea.

Am revenit în corp, în această structură şubredă, pe care o părăsisem cu puţin înainte. Port în suflet, totuşi, un pic de regret că timpul petrecut acolo a fost prea scurt.

Acum am termen de comparaţie - şi sufletul îmi este inundat de o bucurie fără margini.

Dacă ai spune acest lucru oamenilor, cine te-ar crede? Cum să simţi bucurie, când stai în acest pod întunecos şi situaţia alor tăi devine, pe zi ce trece, tot mai precară?

Se vorbea de colectivizare şi gospodăria părinţilor mei era vizată ca sediu potrivit pentru cooperativă. La scurtă vreme, aşa s-a şi întâmplat.

Într-o altă seară mă rog fierbinte să fiu ajutat să ajung în straturile cele mai înalte accesibile fiinţei mele. Doamne, te rog ajută-mă!

Abia rostită formula şi iată-mă alunecând în sus. după o vreme de alunecare pe vertical, în final mă opresc.

În faţa mea se desfăşoară o ceremonie religioasă. Este un fel de procesiune; asistenţii sunt îmbrăcaţi în haine scumpe de mătase de diferite culori şi cusute cu fir strălucitor. Întregul grup cânta în mers imnuri de slavă lui Dumnezeu. Revenirea în trup a fost spontană, însoţită de efectele binefăcătoare obişnuite.

Încă din primele experienţe mi-am dat seama că lumea de dincolo este aşezată pe niveluri de evoluţie. Şi tot încercând să descifrez câte ceva din tainele acelei lumi, într-o zi în mintea mea se furişează un gând de o deosebită îndrăzneală. Şi anume: voiam să văd pe Dumnezeu.

De când tot colind între cele două lumi, nu mai aveam nici un fel de teamă de moarte. Chiar dacă aş fi ştiut că dedublarea presupune şi anume riscuri, totuşi acest lucru nu m-ar fi oprit din interesul ce-l acordam lumii astrale.

Acum, că luasem această hotărâre, se punea problema
m să-l abordez, tot cu vreo imagine, așa cum obișnuiam
fac cu cei decedați ?

Pentru întâlnirile astrale, la plecarea din corp, aveam
memorie imaginea persoanei ce o căutam. Chipul ei
prezenta punctul de reazim din exterior, pe care-l urmăream
t timpul până la contactarea respectivă.

Dar aici, în cazul de față, ce să fac ? Să-mi fixez
iaginea acelui bătrân din icoana Sf. Treimi ce-o aveam
casă ? Sau să lansez doar apelul - Doamne, ajută-mă să
văd ! fără să imaginez ceva. Până la urmă, am ales
castă ultimă soluție.

Urcușul vertical însoțit de dorința năpraznică de a
tâlni Necunoscutul. Am străbătut un spațiu imens, ca
ciodată mai înainte, și în sfârșit, m-am oprit. În timpul
cușului am perceput trei zgomote de rezonanță metalică,
ferite ca intensitate. Primul, mai brutal, aidoma zgomotului
cut de tragerea unei săbii din teacă. Ultimul, foarte fin,
ia perceptibil. De fiecare dată am avut senzația clară, că
erd câte un înveliș din alcătuirea ființei mele.

În final, n-aveam nici un fel de corp. Eram doar un
inct luminos, în care exista doar o stare de conștiință
cidă, puritate absolută, orientat perfect. În jurul meu, pe
ıensa întindere se aflau nenumărate puncte scânteietoare
. și mine, puțin distanțate între ele. Două s-au deplasat
ım 40-50 cm spre a-mi demonstra oarecum, că dispun de
ɔertatea de mișcare.

La revenire, o stare psihică de bucurie temperată.
lterior, gândirea mea, începând să-și întocmească analizele,
ıpă puterea ei limitată de înțelegere, a ajuns la concluzia
i experiența a fost ratată, fiindcă n-am întâlnit nimic.

Astăzi, când relatez aceste trăiri, fenomenul nu mai
ɔnstituie nici un mister. Omul încă aici pe Terra, legat
ɔ corpul fizic, are posibilitatea, prin completă pasivitate
minții, să atingă acest sumum. Să dăm posibilitate Sacrului
ıu particulei divine existentă în fiecare din noi să se
.tâlnească cu Nenumitul. Dar, despre această realizare vom
ɔrbi în amănunțime ceva mai târziu.

Împlinire de destin

În vara anului 1949, pe alocuri bătuse grindina și recolta de porumb din acel an fusese compromisă în bună parte. Tatăl meu, neputând să dea cota impusă de Stat, în primăvara anului 1950, a fost arestat, judecat și condamnat la două luni închisoare corecțională.

Această întâmplare m-a afectat în mod deosebit, mai ales că, pe atunci, tata era suferind!

Părăsind corpul am implorat plângând explicație: „Doamne, pentru ce această suferință impusă pe nedrept unui om bătrân și bolnav?"

- De ce tot plângi? Nu mai plânge! Aceasta a fost hotărâtă încă din anul 1889! mi-a răspuns o voce tunătoare, venită de undeva, de deasupra mea, clară, precisă, în care simțeam milă și dragoste.

A doua zi, la întrebarea mea, mama mi-a confirmat că tata s-a născut în anul respectiv. Din acest răspuns rezultă o dată în plus că tata nu făcea altceva, prin această închisoare, decât să-și împlinească destinul.

Într-o altă „plecare", coborând din sfere superioare, am văzut la oarecare depărtare un grup de mai mulți bărbați. Unul fuma țigări „Plugar", altul spărgea în dinți niște semințe de floarea soarelui, la fel ca în lumea noastră de zi cu zi.

Mă apropii de acest grup și întreb pe unul dintre ei, cine este și cum de-a ajuns acolo.

- Mă numesc Bergoti, sunt din Timișoara. Mi s-a înscenat o spargere la o cooperativă. Eu am fost împușcat joi, iar cumnatul meu, Pop, sâmbătă.

Și cu aceste informații înregistrate am revenit în corp.

Numele „Bergoti" nu-l mai întâlnisem niciodată până atunci, nici în viața obișnuită, nici în astral.

Despre uciderea acestui om mi-a dat amănunte precise un anume D., întâlnit în lagărul de la Poarta Albă, în anul 1953. Ele corespundeau întocmai cu informațiile culese de mine prin fenomenul dedublării.

În cazul Bergoti, ca și în altele asemănătoare, nesolicitate de mine, eu mă socotesc doar un simplu instrument,

prin care lumea de dincolo încearcă să-şi confirme existenţa prin cât mai multe şi mai variate dovezi.

Câteva considerente

S-au scurs doi ani, şapte luni şi câteva zile petrecute în acest pod - cu o scurtă întrerupere de trei luni de zile petrecute într-o altă ascunzătoare, aranjată în gârliciul pivniţei. Aici, condiţiile erau mai bune, dar din pricina unei percheziţii am fost nevoit să revin în podul casei. Niculina Dinuleasa mă avertizase să nu părăsesc această ascunzătoare ! greşisem lăsându-mă dus de propriile gânduri şi de o oarecare nevoie de confort.

Cu doi ani în urmă aveam certitudinea că în cele din urmă voi fi arestat, şi mă împăcasem destul de uşor cu această idee. Se împlinea un destin pe care trebuia să-l accept. Mi se cerea o predare totală: fără să intervin în nici un fel în desfăşurarea evenimentelor.

Înarmat cu o gamă variată de certitudini şi convingeri, nimic nu mă înspăimânta. Dimpotrivă aveam clipe de adâncă bucurie la gândul că mă voi întâlni cu foştii mei colegi, arestaţi în luna iunie 1948.

În ultima vreme, tot mai multe echipe de colectivişti ne vizitau gospodăria, făcând tot felul de planuri în legătură cu aranjarea sediului cooperativei agricole. destinul îmi impunea părăsirea acestui adăpost. M-am refugiat la locuinţa mea din Braşov. De aici, însă, am fost arestat şi trimis de Securitate, prin Sibiu, la închisoarea Făgăraş.

CAPITOLUL II

EXPERIENȚE REALIZATE ÎN TIMPUL DETENȚIEI 25 APRILIE 1951 - 15 OCTOMBRIE 1956

Diverse meditații

Am trăit puține experiențe de dedublare în această perioadă, datorită mai ales condițiilor grele de cazare impuse de închisoarea Făgăraș. Câtva timp am dormit direct pe dușumea. Și nu dispuneam decât de douăzeci și cinci de centimetri de fiecare deținut. Se dormea pe-o dungă. Schimbarea poziției antrena întregul șir. Cu ocazia „repartizării spațiului" eu am fost avantajat cu zece centimetri. De fapt, căzuse norocul pe mine să fiu izolat într-un colț al celulei, ce nu mai permitea un al doilea „locatar".

Marea majoritate a timpului o petreceam mai mult în meditație. La început am făcut și eu cea ce obișnuiam să facă și alți deținuți: mi-am răscolit trecutul, legat mai ales de plăcerile trăite odinioară - în prezent simple amăgiri. Apoi, rareori sprijinit pe același trecut, încercam să mă proiectez spre un viitor imprevizibil, atât de precar la acea epocă.

Însă la scurtă vreme, am constatat că trăind imaginativ, îmi epuizam fără rost energia; revenind în prezent, nu culegeam decât roadele amărăciunii. Și atunci, mi-am zis mie însumi: gata! Și astfel, am luat hotărârea să nu mai părăsesc cadrul celulei în care destinul mă adusese nu fără rost.

De aici încolo, atent tot timpul la mișcările gândirii, căutam cu perseverență să nu mai evadez dincolo de acest spațiu limitat. Am spus și altora să facă același lucru, întrucât eu înregistrasem multe clipe de resemnare și chiar de bucurie.

Apoi, în continuare, am redus și mai mult acest spațiu la limitele propriei ființe, concomitent cu investigarea în ansamblu a întregii ei activități. Adunasem suficient material, și încă de la prima mână, cum ar veni. În mintea mea,

blemele esențiale ce și le pune omenirea în legătură cu
a și rosturile ei erau bine ordonate și foarte clare.

Timp aveam destul, ba chiar îmi și prisosea. Lungit
rizontală, sau întors cu fața spre perete, cu ochii închiși,
nind de la suprafața părții gălăgioase și hoinare a
științei mele, încercam să mă adâncesc în straturile ei
mai profunde.

Ca prim subiect, atât de îndrăgit de mine, a fost
omenul „Moarte", care împrăștie atâta teroare în sufletele
enilor mei. Or, din experiențele mele rezultă că ea nu
altceva, decât o simplă despărțire a ceea ce este
nanent, viu și nemuritor, de învelișul efemer, șubred și
sabil.

Părăsirea definitivă a acestui corp nu este altceva
ât naștere într-o altă dimensiune, condusă de alte legi,
posibilități mult mai mari, atât în privința înțelegerii,
și a deplasării la nivelul respectiv, care atinge viteza
dirii proprii. Acest înveliș carnal, cu care ne identificăm
sca, socotindu-l ca fiind adevăratul om, nu este altceva
ât mormântul în care, odată intrați, pierdem memoria
i îndelungat trecut de multe existențe.

Pentru aflarea acestui mare Adevăr, nu am pornit de
reo teorie, credință sau anumită condiționare înregistrată
lectual. Am fost, ca să zic așa, un simplu receptor -
e de simplitate și smerenie absolută (gândirea: complet
entă), în care a avut loc revelația. Când lipsește această
adine, orice descoperire ni s-ar face, ea nu-i altceva
ât amăgire, închipuire deșartă, înșelătoare.

Prin deconspirarea efectelor morții, teama apare ca
a absurd, lipsit de orice temei rațional.

Nemurirea sufletului este o realitate absolută. Scânteia
ină sălășluiește în orice om. Calitatea și cantitatea acestui
este un bun comun tuturor oamenilor și numai la nivelul
se realizează adevărata relație umană. Dragostea, fru-
sețea, bunătatea și înțelepciunea sunt însușiri inerente
stei particule divine.

O altă temă, în conexiune directă, logică și firească
prime temă, a constituit-o meditația asupra reîncarnării.
gmentele ce mi s-au dat, legate de existențele anterioare,
fost pentru mine suficient de grăitoare și exclud orice
de dubii pe această temă. Noi și numai noi, prin

activitățile noastre egocentrice, greșit înțelese, suntem creatorii propriului destin. Nimic nu se pierde - totul se înregistrează, fie că este vorba de gânduri, vorbe sau înfăptuiri. Masa de acumulări a unor energii negative ne va ține legați de atracțiile pământului, prin reîncarnări succesive, până în clipa când, înțelegând deșertăciunea, vom porni, în sfârșit, la desprinderea din această încătușare.

Legea universală a cauzalității, atât de bine scoasă în evidență de unele entități astrale, m-a făcut să înțeleg perfect încercările prin care treceam. Suferința nu este altceva decât efectul normal al unor greșeli mai mult sau mai puțin grave, al căror autor nu este nimeni altul decât eu și numai eu.

O altă problemă, la care am meditat îndelung, a fost aceea a Mișcării Universale. Nicăieri în Univers nu există încremenire. Totul se află într-o veșnică mișcare, chiar dacă simțurile noastre n-o percep decât până la un anumit nivel. Cu ochiul astral avem posibilitatea să privim natura intimă a lucrurilor. O piatră, de pildă, în lumina acestei vederi, apare ca vie, cu energie într-o continuă mișcare, ce se menține totuși în limitele tiparului său fizic.

Mișcarea înseamnă în același timp și noutate. Viața în totalitatea ei, nu poate fi înțeleasă cu adevărat, decât mișcându-ne odată cu ea, noi înșine atingând acea stare de a fi mereu noi, proaspeți, puri, întocmai ca și ea.

Din toate experiențele pe care le-am făcut până la această dată, n-am constatat nici un caz de identitate sau suprapunere a două fenomene. Fiecare desprindere de corp, sau fenomen întâlnit era o permanentă premieră, noutate, diversitate, ce excludea orice fel de similitudine, de asemănare.

De asemenea, am mai reflectat și asupra limbajului întocmit pe simbolistica formelor de exprimare a cuvintelor. Că în cuvânt nu se include realitatea pe care el încearcă să o exprime.

Legat de această temă, am putut constata personal că limbajul în lumea duhurilor este gândirea, prin care toate neamurile se înțeleg.

Prin educația creștină, dată de familie, școală, biserică, am încercat să mă conving dacă există sau nu acea sperietoare numită diavol. Și am ajuns la concluzia că în om se găsește

: principiul binelui, cât și al răului, și că entitatea „diavol" inctă de om nu există în realitate.

Și în sfârșit, o ultimă problemă la care am reflectat nenumărate ori, fără să-i găsesc fericita dezlegare, a fost ca privind modul meu de funcționare pe plan psihic și c. Nu am putut găsi ființei mele acea cheie fermecată i mijlocirea căreia să pot realiza în mod constant unitatea tre gând, exprimare și acțiune. Și această neîmplinire afecta în mod deosebit.

Deși întâlnisem de nenumărate ori acea ipostază a ității minții, a smereniei, a echilibrului și armonici rioare, totuși acest rezultat parțial nu era în măsură mi dea mulțumirea totală.

Năvala de gânduri haotice, prejudecăți și sentimente care adesea mă rușinam mă obligau să recurg la o gamă ială de artificii. Pentru a-mi salva reputația de suprafață, târșeam un lucru poate și mai urât. În mod ipocrit - tam să dau impresia unor calități pe care nu le aveam ealitate, încercând cu disperare să-mi ascund meschinăria diverse măști. Practic, încercând să înșel lumea exte- ră, mă degradam și mai mult, înșelându-mă pe mine umi.

Această sete de transformare m-a urmărit încontinuu această perioadă. Mă socoteam tot timpul dator față de elațiile ce mi le oferise cu atâta generozitate, prin destin, mnezeu.

Încă de la început, am intuit că opera de îndumnezeire omului nu poate avea loc decât prin pacea sufletului, nonia și echilibrul psiho-somatic al întregii ființe. Și astă ipostază de armonie perfectă o întâlneam de fiecare ă în fenomenul dedublării, când, fără efort, se realiza de la sine, unitatea dintre corp și psihic. Dacă nu lizam aceste clipe de scoatere din timp, nu era posibilă ntinuitatea conștiinței de la starea de veghe - (legat de p) - la starea cealaltă, când fiinţam în haina astrală. ă această pasivitate a minții - când tocmai ca o făclie arde, sunt lucid, supraconștient - nu se poate realiza cerea de la o dimensiune la alta.

În această dispoziție sufletească, mi-am pus în gând îmi dedic tot restul zilelor acestui măreț ideal religios ransformarea completă a omului vechi. Iar, ca exemplu

de perfecțiune, am ales, după cum era și normal, pe Iisus Hristos.

Pe întreaga perioadă a detenției am cunoscut mai mulți frați de suferință, care cunoșteau teoretic o mulțime de lucruri. Unii mi-au vorbit de Scarlat Demetrescu și opera lui Din tainele vieții și ale Universului, alții despre Nemurirea Sufletului în traducerea lui N. Porsena privind experiențele făcute de savantul W. Crooks. Am mai aflat de la alții despre spiritualitatea hindusă, doctrina Yoga etc. Tot așa și despre spiritism și o seamă de informații legate de unele comunicări ce s-au adeverit în timp.

La rândul meu, am încercat să le destăinui propriile experiențe. De fapt eu confirmam prin o seamă de amănunte, ceea ce ei cunoșteau doar din citit sau din povestirile altora.

Consultarea mareșalului Alex. Averescu

Într-una din seri, cineva mă roagă să încerc o experiență, mai ales că în acea vreme circulau printre deținuți tot felul de zvonuri alarmiste. M-am gândit la mareșalul Averescu. În casa părinților meu aveam un tablou ce reprezenta bustul marelui comandant de oștiri în primul război mondial. Deci, hotărât să-l întâlnesc, părăsesc corpul și-l contactez într-un anumit cadru.

- Domnule mareșal, vă rog în numele Țării, aflată în mare necaz, și al celor arestați, să ne spuneți cât va mai dura suferința poporului nostru.

- Nu veți scăpa ușor, îmi răspunde el clar, fără nici o ezitare.

- Bine, îi spun eu în continuare, dar noi vrem, dacă asta este posibil, să ne faceți totuși o precizare.

La această insistență a mea, am observat un fel de ezitare, pentru ca apoi să mi se răspundă:

- Când Germania va fi complet distrusă, numai atunci o să vină izbăvirea.

Din această ultimă parte a comunicării am intuit că astfel vorbește un adversar al nemților - și nu am socotit transmiterea lui corectă.

Am întrebat un deținut, care l-a cunoscut personal pe verescu, referitor la înfățișarea lui fizică. Și, după descrierea i, ea corespundea cu ceea ce văzusem în astral. Imaginea : mi-o alcătuisem după fotografia de acasă era cu totul ferită.

Diferite consultări astrale.

În anul 1952, în luna iunie, mare fierbere în întreaga chisoare. Se zvonea că vom fi trimiși într-o colonie de uncă. Nu se știa unde anume. Unii ziceau că ne vor ice la minele de plumb, alții la munci agricole sau în ăltile Dunării, la stuf.

Unul dintre cei care aflaseră câte ceva despre experințele mele, mi-a zis să încerc, poate mi se spune ceva legătură cu această schimbare. Și chiar în noaptea aceea -ă desprind de corp. Mă aflu plutind la aproape treizeci : metri deasupra solului. Sub mine - perspectiva unei giuni aride: Dealuri pârjolite de secetă, un sol galbenșiatic, puțină verdeață, mai mult iarbă uscată de stepă. tr-o parte, la oarecare distanță, un grup de cabane închise tr-un țarc cu sârmă ghimpată. Din loc în loc văd foișoare soldați înarmați. Nu mai văzusem nicăieri așa ceva. Nu iam că în țara noastră sunt astfel de lagăre. De aceea, -olo sus mă îndoiam de ceea ce văd. Intervenise gândirea aprecierile ei, care-mi influențează de fiecare dată, escoperirea ce mi se oferă. Totuși, lansez o întrebare:

- Doamne, ce localitate este asta?

O voce ca venită de undeva de deasupra mea îmi spunde prelung:

- Saligni !... Saligni !

Iată, zic eu, în astral am fost adus în Franța! Cum te posibil să fim duși acolo?

Revin în corp cu această îndoială. Gândirea, prin tomatismele ei, a împiedicat intuiția să-și spună cuvântul!

Nu știam, la acea dată, că undeva în țară există o calitate cu acest nume, dată în amintirea ingincrului ce construit podul de la Cernavodă.

După o săptămână de zile, am fost duşi la kilometrul patru. Lagărul era întocmai cum îl văzusem în afara corpului.

Aici am lucrat la ecluza Cernavodă până în anul 1953, când, după moartea lui Stalin, lucrarea de la canalul Dunăre-Marea Neagră s-a sistat.

La un control medical realizat după încetarea lucrării, aveam o greutate de 43 kg, la o înălţime de 1,65 m. Acest amănunt mă scuteşte de alte explicaţii privind condiţiile de 10 ore de muncă manuală la excavaţii - piatră sub pânza de apă.

În aceste condiţii de exterminare, făcusem o adevărată pasiune din a scormoni cu târnăcopul locul potrivit de dislocare a pietrelor de sub apă, şi din spargerea lor, lovindu-le într-un anumit punct. Echipa, formată din trei deţinuţi, trebuia să împlinească norma de trei vagoneţi de piatră. Altfel, ne micşorau porţia de pâine.

Să lăsăm toate astea pe seama scriitorilor de cronici ale vremilor de mari încercări, prin care a trecut o ţară întreagă.

Mă întreb câţi oameni au înţeles rostul focului prin care am trecut? Şi, iarăşi, câţi până la urmă au mulţumit vieţii că, la această şcoală, au fost chemaţi să înveţe câte ceva din nestatornicia lucrurilor omeneşti, dându-le posibilitatea să facă paşi pe drumul evoluţiei morale a fiinţei proprii?

În aceste condiţii grele de muncă, am fost de multe ori îngrijorat, dacă a doua zi vom mai putea face acea normă colectivă, ce ne garanta bucăţica de pâine! Dinamitarea terenului de excavaţie se făcea rareori. Poate chiar intenţionat, pentru a ne putea lichida mai uşor, prin munca extenuantă de excavaţie cu instrumente rudimentare. Şi asta o deduc şi din faptul că, de multe ori, gardienii ce ne păzeau în interiorul lagărului ne spuneau fără ocol, că ne-au adus acolo ca să ne extermine. Şi tot ceea ce se petrecea cu noi, demonstra cu prisosinţă intenţia stăpânilor.

Fără să cer sau s-o doresc, noaptea eram scos din corp. Mi se arăta fie schimbarea sectorului de muncă, fie unele amănunte legate de acel spaţiu de excavaţie - din care, a doua zi, profitam din plin.

Într-una din nopţi, iată ce mi se dezvălui. Se făcea că lucrez la excavaţie la punctul numit „Groapa leilor".

i ridicat la marginea gropii și am încercat să îndepărtez
ndură vârâtă sub linia de deasupra. Am tras de această
ură și, cum ea s-a desprins mai ușor decât mă așteptam,
prăbușit în fundul gropii. Înălțimea - circa șapte
iar jos - piatră dură. M-am trezit din somn în timpul
i.

A doua zi, după ce am încărcat primul vagon cu
, am încercat să îndepărtez acea scândură aflată fără
colo, care mă împiedicase oarecum în timpul încărcării.
nat prăvălirea în fundul gropii, de unde m-am ridicat
at, fără să păţesc ceva. Contactul cu piatra a fost
al căderii pe o saltea cu paie sau un pământ foarte
.

Un coleg ce lucra la o altă schelă, în aceeași groapă,
it repede la mine, speriat de ceea ce văzuse. Când a
că n-am pățit nimic, și-a făcut semnul crucii. Tot
se la toată scena.

Nu am de dat nici un fel de explicație. Căci nici nu
le dat vreuna, ținând seamă de distanță, de loc etc.
Pe o perioadă de șase luni de zile nu mi s-a permis
ondența și nici primire de pachet de alimente. Eram
orat, fiindcă nu știam care este soarta părinților. Izgoniți
omună, plecaseră la o rudă în Craiova.

În această conjunctură, m-am hotărât să-l consult din
e fratele meu Marin și iată ce-mi răspunde: „Nu fii
orat, ei sunt sănătoși. Au revenit în comună și în
d vei primi o scrisoare și un pachet". Peste o săptămână,
nicarea fratelui meu s-a realizat întocmai.

Altă dată, în urma unor zvonuri alarmiste, părăsesc
l și-l întâlnesc din nou. El m-a asigurat că nu este
să mă neliniștesc. Fiindcă eu și cei de-acasă vom fi
împreună - fără însă să precizeze când anume. Aceasta
pare s-a realizat abia după trei ani de zile, și anume
56, luna octombrie, când am fost eliberat.

După un an de zile de muncă la canal, am fost
tat și condamnat în 1954 de Tribunalul Militar Brașov.
Cu câteva zile înainte de judecarea procesului, fără
a mea, am fost scos din corp și într-o încăpere am
t la o scenă foarte curioasă. Prin fața mea au trecut
măr de șase tinere. Fiecare cu degetul arătător ridicat
borât ca la o urare, îmi spunea ceva ce nu pricam

înțelege. Ultima a stat în fața mea mai puțin decât celelalte. Din această viziune am dedus, înainte de a intra în corp, că voi fi condamnat la șase ani. Inițial am fost condamnat opt ani, însă, prin recurs, mi s-au scăzut doi ani și, din cei șase rămași, s-au scăzut șase luni pentru un an de muncă prestată la canal.

După condamnare, am revenit la închisoarea Făgăraș, de unde am fost în final eliberat.

Un fenomen de posesiune astrală

Înainte de a pleca la canal, un prieten, Ion Iacob, care cunoștea o mulțime de lucruri din literatura de natură spiritualistă mă anunță că printre deținuți se află un anume Văideanu, care aude voci care-l îndeamnă să se sinucidă. Am cerut să mi-l prezinte. Era închis în altă celulă și nu ne puteam întâlni decât cu prilejul plimbării zilnice.

M-am apropiat de el, certând în gând aceste duhuri și poruncindu-le să-l lase în pace și să se ducă în lumea lor.

În clipa când ne-am strâns mâinile, fără să-l întreb, el îmi spune că acum le aude vocea ca venind foarte de departe și ele se adresează mie și nu lui astfel:

- Ce ai cu noi ? Ce ai cu noi ! Tu nu știi cine a fost acesta și ce a făcut el în altă viață !

După aceea, la cererea mea, mi-a povestit ce s-a întâmplat cu el. În timpul anchetei făcută la Securitate, a fost supus la tot felul de presiuni psihologice; într-o dimineață, la trezire, a constatat acest fenomen. La început, aceste voci s-au prezentat ca fiind spirite bune, venite să-l ajute - și să-i câștige încrederea, i-au dat unele informații care ulterior s-au adeverit. Mai târziu au început să-i dea sfaturi de sinucidere, spunând că la trecerea dincolo ei îl vor ajuta. O dată, când cobora de la etaj, i-au zis să se arunce că ei îl vor sprijini, lucru pe care nu l-a făcut. Refuzul său i-a îndârjit și mai mult. Iar într-o noapte, influența lor a fost atât de puternică, încât a încercat să se spânzure, dar a fost salvat de colegii din celulă.

Mai târziu, fiind și el trimis la canal, întrebat cum ai simte, a răspuns că acele voci le aude din ce în ai rar și că nu-l mai influențează ca altădată.
Nu mai știu ce s-a întâmplat cu el.

Un posibil risc al dedublării

Iată un caz, de astă dată povestit de același prieten, :ob:
Prin anul 1927, un învățător dintr-o comună de lângă , urmând indicațiile date de o revistă spiritualistă în ură cu fenomenul dedublării, a trăit o experiență nenoro Omul a înnebunit și a fost internat în spital timp de n de zile. După care, într-o noapte, s-a însănătoșit , spre stupoarea medicilor care l-au tratat:
Și-acum, iată destăinuirea acestui învățător, după în oșire: „La un moment dat am reușit să mă desprind orp. În clipa aceea o entitate, care mă aștepta, s-a :at asupra corpului meu și l-a ocupat. Din acea clipă, ămas tot timpul în jurul corpului, până într-o noapte, intrusul, fiind antrenat de un vis, m-a lăsat fără voia ă-mi ocup ceea ce îmi aparținea!"
Acesta era așa-zisul diavol: un fost pământean, spirit evoluat, care a trăit printre noi și care vroia cu orice să-și continue viața de desertăciuni a acestei lumi.

Un exercițiu Yoga

Cu aproape trei luni de zile înainte de eliberare ni ervit griș cu jumări rânced: a doua zi eram bolnav :ter. Internat la infirmeria închisorii, am cunoscut un otizor, Florian Căciulă. Ce făcea acest deținut? Am vat că mai tot timpul privea în tavan, într-un anumit t - înălțimea camerei, 5 m. În jurul punctului (format -un cocoloș - amestec de pastă de săpun și pâine, etat și lipit în tavan), se formase un fel de aură cu ții regulate, ce se menținea zi și noapte. La întrebarea mi-a răspuns că se concentrează și respiră după sistem

Yoga și s-a bucurat când i-am comunicat observațiile mele în legătură cu acea luminozitate.

De la el am învățat să fac un anumit exercițiu, pentru deșteptarea energiei, Kundalini, pe care l-am început de îndată.

După trei, patru zile de exerciții, realizate potrivit indicațiilor, trăiesc următorul fenomen: La baza de jos a coloanei vertebrale, am simțit un fel de răsucire a unei energii care, în continuare, a început să urce înspre ceafă. Aveam senzația de ceva ascuțit care străpunge fără să doară. Înaintarea producea un anumit pârâit. Neștiind ce să fac, luat prin surprindere, emoția a pus capăt fenomenului în urcuș, cam în dreptul rinichilor.

După două săptămâni, Florian a părăsit închisoarea. Punctul acela luminos s-a menținut încă două luni de zile; luminozitatea lui a scăzut treptat, pentru ca până la urmă să dispară cu totul.

CAPITOLUL III

Documentare, studiu, experienţe, muncă asiduă cu mine

Încă de la primul fenomen al dedublării am avut o sete mereu crescândă de a cunoaşte, de a mă documenta în legătură cu tot ce s-a scris şi s-a experimentat în domeniul psihicului uman. Îndeosebi, interesul meu înclina, cum era şi firesc, în primul rând asupra fenomenului dedublării. Cu cât creştea numărul de experienţe, cu atât mai adesea şi mai pregnant îmi puneam problema transformării fiinţei mele, de care nu eram deloc mulţumit.

Doream să întâlnesc o bibliotecă în măsură să-mi satur setea cunoaşterii şi să-mi dea soluţii idealului meu, ce viza perfecţiunea.

La scurtă vreme după eliberarea mea, acelaşi prieten de suferinţă, Florian Căciulă, căruia, la despărţire, i-am dat adresa din Bucureşti a fratelui meu, mă vizitează şi mă invită să-l cunosc pe Dr. Ionel Ionescu. A doua zi, eram la el în cabinetul medical, şi fără prea multă introducere, a început interogarea mea în legătură cu fenomenul dedublării. Pe măsură ce relatam toate câte mi s-au întâmplat, entuziasmul lui creştea văzând cu ochii. De fiecare dată, el făcea comparaţii cu tot ce citise în acest domeniu. Unele din descrierile mele le socotea ca fiind cu totul noi, neremarcate de alţii. Această destăinuire a durat ore în şir şi în diferite reprize.

Timid (fiindcă aceasta este firea mea adevărată), l-am rugat să-mi dea cărţi referitoare la acest domeniu. Mi-a răspuns că momentan nu-mi dă nici o carte, ca nu cumva în relatările mele să intervină vreo influenţă cu sau fără voia mea.

„După ce te voi stoarce (expresia îi aparţine) de toate informaţiile, după ce-mi vei spune cum ai procedat ca să le obţii, - îţi voi pune la dispoziţie întreaga mea bibliotecă, care m-a costat o avere".

Așa s-a și întâmplat. Abia după o lună de zile mi-a dat prima carte: Yram doctorul sufletului. Apoi, în continuare, în fiecare săptămână, o nouă carte.

La scurtă vreme, m-a introdus în cercul spiritist, pe care-l conducea din anul 1949. Avea ca mediu pe Alexandrina Toia, o femeie de-o bunătate deosebită, care cădea în transă, comunicând oral. Unul sau doi secretari scriau tot ce transmitea ghidul din lumea de dincolo, care s-a recomandat Antal.

De fapt, era o școală în care se preda învățătura creștină. Eram sfătuiți să citim cât mai multă literatură cu caracter religios creștin. Ni se impunea să facem în fiecare zi examenul de conștiință, rugăciuni, lupta cu noi. Din când în când, întocmai ca la o școală, Antal ne cerea socoteală. În toate acestea era foarte exigent. Orice încercare de trișare era divulgată imediat. El citea în sufletele noastre ca într-o carte deschisă, așa că ararcori ne permiteam tentativa de a-l înșela.

Între timp am aflat că venirea mea în acest cerc fusese anunțată de ghid cu circa trei ani și jumătate mai înainte, în acești termeni: „În curând va veni în mijlocul vostru un bărbat. Să nu-l alungați. Eu l-am trimis".

Cercul era format din 20 de persoane. Riscul era mare în vremea aceea. Câteva asemenea cercuri au fost descoperite de securitate și conducătorii lor condamnați.

Ghidul ne-a interzis să abordăm probleme de natură politică.

Totul se rezuma numai și numai la ameliorarea noastră spirituală. Ne voia călugări în viața obișnuită, unde, spunea el, ne putem da mai bine seama cine suntem în realitate, fiindcă aici numărul și diversitatea ispitelor este mult mai mare decât în pustiu sau în mănăstiri. Și trei dintre noi am trecut cu adevărat la această nouă formă de viață.

În ce mă privește, am renunțat la mine însumi, și m-am dedicat cu trup și suflet studiului și practicării a tot felul de căi ce promiteau desăvârșirea.

Am studiat Yoga (mai puțin Hata yoga), apoi brahmanismul, budismul, insistând mai mult asupra sectei zen, confucianismul. Am citit Coranul și diverse cărți de aplicare a mozaismului. În final, m-am adâncit în literatura creștină: Filocalia, viețile sfinților - ortodocși și foarte mulți catolici.

La un moment dat, am descoperit Rugăciunea inimii, pe care am practicat-o cu multă sârguință timp de opt ani de zile. După câțiva ani se rostea automat.

Din dragoste pentru Hristos - am zis eu - nu voi mai consuma carne. Și astfel, din anul 1965 mă hrănesc cu produse lactate, fructe, zarzavaturi.

Până în anul 1979 am locuit pe strada Ghercu Constantin, într-o mansardă - cameră, bucătărie. Fără radio sau televizor. În afară de serviciu, unica mea preocupare era citirea literaturii ce se adresa sufletului și experiențele de dedublare. Încercam să nu accept nici un fel de compromis. Și, totuși, omul din mine, deseori, m-a făcut să mă rușinez de ceea ce gândeam sau rosteam. Ba, și mai rău, în câteva rânduri m-am manifestat ca un om obișnuit ce n-ar fi căpătat, prin experiență, certitudinile mele.

Spovedanie și împărtășanie din două în două săptămâni. Toate posturile ținute după orânduirea monahală. Pelerinaj la diverse mănăstiri. Vizitarea unor monahi și monahii, despre care unii creștini afirmau că ar fi sfinți și îndrumători deosebiți spre cele duhovnicești. Speranțele mi s-au împlet fi de fiecare dată cu deceptiile, pe măsura intensității încrederii ce le-o acordasem.

În final, am redus totul la sfatul cel mai de seamă ce mi l-a dat Antal, la una din ședințe, pe care-l transcriu întocmai:

„Prietenia cu sfinții nu face pe om sfânt, decât dacă urmează calea evlaviei. Sfinții toți au fost și ei oameni, dar au luptat să distrugă omenescul din ei și fiecare se urcă în măsura în care a izbutit. Sfinții sunt modele. De multe ori ne înșelăm alergând după extraordinar.

Există o epocă în care alergi în dreapta, alergi în stânga, să vezi, să auzi, să prinzi, să citești, să adulmeci, să aduni cunoștințe. Și aduni, aduni, până când ai făcut o grămadă. Ține-o bine între mâini, nu lăsa să curgă printre degete această avere. Muncă, muncă. Și din tot ce ai adunat, scoate tot ce este bun. Ai toate, știi tot, cunoști tot, și la urmă scoți o singură flacără, flacără pe care o îndrepți spre Dumnezeu, spre Iisus Hristos. Și atunci nu mai ai nevoie nici de sfinți, nici de prieteni, nici de lume și rămâi tu singur cu flacăra. E flacără, e lumină și această lumină o

ai în tine. Şi, desigur, mai greşeşti, că ziceţi - om sunt - şi Dumnezeu recunoaşte oamenii. Dar feriţi-vă de pete!"

Mediumitate

Înainte de a relua relatarea experienţelor de dedublare, mă voi referi succint la un alt fenomen de parapsihologie şi anume, mediumitatea.

La eliberarea din închisoare, primul drum l-am făcut în comuna natală, la părinţii mei. Şi chiar în prima zi, împreună cu mama, m-am dus la cimitir, unde am aprins lumânări la mormântul fratelui meu şi al părinţilor adoptivi. Era înspre seară şi acolo nu am stat mai mult de o jumătate de oră. În drum spre casă, am simţit că după noi vine o ceată imensă de spirite. Le simţeam prezenţa, fără să mă tem. Era o însoţire prietenoasă, fiecare încercând să fie cât mai aproape de mine. După câteva sute de metri, am lăsat un gând plin de afecţiune, rugându i să se ducă în lumea lor şi să nu-şi piardă vremea. De îndată n-am mai simţit nimic.

După două săptămâni, am venit la Bucureşti, la un alt frate al meu, care mi-a făcut rost de un post de muncitor la un depozit de materiale de construcţii.

Înainte de încadrare în câmpul muncii, am avut o săptămână disponibilă, pe care am dedicat-o vizitării Cimitirului Şerban Vodă (Bellu). Şi asta pentru că în închisoare, un deţinut prezentase acest cimitir ca un lucru ce trebuie neapărat văzut. Deosebit de aceasta, ţineam mult să merg şi la mormântul lui Iuliei Haşdeu. Timp de cinci zile am stat acolo câte trei-patru ore de fiecare dată. În ultima zi am avut aceeaşi senzaţie, a unor prezenţe ce mă urmăreau. Am scăpat de aceste entităţi, folosind aceeaşi formă amintită mai sus.

Ulterior, seara după ce dormeam câtva timp, eram trezit brusc din somn, cu senzaţia unor furnicături în mâini şi picioare, cu totul neplăcute. La început nu am ştiut ce sunt toate acestea. Am crezut că sunt de natură fizică; poziţia incomodă a corpului, stomacul prea încărcat, reumatism etc.

În cel din urmă, consultând și pe alții, mi s-a dat sugestia, că ar putea fi semne ale mediumității și, la prima ocazie, am pus mâna pe creion. Întrebând cine este, mi s-a dat un nume necunoscut, care m-a solicitat să mă rog pentru sufletul lui. I-am promis că așa voi face și îndată a pierit senzația. O perioadă de doi-trei ani am răspuns în felul acesta solicitărilor mai insistente. Până într-o zi, când am hotărât să rup definitiv cu această formă de violentare, deloc agreabilă și, mai ales incertă. În dedublare era cu totul altceva. Și iată motivul hotărârii:

Într-o seară, după o zi în care muncisem mai mult ca de obicei, obosit, m-am culcat mai devreme. La scurt timp, sunt trezit brusc, și buimăcit pun mâna pe creion și primesc mesajul unui disperat: „Mă numesc Zodie. Mi-am ucis fata, soția și apoi m-am sinucis" - Rău ai făcut, îi răspund cu mental, du-te în lumea ta și cu am să mă rog pentru tine. Acum lasă-mă să dorm, sunt foarte obosit.

Nici atunci și nici a doua zi nu mi-am adus aminte că în urmă cu două săptămâni, întreprinderea unde lucram angajase ca inspector la protecția muncii pe acest Zodie.

Comunicarea a fost primită chiar în seara crimei, iar descoperirea ei a fost făcută după 48 de ore. Crima a fost premeditată. În ziua respectivă se pronunțase divorțul.

Ajuns dincolo, Zodie și-a dat seama de păcatul săvârșit și voia să se destăinuie cuiva. Remușcarea în fața a ceea ce vedea: cadavrele închise într-un apartament de care nimeni nu știa nimic.

Această formă de mediumitate prezintă două inconveniente: mai întâi este riscul ca un spirit puțin evoluat să pună stăpânire pe noi, deci să devenim instrumentul lui. În al doilea rând, această însușire a noastră le atrage întocmai ca un magnet, făcându-le să întârzie în climatul acestei lumi, în dauna evoluției lor în noua dimensiune în care ar trebui să se încadreze. Ele incită omul medium spre o anumită viață, pentru ca apoi să guste din plin senzațiile ce le simte mediumul.

Altfel spus, spre mai largă înțelegere, aceste spirite, adică ființe umane ce au trăit cândva pe pământ și continuă să fie atașate de plăcerile pământului, sunt așa-zișii diavoli care ne ispitesc, îndemnându-ne să săvârșim fapte, adesea

condamnabile, pentru săvârșirea plăcerii lor. Însă ispititorul nu reușește decât pe fundalul slăbiciunii celui ispitit.

Iată deci, câteva considerente, care m-au determinat să renunț definitiv la această formă de legătură cu lumea duhurilor.

De aici încolo, voi relua relatarea experiențelor de dedublare folosindu-mă de această dată și de cunoștințele căpătate din literatura cu care m-am întâlnit ulterior. Experiențele sunt grupate ca și mai înainte pe teme precise, ce urmăresc elucidarea fenomenelor de viață de pe pământ și continuate dincolo.

O entitate mă scoate din corp

Într-una din seri, lungit pe pat, cu fața în sus, cu ochii închiși, rostesc în gând rugăciunea inimii, căutând s o execut cât mai corect posibil. Dintr-o dată, deși mă aflu în corpul fizic, încep să văd cu ochiul astral: tavanul care dispare și am dintr o dată perspectiva cerului înstelat. Din înălțimi coboară spre mine o făptură minunată. Este îmbrăcată în veștmânt alb, strălucitor. Are înfățișarea unei ființe omenești, de care nu pot spune de a fi de un sex sau altul. Ca vârstă după aprecierea mea - 16-17 ani. Corpul său are o siluetă desăvârșită.

La apropierea acestei făpturi încântătoare, nu mă încearcă nici un sentiment de teamă. Sunt pur și simplu curios să văd ce urmărește. Cu un gest plin de gingășie, însă sigur, hotărât, ea apropie ambele palme în fața mea și face o pasă de sus în jos, cu însăși grația perfecțiunii. Când a ajuns la picioare, am fost scos din corp după care ea a dispărut.

Eu am rămas suspendat în aer, având poziția corpului astral culcat pe spate. În această poziție, puțin incomodă, am alunecat în spațiu o bună bucată de vreme. În partea mea dreaptă, la nici doi metri distanță, se afla un glob luminos, puțin mai mare decât pumnul, ce se deplasa o dată cu mine. Globul era atât de strălucitor încât ochiul meu astral suporta cu oarecare dificultate privirea sa.

Revenirea în corp a fost însoțită cu aceeași stare de bucurie pe care mi-o procură de fiecare dată clipele trăite

în lumea de dincolo. Ulterior, în mai multe rânduri, am dorit și am cerut reîntâlnirea cu această făptură divină, însă dorința mea a rămas doar o simplă dorință.

Rugăciuni făcute în afara corpului și îndemn la rugăciune

Desprins de corpul fizic, rămân în camera mea și încep să cânt „Hristos a înviat", cum mai făcusem și în alte împrejurări. Îmi dau seama că am o voce divină, nemaiauzită în lumea noastră.

După rostirea întâilor cuvinte, aud alte voci, care se asociază într-un mod armonios și desăvârșit rugăciunii mele.

Poate fi ecoul vocii mele, îmi zic eu - și, pentru a verifica acest lucru, încetez să mai cânt. Rugăciunea este însă continuată de niște glasuri ce nu-și găsesc vreun element de comparație în lumea fizică. După încheierea primei rugăciuni, încep rugăciunea de Slavă lui Dumnezeu, Sfinte Dumnezeu, Sfinte TARE etc.; aceleași voci mă acompaniază. Tac din nou, însă cântecul de slavă e continuat la fel, cu o armonie și suavitate nemaiauzite. Finalul se melodiază într-un alt text decât cel cunoscut de mine: Sfânt, Sfântul Domnului!

A doua zi, fiind duminică, am ascultat la biserica Sf. Ilie Tesviteanu-Gorgani - pe artistul N. Secăreanu, cunoscut și apreciat pe bună dreptate, pentru vocea sa plăcută, cântând rugăciunea „Tatăl nostru". Mi s-a părut că mă aflu în fața unui copil care abia învață să intoneze. Și, de atunci, de la acea muzică divină, nici o voce omenească, oricât de celebră ar fi ea, nu m-a mai impresionat ca altă dată.

La o nouă ieșire din corp, gândul mi se îndreaptă spre iconostasul aranjat pe peretele camerei și de care este lipit patul în care dorm. Privesc cele 12 icoane - sunt încălzite într-o lumină strălucitoare; îndeosebi aura este formată din punctișoare albe ce scânteiază. Icoana Mântuitorului este ieșită în relief cu partea de jos față de celelalte icoane - deși în realitate ea nu are asemenea particularitate. După ce am sărutat această icoană, am rostit rugăciunea

inimii: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mântuieşte-mă pe mine, păcătosul!

În continuare, părăsesc camera în care mă avânt în spaţiu, spre a împlini unele dorinţe ale semenilor mei. Poate că dovezile pe care le aduc de la fiinţele dragi, ce i-au părăsit, le vor trezi sufletele la o viaţă mai conformă cu principiile divine.

Altă dată, după ce m-am desprins de corpul fizic, m-am decis să rămân în cameră. De multă vreme nu am mai fost tentat să îmi privesc corpul. Uneori, am faţă de el o repulsie, ca faţă de un cadavru, alteori însă, el exercită o mare putere de atracţie asupra sufletului. Acum, înfruntând acest risc, merg până acolo, încât îmi privesc pe îndelete şi în amănunţime haina pământească.

Sunt urât şi mă cuprinde un sentiment de milă pentru acest corp. Vreau să nu mă mai întorc în această închisoare, dar nu se poate. Nu depinde de mine părăsirea definitivă sau rămânerea în această asociere.

După acest examen, îmi îndrept faţa spre icoane şi, fără grabă, aşezat în genunchi peste picioarele corpului meu fizic, încep să mă rog.

Pruncul din icoana „Maica Domnului şi pruncul", are o înfăţişare de om matur, şi este de o frumuseţe fără comparaţie în lumea noastră. Îmi vine foarte greu să mă desprind de această icoană.

Icoana respectivă mi-a fost dăruită de un grup de credincioase, cu prilejul serbării zilei de Sf. Ilie. Din clipa în care am primit-o în casă, mi-a fost imposibil să mă mai dezbrac în faţa ei. Ani de zile am mers în bucătărie să-mi îmbrac pijamaua. În final, am înţeles că lemnul acestei icoane este îmbibat cu energii împrumutate tot de la om: energia pictorului, în primul rând şi apoi energiile captate din expunerea îndelungată în vreo mănăstire sau alt lăcaş de închinăciune. Vechimea ei este de aproape 150 de ani.

Într-o desprindere, după ce am aluneecat în Cosmos, închis în aceeaşi formă sferică, cobor într-un mediu rudimentar: un gen de hangar, foarte puţin luminat. În jurul meu s-au adunat mai mulţi bărbaţi şi femei, cărora încep să le predic despre credinţa în Dumnezeu şi despre practica Rugăciunii inimii. Parcă furişându-se, se îndepărtează unul de altul. Un singur bărbat rămâne totuşi în stânga mea. Îl

întreb de ce nu a plecat și el. Primesc un răspuns clar: „Vezi, dumneata le vrei binele! Și ei nu vor să asculte - și pleacă!" În final, am înțeles că el n-a plecat dintr-un sentiment de politețe elementară.

Entuziasmat de rugăciunea inimii și de asigurările date în legătură cu rezultatele ei pozitive, pe scara mântuirii, am inițiat multe plecări în lumea atât de reală a spiritelor. Îndemnul era unul și același, entitățile fiind sfătuite să-și preocupe mintea cu rostirea rugăciunii.

Unii ascultau cu luare-aminte expunerea mea, alții, dimpotrivă, se îndepărtau fără să-mi dea vreo explicație. Am întâlnit și entități care, pur și simplu, mi-au replicat că nu-i interesează.

Nu trebuie să surprindă pe nimeni aceste răspunsuri. Am adunat o mulțime de dovezi, din care rezultă că oamenii se comportă ca și pe pământ. Și credincioșul, și necredincioșul trec dincolo, ducând și acționând potrivit propriei condiționări. Și într-un caz și în altul, nu e vorba decât de o comportare firească la nivel de „ego".

Semnul crucii mă salvează din multe situații dificile, în lumea astrală

Dintr-o carte am aflat că semnul crucii, folosit într-un anume fel, reprezintă o armă eficientă împotriva entităților negative întâlnite în lumea astrală. Cu această informație în plus, părăsesc corpul, în căutarea unei ființe care decedase de curând. În față, la vreo douăzeci de metri, văd un om uriaș, înalt de 3-4 metri, îmbrăcat în armură, cu scut și lance în mâini, de aceleași proporții cu corpul. Când mai aveam câțiva pași până la mine, am făcut uz de semnul crucii - așa cum binecuvântează preotul. Acest colos a fost, pur și simplu spulberat.

Altădată întâlnesc un grup de bărbați și femei urâți la înfățișare. M-au înconjurat în chip conspirativ și, pe măsură ce se apropiau de mine, le simțeam în mod crescând ura și intenția de a-mi face rău. I-am lăsat să se apropie, apoi, după ce am făcut semnul crucii, toți s-au oprit brusc, cu ochi larg deschiși, ca în fața unei mari surprize. Am

înțeles că ei nu se așteptau la asemenea ripostă din partea mea. Am ridicat din nou mâna spre a repeta semnul, dar m-am oprit nemaifiind nevoie, întrucât toți dispăruseră.

Într-o altă împrejurare mă aflam pe o pajiște de un verde fără asemănare în lumea noastră. Pe când alunecam astfel, îmi apare în față un bărbat de construcție foarte robustă. În urma lui, la o oarecare distanță, un alt bărbat ceva mai scund. Deși simt că aceste entități îmi sunt ostile, aștept totuși să văd ce au de gând să-mi facă.

Primul se apropie până în fața mea, ridică ciocanul ce-l are în mână și-l lasă să-mi cadă în moalele capului. Simt o slabă durere din cauza izbiturii. Mă uit fix în ochii uriașului, care ridicase din nou ciocanul, cu intenția clară de a repeta lovitura și, cu un glas cât mai blând, îl întreb: De ce dai în mine? Eu nu ți-am făcut nici un rău! Nu-ți este oare frică de Dumnezeu să faci asemenea fapte? Pe lângă asta eu îl am ca protector pe Antal!

Pe fața lui am observat o vădită surpriză, apoi, întocmai ca un copil care a greșit, smerit, a lăsat capul în jos și, după aceea și mâna cu ciocanul. În final, i-am făcut, totuși semnul crucii, la care îndată s-a topit, atât el, cât și însoțitorul lui. La revenirea în corp, simt o ușoară durere a capului, în locul unde am primit lovitura.

Într-o altă călătorie în lumea astrală, am fost închis într-o cameră lipsită de uși și ferestre. Tot semnul crucii a fost acela care mi-a deschis calea, creând o ușă prin zidul în fața căruia am făcut semnul salvator.

Într-o altă împrejurare, am întâlnit un necunoscut, care m-a sfătuit să nu mai fac semnul crucii, ci să întind două degete înainte în formă de împungere. „Bine, i-am răspuns eu, dar să văd cum te comporți tu la semnul crucii!" La semnul ce i l-am făcut, a dispărut.

Am întâlnit, totuși, în peregrinările mele și câteva cazuri de rezistență la această armă formidabilă împotriva acțiunilor negative. Vă redau numai două:

Într-una din seri, după ce mă desprind de corp, întâlnesc în cale o cruce de piatră, în fața căreia mă așez în genunchi și mă rog. Între mine și cruce se interpune un bărbat. Fără să stau mult pe gânduri, fac uz de semnul crucii, dar entitatea nu dispare. Oarecum surprins de rezistența sa, mă apropii să-i spun că probabil el este un suflet evoluat.

Cu o privire din care emana bunătate și blândețe, mă sfătuiește să mă rog zicând: „Slavă Ție, Doamne. Slavă Ție !" De-acum, îngenuncheați unul lângă celălalt, ne rugăm în fața crucii, fiecare cu intensitatea și cu puterea credinței sale.

Altădată, abia mă avântasem, cu dorința de a face o vizită în sferele înalte, când cineva îmi sugerează: „Vei întâlni în cale un călugăr, căruia să-i dai ascultare". Într adevăr, așa s-a întâmplat. Abia poposisem undeva, la înălțime, și iată că în fața mea apare un monah.

Pentru a mă convinge de curățenia și buna intenție a acestui spirit, am făcut semnul crucii, folosind mâna dreaptă. La care acest monah, cu un simplu gest al mâinii îmi imobilizează brațul. Același lucru îi fac și cu mâna stângă, consecințele fiind similare.

Acum stau neputincios, complet imobilizat în fața acestui spirit, care îmi zâmbește cu bunăvoință. Îmi dau seama că și acesta este un spirit evoluat care mă domină, dându-mi o lecție de smerenie și, totodată îmi dezvăluie o taină a Cerului. În același timp, el îmi dezvăluie și că, în acea dimensiune, spiritele ajunse la un oarecare grad de evoluție posedă cunoștințe mult superioare și au arme mult mai puternice decât efectul crucii, făcut de mâna unui neputincios, căruia îi este îngăduit să viziteze acea lume.

Întâlniri cu entități negative

Încă de la primele mele călătorii în lumea astrală, am fost obstrucționat de o seamă de entități, a căror răutate o intuiam înainte de a se manifesta într-un fel sau altul. Inițial, la brutalitate răspundem cu brutalitate; însă din nefericire, cel învins eram întotdeauna eu. Apoi, am încercat să nu mai răspund în același fel.

Din când în când, ridicându-mă deasupra sentimentului de teamă, cu inima deschisă, încercam să-i rog să mă ajute să găsesc o anumită persoană. De data asta păreau mai concilianți. O dată, după ce făcusem rugăciunea inimii, abia ieșit din corp, văd cum în cameră pătrunde un tânăr, care se dă tumba peste corpul meu fizic, aidoma unui clovn.

Semnul crucii îl dezechilibrează, fără să-l facă însă să dispară. La a doua încercare de semn îmi cere să nu merg mai departe, pentru că va pleca, și îmi promite că nu mă va mai supăra niciodată. Peste o vreme, însă, aveam să-l întâlnesc din nou. L-am insultat și l-am numit mincinos. Totul era în dezavantajul meu. Aritudinea mea lipsită de iubire și de bunătate îi întreținea, ca o hrană, puterea.

Într-o altă desprindere de trup, la o întâlnire cu astfel de spirite, am greșit și mai rău. Pe unul din ei l-am lovit peste obraz, însă imediat i-am cerut iertare. În schimb violenței mele mi-a cerut 25 lei. La o altă întâlnire i-a oferit 27 lei. Cu acest prilej mi-a spus că el are putere asupra pământenilor și că este ajutat de împărații pământului.

Altă dată, unul purta pe cap o aură confecționată din metal, încercând astfel să dea impresia unui sfânt. I-am smuls această tinichea de pe cap și am aruncat-o cât mai departe. La rândul său, ajutat de alți doi tineri, îmi apucă mâinile și mi le strâng ca într-o menghină, împiedicându-mă să folosesc semnul crucii.

Iată și un alt gen de manifestare. O entitate îmbrăcată ca monah, care mă oprește și încearcă să-mi demonstreze un anume adevăr dogmatic, pe care nu l-am putut reține. Atunci i-am răspuns că ceea ce susține el este o erezie. Demonstrația mea l-a umplut de furie, încerc să fac semnul crucii. Nu izbutesc, fiindcă mă atacă prin surprindere pe la spate, apăsând pe un loc foarte dureros. Și astfel, încleștați, străbatem spațiul, eu simțind atât greutatea lui, cât și durerea strângerii. Fac apel la Iisus Hristos și, pe loc, rămân singur, alunecând cu toată hotărârea în tainicul Cosmos.

Într-un alt caz, pe când căutam pe fratele meu, întâlnesc un grup de patru, cinci bărbați îmbrăcați în haine albe. Unul din ei înaintează spre mine cu o tavă pe care se aflau niște cești. Am înțeles că îmi întind o cursă și că împotriva oricărei aparențe, ei sunt tot fii ai întunericului, deși poartă haine strălucitoare. Voiau să mă închin lor și să primesc un fel de împărtășanie făcută nu cu vin, și cu rachiu. Semnul crucii la început îi descumpănește, apoi dispar.

Un alt spirit, tot într-o împrejurare ambiguă, mă întreabă dacă nu am adus cu mine vreo cruciuliță. Înțeleg

imediat violenta interlocutorului, care voia să mă deruteze. Același semn pune capăt tentativei de mistificare.

O lecție de smerenie oferită de prieteni astrali

După aproape o oră și jumătate de Rugăciunea Inimii, reușesc să mă desprind de corpul fizic. Ca scop, urmăresc întâlnirea tatălui meu adoptiv, care a părăsit pământul în 1952. Îl întâlnesc pe o pajiște și ne angajăm într-o discuție ce se prelungește destul de mult, dar pe care, din păcate, n-am reținut-o. Îndată după despărțire, m-am simțit atras spre o clădire. Aici am în față interiorul unei chilii de călugăr, locuite de doi bărbați. Mă adresez celui mai înalt dintre ei, și-l întreb dacă-și dă seama că este mort.

- Nu sunt mort, ci suflet desprins de pământ!

Urmează apoi o discuție foarte interesantă, de filozofie pe care, de asemenea, nu am reținut-o. Un singur lucru am reținut, și anume că această convorbire mi-a rămas ca un balsam pe suflet. La un moment dat, interlocutorul meu îmi spune:

- Fugi de aici. Tu ai un suflet urât!

- Cum? îl întreb eu, apoi îl rog să-mi spună care este defectul meu cel mai mare.

- Ești ambițios! mi se dă prompt răspunsul.

- Cum, numai atât? Ce defecte mai am?

- Ești ambițios, repetă el, dar tu să nu te lași! Să alergi, chiar dacă o să calci prin gropi, să nu ai liniște. Noi aici ne adunăm patru, cinci și luptăm pentru ridicare!

- Cum realizați umilința? mai întreb eu.

- Iată cum... mi se răspunde...

Și dintr-o dată am în față patru, cinci bărbați, care încep să se îmbrâncească unul pe altul. Apoi, unul din ei cere o bâtă. Altul se apleacă, ridică de la pământ o bâtă și i-o întinde. Posesorul îl lovește cu toată puterea pe cel care făcuse ascultare și îi dăduse bâta. Victima se prăbușește la pământ, apoi se întoarce și privește cu toată blândețea pe cel care-l lovise. După această punere în scenă, ca urmare a solicitării mele, am revenit în aceeași chilie, unde reîntâlnesc cele două entități cu care m-am întreținut inițial.

Ca semn de recunoștință pentru lecția ce mi-au dat-o, le-am sărutat mâna, cu toată umilința ce o simțeam din adâncul inimii mele. Privindu-i în față am observat că aveau ochii înlăcrimați. Oare ce i-a putut impresiona până la lacrimi? Gestul meu de umilință sinceră și profundă?

Viața cotidiană ne încearcă în multe și varate feluri. Important este cum răspundem la loviturile de bâtă, care au însemnătatea lor în dăltuirea brutei din noi și formarea unui om aidoma pruncului inocent.

Îngâmfarea este pe loc sancționată în lumea cealaltă

Un tânăr necunoscut: întâlnindu-l, îmi vine în gând întrebarea dacă poate să treacă din lumea în care ne aflam, într-o lume superioară.

- Desigur, îmi răspunde el cu emfază.

- Hai să mergem împreună! îl îndemn eu.

Și iată-ne pe amândoi alunecând în spațiu, ținându-ne de mâini. După câtva timp de alunecare, am ajuns în fața unei prăpăstii, peste care trebuia să trecem. Dincolo se întindea un platou ceva mai înalt decât locul unde ne aflam. Însoțitorul meu, la invitația ce i-am făcut-o, de a trece dincolo, se avântă - dar, vai, nu reușește să ajungă la marginea cealaltă și se prăbușește în abis. Lucru foarte curios; În lumea aceea aud zgomotul de prăvălire, întocmai ca în lumea noastră, când arunci un bolovan pe grohotișul unei prăpăstii. Un sentiment de milă mă înfioară. Fără să mai stau pe gânduri zic: „Doamne ajută-mă!" și trec peste această prăpastie. Odată ajuns dincolo, rostesc mai multe rugăciuni și, în final, Hristos a înviat, rostit de mai multe ori, până la revenirea în corp.

Așa cum s-a depănat firul acestei întâmplări în spațiu, am certitudinea că Cerul oferă pământenilor o minunată lecție asupra consecințelor dureroase ale îngâmfării, vanității, orgoliului, trufiei.

Atitudinea smerită și blândețea acționează în chip strălucit și în lumea de dincolo

În căutarea unui locuitor astral, am intrat într-o casă. Încep să caut, să cercetez; trec prin mai multe încăperi; strig dar nu-mi răspunde nimeni. Printr-o ușă aflată în spatele meu, își face apariția un omuleț care, după înfățișare, pare să fie chinez. Se îndreaptă furios spre mine și-mi spune: „Asta e neobrăzare!" prin asta îmi dădea să înțeleg că am îndrăznit prea mult, pătrunzând în domeniul său, și că i-am stricat liniștea. M-am îndreptat degrabă spre el și, fără nici o altă explicație, m-am aplecat și i-am sărutat mâna. Gestul a fost pentru el o surpriză și, pe loc, și-a schimbat atitudinea, devenind prietenos.

A te opune sau a intra în conflict cu entitățile întâlnite în lumea spiritelor echivalează cu a fi de fiecare dată învins. Cea mai bună atitudine este aceea de a te smeri și de a cere sprijin sau iertare. Umilirea din toată inima și blândețea dezarmează chiar și spiritele cele mai înrăite.

Suflete în chinuri și chinuitori de suflete

Mă aflu din nu în lumea de dincolo și, drept călăuză, am un tânăr frumos la înfățișare, care mă duce de mână. Amândoi alunecăm la câțiva metri deasupra unui teren mlăștinos unde văd o mulțime de oameni: bărbați și femei în chinuri greu de descris. Unii stau afundați în mocirlă până la genunchi, alții până la brâu, altora doar capul li se vede afară, corpul fiind îngropat în întregime în apă. Îndeosebi reține figura unui bărbat cu fața crispată de groază; corpul îi era cufundat în întregime, și apa mocirloasă îi ajunsese la nivelul buzelor, gata să-i intre în gură. Alții, dimpotrivă, aveau picioarele mai mult sau mai puțin în afară, capul și partea superioară a corpului fiindu-le vârâte în mâzga mlaștinii.

Altă dată am fost dus în mijlocul unui lac, pe o insulă foarte mică, de proporția unei platforme și, pe ea, o fântână cu cumpănă. În jurul fântânii, mai multe femei îmbrăcate în cămăși albe. Toate erau ocupate cu spălatul

și limpezitul rufelor, iar lucrul era săvârșit cu multă râvnă. Pe suprafața lacului înaintau spre mine doi bărbați, care trăgeau de picioare pe un al treilea, cufundat cu capul în apă. Privind la această scenă, simțeam în chip neplăcut încercarea prin care trecea insul ce se sufoca sub apă. I-am întrebat pe cei doi bărbați chinuitori dacă nu cumva cunosc un anumit suflet, pe care eu îl căutam. Mi-au răspuns scurt că nu-l cunosc. I-am lăsat în pace, observând că ei își îndeplineau această îndeletnicire ingrată, cu toată seriozitatea.

Spiritele aflate în planurile superioare ajută pe cele aflate mai jos, dacă acestea acceptă ajutorul

După ce am urcat mult, am poposit în fața unei priveliști asemănătoare cu cele din lumea noastră. Am văzut o casă frumoasă, construită din piatră, cu o grădină minunată. Intrarea era prevăzută cu o boltă de viță de vie, de un verde cum numai dincolo se întâlnește. După ce am deschis o ușă, am întâlnit-o pe Maria Bărbulescu, la care am fost solicitat să mă duc. Din prima clipă a întâlnirii noastre, ceva îmi spune că în față se află un suflet, care mă privește cu toată amabilitatea. Ea îmi dă mai multe sfaturi cu caracter religios, pe care le primesc fără nici un fel de îndoială, ele fiind clare și precise, conform întru totul adevărului evanghelic.

În continuare, o întreb dacă își aduce aminte de Crintea Ion, o rudă a ei mai îndepărtată - moartă de mult. Și iată răspunsul ei: „Noi, cei de aici, coborâm la cei ce locuiesc mai jos decât noi, și-i ajutăm." În final, îmi iau rămas bun de la ea și părăsind-o, mă simt atras spre o altă încăpere, unde mă și îndrept, fără să-mi pun întrebări. Acolo întâlnesc mai multe fete tinere. Privirea îmi este atrasă în chip deosebit de o tânără care, prin frumusețea ei, întrecea cu mult pe celelalte. Are o figură de o frumusețe rară, încadrată de un păr bogat, de culoare arămie închis. Un sentiment de respect mă obligă să întorc privirea și să părăsesc încăperea. Nu înainte de a întreba cine este. Mi s-a răspuns că este Sf. Mucenită Ecaterina. Aud îndată un imn de slavă adus lui Dumnezeu, cântat de voci omenești, dar de o

suavitate inexprimabilă. Dacă ar fi fost să procedez după voința mea, aș fi preferat să rămân veșnic acolo, ascultând această muzică încântătoare.

În continuare, urmărind îndeplinirea misiunii ce mi-a fost încredințată, am făcut o invocare, rugând să fiu ajutat pentru a întâlni și pe Crintea Ion. Imaginea și gândul la el m-a desprins de lumea minunată în care mă aflam - și am pornit alunecând în jos. În urma mea, se auzea încă minunata melodie - dar, pe măsură ce coboram, spre mine se ridicau alte glasuri omenești, care, de data asta, cântau cântece pur lumești. Dintr-un astfel de cântec am reținut cuvintele:

Patru boi cu lanțu-n coarne,
Ține pe mândruța, Doamne!

Iată-mă, în cele din urmă, ajuns într-o câmpie fără prea multă vegetație, mai precis într-un loc asemănător unui lan de grâu, pe unde trecuse secerișul și acum nu se mai vedea decât mirișteа. În față, o șosea obișnuită, nepavată. Ici-colo, câte o piatră mai mare, printre pietrișul ce acoperea toată lățimea șoselei. În dreapta, văd o grădină cu pomi fructiferi, împrejmuită cu un gard de sârmă. Sub un pom zăresc două fete tinere. Una din ele dă cu cotul celeilalte, îndemnând-o să se uite spre mine, după aceea se ridică în picioare și amândouă pornesc în întâmpinarea mea. Am înțeles din gândurile ce schimbau între ele că prezența mea le distrează oarecum. Eram destul de departe unii de alții, dar dincolo o asemenea distanță nu contează! Le-am lăsat să se distreze în legea lor și mi-am continuat drumul.

După scurt timp de mers, am văzut în fața mea, pe partea dreaptă a șoselei o baracă construită din scânduri 2x3 m (ca pe șantiere, pentru păstrarea sculelor). Mă simt atras spre această baracă - și iată-mă, până la urmă, ajuns în interior. Aici am surpriza de a întâlni pe Crintea Ion. Sta tolănit pe pământ, în societatea unor tineri pe care pământenii nu i-ar socoti decât niște derbedei ce-și duc existența din expediente. Aceasta era societatea celui căutat. La apariția mea s-a ridicat puțin în sus, iar eu l-am întrebat dacă el este cu adevărat, deși aveam certitudinea identității lui. Mi-a răspuns afirmativ. I-am destăinuit rostul vizitei mele și cine m-a trimis la el.

- A - da - mi-a răspuns el. Știu, nevasta mea! Dar spune-mi, ca când vine să-i iau cerceii și inelele, și să i le vând?

Am înțeles că dorea acest lucru pentru a-și satisface pasiunea jocului de cărți și a petrecerilor în societatea ființelor de față.

N-am știut ce răspuns să-i dau. Din această situație am fost scos - ca să zic așa - de alt eveniment cu totul neașteptat. Prin peretele de scândură s-a făcut o deschidere, prin care a pătruns în interior o femeie cu haine de călugăriță, însoțită de alte două călugărițe. Avea în mâna dreaptă un potir. Am înțeles că vine să-l împărtășească pe Ion Crintea. Cu toată evlavia s-a apropiat de el și i-a oferit sfânta împărtășanie. Ion Crintea a refuzat - și adresându-se prietenilor lui a început să facă glume și să râdă fără socoteală. Călugărița a primit refuzul său cu o privire compătimitoare și s-a îndepărtat în liniște. În clipa în care ea a părăsit baraca, am simțit și eu acel sentiment ce-l încerci atunci când, dintr-o pornire dezinteresată, vrei să ajuți pe cineva și acesta refuză pur și simplu. Crintea Ion și prietenii lui de petrecere făceau haz, apoi au început să cânte un cântec lumesc. Dintr-o dată însă, cântăreții au amuțit. În baracă au pătruns alți tineri. Din ce în ce mai mulți. Fiecare era grăbit și se înghesuia, căutând să și facă loc. Îmbulzeala era așa de mare încât îi obliga pe locatari să se întoarcă într-o dungă. Cineva îmi transmite mental că această strâmtorare reprezintă o sancțiune în urma refuzului de a primi ajutorul oferit de divinitate prin spiritele din planurile superioare.

Am plecat în căutarea lui Crintea, fără să cunosc, în afară de nume și de înfățișarea după o fotografie, și alte amănunte despre modul său de viață de pe pământ.

După întâlnire, persoana care m-a solicitat, mi-a spus despre el că a fost ofițer și că a dus o viață dezordonată: cheflin, cartofor, afemeiat.

Despre Maria Bărbulescu mi s-a spus că în viață a fost o femeie evlavioasă și că a avut ca patroană pe Sfânta Ecaterina. Chipul acestei entități nu semăna cu nici o icoană a sfintei din câte văzusem prin diferite biserici.

După două luni de la această întâlnire, plecând în concediu, am trecut prin Craiova. Nu știu cum s-a întâmplat,

dar mergând pe strada Al. Odobescu, ceva m-a îndemnat să intru într-o biserică al cărei hram este Sfântul Ierarh Nicolae. Acolo, privirea mi-a fost atrasă de o pictură aflată pe ferestrele din partea stângă, unde se afla chipul Sfintei Ecaterina. Întâlnirea de acum, ce reda atât de perfect chipul văzut de mine dincolo, m-a emoționat până la lacrimi. Mai mult decât atât, între mine și această icoană se stabilise o legătură intimă, ca aceea pe care o simți când privești fotografia unui prieten foarte drag.

Tot în legătură cu această temă, la o întâlnire avută dincolo cu Alexandru Voiculescu, întrebându-l despre un prieten al său, Victor (decedat) mi-a răspuns că Victor este mai jos decât el și că i-a făcut unele servicii. Ca și în cazul anterior, mi se arăta o dată în plus cum lucrează dragostea celui aflat pe o treaptă superioară de evoluție, față de sufletele mai puțin evoluate.

Suflete cercetate în diverse rânduri și găsite în aceeași stare de nemulțumire, de suferință

Am fost solicitat să cercetez sufletul celei care a fost aici pe pământ Leontina Keleman, moartă cu treizeci de ani în urmă, în vârstă de 62 ani.

La prima desprindere de corp, după ce am coborât câtva timp, fără să o pot găsi, cineva îmi transmite că Leontina se află în regiunea Făgăraș, și că se chinuiește rău. Am revenit în corp, fără vreun alt rezultat.

După câtva timp, la o nouă experiență, ajungând într-o localitate și întrebând de ea, mi se spune că o pot găsi dincolo de barieră, adică dincolo de periferia acelei localități. Mă îndrept imediat spre locul indicat și, în cale, întâlnesc o așezare rustică. Un sat mic, cu case format cușcă de câini, dar de proporții ceva mai mari. Satul este populat numai de țigani. Mă adresez primului întâlnit, un bărbat mai în vârstă, care sta turcește în fața casei.

- Da, o cunosc, îmi răspunde el. Stă uite acolo! indicând cu degetul în partea stângă, unde mă și deplasez.

Locuința Leontinei e un fel de ladă așezată pe patru pari, bătuți în pământ, la o înălțime de patru, cinci metri.

Deschiderea sa este chiar în direcţia unde privesc. Pentru a ajunge la ea, trebuie să urc o scară tip jaluzea; dar, cum nu reuşesc, încep să strig: tanti Leontina!

- Intră înăuntru, de ce te temi, că nu te mănâncă! îmi strigă de departe ţiganul, care mă îndrumase mai înainte.

- Da, aş intra - îmi zic eu - dar ce să fac, că nu pot!

Am revenit în corp, cu regretul de-a nu fi putut nici de această dată s-o întâlnesc pe Leontina.

Într-o altă evadare, cobor în zone din ce în ce mai joase, fapt ce-mi produce o stare sufletească neplăcută, ce se amplifică pe măsura coborârii. În alunecarea mea, aud un cântec din care am reţinut doar atât: „Leproşii şi canceroşii stau la un loc şi nu se întâmplă nimic!"

La un moment dat, mă opresc şi fac cunoştinţă cu un bărbat ce se recomandă Vasile. El îmi spune că o cunoaşte şi că, în momentul de faţă ea se găseşte în „Karmă circulară"! Am revenit în corp fără altă explicaţie.

Încă alte două „drumuri" în căutarea ei, tot fără s-o întâlnesc. În drumul meu, suflete puţin evoluate se agăţau de mine, încercând să mă împiedice - ziduri ce-mi barau calea. Un tânăr îmi indică o direcţie spre care mă îndrept imediat. Cobor o pantă şi întâlnesc un fel de gheretă ponosită. Nu se vede nici un chip de om, ci numai câţiva câini, pe care îi mângâi. Las în urmă această gheretă şi mă îndrept spre un coteţ, ca pentru porci. Aici deschid o fereastră. Înăuntru, într-o ladă - troc de porci - zăresc un fel de fetus dintr-un material albicios. Închid fereastra şi încep să strig: Tanti Leontina!

- Aicea sunt... Cici aicea sunt! răspuns venit de undeva, dintr-un loc închis şi cu un ton ce indica suferinţă.

La auzul acestei voci, m-a cuprins un puternic sentiment de milă pentru acest suflet. Încerc să depistez locul de unde am primit răspunsul. În stânga se vede un fel de acoperiş de trestie, de formă conică, rezemat pe patru stâlpi îngropaţi în pământ. Sunt acum în faţa acestei construcţii rudimentare şi mă gândesc cum să ajung sus. Din această încurcătură sunt scos de o femeie, tip de ţigancă, ce se apropie, grăbită de mine şi oarecum glumind mă întreabă:

- Ce, nu poţi urca?

- Da, zic eu, şi o caut pe tanti Leontina!

Fără menajamente, aproape brutal, îmi înfige mâna (o mână aspră, de muncitor, cu unghii crescute ca niște gheare) în mâna mea stângă și, în clipa următoare, suntem împreună pe înălțimea acoperișului. În acoperiș se face o deschizătură prin care zăresc doar o ladă aidoma ca înfățișare cu cea văzută mai înainte, în cotețul de porci, doar că este puțin mai mică.

- Ce este ? întreb eu.

- Abia acum a început să intre.

- Cum adică ?

- Acum se reîncarnează, chiar acum își face apariția în lumea asta !

Și, cum eu continuam să rămân nedumerit, însoțitoarea mea deschide cutia și din ea scoate un borcan, pe care apoi îl desurubează. Înăuntru, pe un fond de praf alb, disting iarăși un fetus, mai mic decât cel văzut în cotețul de porci. Cum eu voiam să aflu și alte eventuale legi care guvernează lumea de dincolo, contactul se rupe brusc și, fără voia mea, sunt readus în corp.

Nedumerire ! Să fie oare o formă de ispășire pentru crima de avort comisă, în vremea existenței de pe pământ ?

În sfârșit, cu prilejul unei alte „evadări" o întâlnesc într-un grup de femei de cea mai proastă condiție umană. Toate vorbeau deodată, țipau care mai de care mai strident. Spre deosebire de celelalte femei, Leontina Keleman stătea retrasă. În ochii ei se putea citi o tristețe adâncă. La întrebarea pe care i-am pus-o mi-a răspuns că nu se simte bine.

Mă voi ocupa acum de un alt suflet întâlnit în lumea de dincolo, în diferite ipostaze, de nemulțumire, de chin, de suferință. Este vorba de prietenul nostru de gândire comună, de drum comun - drum mistic creștin, Dr. Ionel Ionescu, care ne-a părăsit la sfârșitul anului 1957, în vârstă de 59 de ani.

Cu el m-am întâlnit de mai multe ori. Mă voi rezuma doar la câteva întâlniri pe care le socotesc semnificative.

La scurtă vreme după ce Ionel ne-a părăsit, am încercat să-l întâlnesc și să-l întreb o seamă de lucruri în legătură cu trecerea sa în lumea de dincolo.

Abia ieșisem din corp și iată că-l văd în camera mea, chiar lângă pat, parcă venit anume să asiste la dedublarea

mea. Dintr-o dată, fără să mă aștept, el se năpustește peste corpul meu fizic, cu intenția vizibilă de a pune stăpânire pe el.

Acest fenomen este bine cunoscut în literatura spiritualistă. Sufletele prea legate de lumea carnală încearcă să revină la ea, împrumutând o haină străină, când se ivesc asemenea prilejuri. El cunoștea foarte bine acest fenomen, căci discutasem despre el încă de la prima noastră întâlnire.

Am lăsat să se mai scurgă o bucată de timp, pentru a-i da răgaz, în lumea sa de acum, să se liniștească.

La o nouă peregrinare, sunt condus de o forță invizibilă într-o cameră, unde găsesc cinci bărbați lungiți pe pământ, unul lângă altul și bandajați ca niște mumii. Printre aceștia se afla și Ionel. Pe când îl priveam cu oarecare curiozitate, înfățișarea începu să i se schimbe. În locul capului său apare un cap de lup. Cum stăteam plin de nedumerire în fața acestei metamorfoze penibile, cineva nevăzut îmi transmite: „Este atitudinea pe care a avut-o omul în viață!"

Cu prilejul unei alte vizite, în lumea duhurilor, îl întâlnesc într-o cameră de spital cu multe paturi. Este bandajat la cap cu un bandaj obișnuit, pătat de sânge. În privirea lui citesc cu ușurință că se află într-o încercare grea. În jurul lui se agită mai multe ființe răutăcioase, care își bat joc de el. O entitate necunoscută îmi transmite că Ionel este ambițios și că se ceartă cu toată lumea. M-am rugat de această entitate să-l protejeze împotriva chinuitorilor - și mi-a promis că o va face.

După o vreme, pornesc iarăși în căutarea lui Ionel. După ce am trecut prin mai multe încăperi, ajung în sala de așteptare a unui cabinet medical. Pe ușa care se deschide brusc, din interior apare un bărbat cu capul complet bandajat. Se repede la mine, mă ia în brațe și mă sărută. Mă simt obligat să fac același lucru, fără să simt însă acea pornire de afecțiune frățească, pe care o simțeam de obicei, când îl întâlneam.

La scurt timp, pe aceeași ușă își face apariția și Ionel. Părăsesc pe cel ce m-a îmbrățișat și îmbrățișez de-acum cu toată dragostea pe Ionel. Necunoscutul a părăsit imediat camera prin ușa prin care venisc.

- Cum te simți? îl întreb pe Ionel.

- Nu mă simt bine!

- Spune-mi cine este cel bandajat?

- Este un bolnav.

Aveam de gând să-i pun și alte întrebări în legătură cu vizitele mele în lumea din care făcea parte acum. Dar călăuza ce mă ocrotea în chip nevăzut nu mi-a îngăduit să aflu mai multe și m-a adus acasă, fără voia mea.

Am lăsat să mai treacă un timp - când, la o nouă pătrundere în astral, îl găsesc pe Ionel într-un beci. Nu văd împrejur decât butoaie, unele mai mari, altele mai mici - și nimic altceva. Pentru a ieși din impas, încep să-l strig, cum am făcut și în alte împrejurări. Observ cum capacul unui butoi, așezat în poziție răsturnată, se mișcă puțin într-o parte. Mă apropii și ridic capacul. În interior se afla Ionel în poziția culcat. Este îmbrăcat în haine de ofițer-medic. Ne sărutăm ca de obicei.

- Oh! îmi spune el, ce rece ești!

Avea dreptate, eu însumi simțind că am sărutat un obraz cald - cu alte cuvinte, îmi simțeam răceala propriului trup față de căldura corpului său astral.

- Ce să fac pentru dumneata? l-am întrebat.

- Duceți-vă să-mi aduceți rădăcina golanilor, pentru bătaia sergenților.

La început, m-a surprins că Ionel mi se adresează la plural. Crezusem că sunt singur în beci, deodată am simțit că în dreapta mea se află un bărbat - călăuza mea - care-mi controlează orice mișcare și nu mă lasă să-l privesc.

Am intuit că prietenul meu ispășește greșeli pe care le săvârșise în viața lui de militar: bătaia sergenților.

Mă aflu tot în căutarea lui Ionel, pe versantul împădurit al unui munte. Pe iarbă, la câțiva metri de mine zăresc mai multe fetițe minuscule, de doi-trei centimetri. Curiozitatea mă face să mă îndrept înspre ele și să cercetez aceste păpuși vii. Pun mâna pe una din ele și, când mă pregăteam s-o studiez, simt în podul palmei înțepături foarte dureroase. Păpușa se lipise în scobitura palmei ca o ventuză. Printr-un gest de scuturare a mâinii, reușesc să mă debarasez de ea.

Mă rog insistent să fiu ajutat pentru a-l întâlni pe Ionel. Alunec pe deasupra unui loc pustiu. Totul pare pârjolit de o arșiță necruțătoare. Nu există fir de iarbă, nici o urmă de viață. Arșița Soarelui distrusese totul în chip

desăvârșit. Acest pustiu îmi creează o stare de mâhnire, greu de explicat în limbaj omenesc.

La o nouă solicitare, decorul se schimbă. În locul deșertului apar munți, văi și câmpii acoperite cu păduri și vegetație de un colorit de la verde deschis la galben ruginiu, culoarea pădurilor de stejar către sfârșit de toamnă. Culorile sunt mult mai pronunțate și mai vii decât în lumea noastră. Singurătatea devine din ce în ce mai apăsătoare și mai greu de suportat. Persevrez, totuși, și solicit din nou ajutorul divin.

Se produce o nouă schimbare de decor. Mă găsesc tot într-o regiune muntoasă, de data aceasta însă, în locul pădurilor nesfârșite, apare un oraș cu clădiri medievale, construite din piatră, cu turnuri prevăzute cu crenele și porți de fier. Văd un zid pe jumătate prăbușit, acoperit de mușchi și lăstăriș crescut la voia întâmplării.

Nici în acest mediu nu întâlnesc pe nimeni. Singurătatea este mai apăsătoare decât înainte. Ușile caselor și porțile par ferecate. Nu se arată țipenie de om sau de animal. Mă ridic la înălțimea unui turn și prin deschizătura unui crenel încep să strig pe Ionel, fără să primesc nici un răspuns din nici o parte. „Doamne, îmi spuneam, cât de apăsătoare poate fi această liniște de moarte!" Încerc să deschid o ușă de fier. Ușa nu se urnește - și încep să strig din nou. Îmi răspunde doar ecoul propriei mele voci.

Niciodată, de când vizitez această lume, n-am trăit clipe mai înfiorătoare. Viața părea să fi dispărut de mult de aici. Un efort, o nouă rugă fierbinte. Și, deodată, ajutorul nu întârzie să soscască.

Văd în fața mea, la o oarecare distanță, patru persoane: un bărbat, două femei și un copil. Mă cuprinde un sentiment de mare bucurie că, în sfârșit, în acest pustiu găsesc pe cineva cu care să pot vorbi și să cer sprijinul de care aveam atâta nevoie.

La întrebarea mea, una dintre femei, îmi răspunde că-l cunoaște pe Ionel - și precizează că știe și casa unde stă. O mare bucurie îmi copleșește sufletul și imediat o rog să mă însoțească! Ea însă ține să-mi spună că nimeni nu îndrăznește să intre în casa unde locuiesc ei. Deci, mă gândesc eu, nu este vorba numai de Ionel, ci și de altcineva, care este împreună cu el.

- Voi intra cu! îi spun cu toată energia de care dispuneam, numai să-mi arăți locul unde poate fi găsit.

Fiind obosit de atâta cale și de atâtea piedici, o rog să mă ajute să mă pot menține cât mai mult posibil în acel mediu. O iau de brat cu hotărâre, gest pe care ea îl aprobă zâmbind. Și astfel, făcând grup cu cele patru suflete, după câtva timp de mers, ne îndreptăm spre o casă obișnuită. Însoțitorii mei s-au oprit la oarecare distanță, lăsându-mă să mă apropii singur de casa indicată. Când eram pe punctul de a bate la ușă, observ că sub mâner ușa este mânjită cu ceva de culoare galbenă. Însoțitoarea îmi atrage atenția să nu mă murdăresc. Bat în ușă, ceva mai jos. Concomitent, observ că ușa se poate deschide și pe dinafară, prin apăsarea unui sistem de pârghie. Apăs pârghia, în același timp însă cineva deschide ușa din interior.

În prag apare o figură cu adevărat sinistră. Un bărbat de statură mijlocie, cu un cap mare și chel. Fața lui are o culoare de ceară. Pe piept i se vede o cicatrice de vreo treizeci de centimetri, și o rană nevindecată, cu o crustă neagră, ce-mi provoacă repulsie. Îmi dau seama că teama însoțitorilor este pe deplin justificată; numai privirea acestei figuri te face să te cutremuri. Îmi păstrez calmul și întreb dacă Ionel locuiește acolo. La răspunsul său afirmativ, fără să mai aștept vreo invitație, pătrund singur în interior. Aici, pe un pat rudimentar se află prietenul meu căutat. Este complet dezbrăcat. La vederea mea, începe să se lamenteze: „Ce să fac, sunt grav bolnav și mi-e teamă de moarte!"

Îl sărut pe brațul stâng de mai multe ori, apoi îi răspund: „Domnule doctor, ești mort de trei ani și câteva luni! Cum vorbești de moarte? Ai murit la Crăciun. Ceea ce trăiește este doar sufletul, care e nemuritor!"

Sub ochii mei, Ionel începe să se destrame. Mai întâi îi dispare partea exterioară a capului, așa încât îi văd creierul; apoi, treptat, se descompune de la cap spre picioare.

Privirea îmi este apoi atrasă de celălalt suflet care, pe un ton de vădită disperare, mi se adresează: „Dar cu mine ce este?" Atitudinea lui atât de înfricoșată mi-a provocat milă și i-am răspuns și lui același lucru. Auzind că sufletul trăiește și că este nemuritor, privirea lui plină de groază inițial, s-a schimbat brusc într-o privire plină de

speranță, de bucurie. Acum, cu această sclipire în ochi, urâțenia lui nu mai este insuportabilă, ca la început.

Fără să mai privesc în sus, am simțit bucurie și mare satisfacție și în grupul de suflete care mă ajutasc. M-am desprins apoi din realitatea spirituală - și am revenit în corp, aducând odată cu mine aceeași energie ce mă însoțește de fiecare dată la intrarea în corpul fizic. Am impresia că am stat mult mai mult decât oricând în lumea de dincolo.

Pe Leontina Keleman nu am cunoscut-o personal și asupra modului său de viață aici pe pământ, din cele relatate de alții, nu vreau să mă pronunț sau să trag concluzii. Atât știu însă: că acest biet suflet, ajuns dincolo, este obligat să plătească prin suferință și chinuri cumplite tot răul pe care l-a săvârșit în timpul vieții, aici, printre noi.

În schimb, pe Dr. Ionel Ioncscu l-am cunoscut destul de bine, pot spune asta fără să greșesc prea mult. M-a ajutat pe drumul ce duce la viața spirituală, punându-mi la dispoziție biblioteca sa, adunată cu mari sacrificii bănești. Mai mult chiar, m-a ajutat și din punct de vedere material. În casa lui, în vremuri vitrege pentru mine, timp de mai multe luni, am găsit o bucată de pâine și un loc de dormit. Din păcate, nu întotdeauna am fost la înălțimea ajutorului pe care el a înțeles să mi-l dea.

De timpuriu a rămas orfan de tată, împreună cu alți șapte frați, el fiind al treilea ca vârstă. A avut o tinerețe plină de lipsuri și a muncit din greu pentru susținerea întregii familii. Mai târziu a ajuns medic militar și a continuat să fie sprijinul fraților săi până ce aceștia s-au căpătuit. Modul său de viață, aici, pe pământ, a fost asemănător cu cel al majorității ofițerilor din acea vreme, cu resurse bănești suficiente pentru a-și permite orice fel de comodități. Și viața lui s-a scurs în mod obișnuit până într-una din zilele anului 1949, când i-a căzut în mână o carte ce trata probleme spiritualiste. Din acea clipă, așa cum mi-a mărturisit, sufletul său n-a mai avut astâmpăr. O sete nestăvilită de cunoaștere a pus stăpânire pe întreaga lui ființă. Voia să studieze tot ce s-a scris în acest domeniu, cu sacrificii deosebite a reușit să-și înjghebeze o frumoasă bibliotecă în materie. Ajunsese un maestru în cunoașterea problemelor de filozofie în acest domeniu. Folosind un limbaj ales, având o minunată dicțiune și o mare putere

de convingere, era în stare să vorbească ore întregi, încântându-ți auzul, mângâindu-ți sufletul. Cu mare părere de rău te desprindeai de el. Sămânța cunoașterii lui o împrăștia cu dărnicie tuturor celor ce veneau în contact cu el, neprecupețindu-și timpul, trecând peste orice calcul.

Îmi amintesc cât de mult îl frământa dorința de a ști dacă trecerea din planul astral în planul mental se face sau nu prin deplasare de poziție. Trecând dincolo, el nu a uitat să-mi explice această problemă, rămasă nelămurită. La o întâlnire ce am avut-o cu el mi-a demonstrat pe loc ce înseamnă trecerea de pe un plan pe altul. Mă ia de mână și, ca un bun pedagog, îmi demonstrează: „Vezi,... acum suntem în plan astral, fiecare din noi ne vedem și ne simțim corpurile astrale, iar acum trecem pe planul mental". Orice formă dispare și, într-o clipă, fără să ne deplasăm, se produce o transformare structurală: suntem tot noi, însă fără forme de corp omenesc. Fiecare din noi simte și are certitudinea existenței celuilalt. N-a durat decât o fracțiune de timp această lecție pentru mine, după care tot împreună, am revenit la forma inițială a corpului astral, mai comodă. Prin această demonstrație, el s-a eliberat de obligația ce socotea că o are față de mine.

Judecând după toate aceste grăiri de bine, ați fi îndreptățiți să vă întrebați de ce acest suflet să nu se bucure dincolo de o așezare mai bună? De ce oare este obligat să trăiască în medii atât de nepriclnice, cu suferințe, cu chin? La nedumerirea dumneavoastră legitimă, nu fac decât să repet ceea ce însuși Ionel ne-a comunicat la o întâlnire pe care ghidul nostru Antal ne-a prilejuit-o, la câteva luni după moartea sa:

„Nu mi-e bine. Am venit să vă spun că nu mi-e bine. Exemplul vieții mele să-l aveți. Am trecut printr-o panică! Iată ce vreau să vă spun: Știu tot ce se vorbește despre mine, știu tot ce se gândește despre mine și mă doare inima pentru că n-am înțeles încă adevărul; Nu mă pot desface însă. Este în lumea aceasta o lege, pe care n-o știe nimeni, nicăieri nu e scrisă, în nici o carte n-am citit-o. Taine pe care cărțile nu le știu nu le spun. Am suferit mult în primele zile, pentru că am văzut lucruri pe care nu le înțelegeam în viață. Am plecat înnebunit de groază, m-am înspăimântat când mi-am dat seama care e starea

adevărată în care mă aflu. A fost îngrozitor. Într-o zi trebuia să se întâmple. Totuși, am suferit pentru că eram înlănțuit de femeie, m-am zbuciumat, am scrâșnit din dinți, m-am rostogolit de durere, de furie, de neputință, și apoi mi-am revenit. Înlănțuit de patimă am fost; și când a dispărut, am văzut realul, am văzut mârșevenia, murdăria în care m-am bălăcit și pentru care nu m-am putut ridica, și pentru care azi mă chinuiesc. Frânt de neputință, mă zvârcoleam în durere, uram și nu-mi dădeam seama și m-am trezit. Durerea mea mi s-a părut atunci inutilă. Patima, patima m-a coborât. Orice elan spre Dumnezeu se rupea și aceste patimi mă sfâșiau.

Inutilă mi-a fost viața. Ce-am crezut și ce am avut? Dacă nu ne descătușăm de toate aici, e zadarnic, dincolo e și mai rău. E o lege de granit. Să nu faceți ca mine! Degeaba am citit, nu-mi folosește la nimic. Acum știu și la ce-mi folosește? Tot la fund sunt, nu mă pot ridica. În loc să citesc, trebuia să practic. Veneam și vă țineam cuvântări și eu nu lucram nimic. Durerea e mai mare pentru că știu, și pentru că neputința mea e mare. Nici prin rugăciune nu puteți face nimic pentru mine! Chinurile sunt îngrozitoare; este înspăimântător. Eu nu pot să-l văd, eu nu merit să-l văd pe Antal. Vai ce greșeală, ce hiclenire! Eu spuneam că voi veni să vă văd. Iată-mă, aici, dar sufăr. Eu credeam că voi fi vesel. Sunt cuprins de întristare. Vreau să mă desfac de tot ce e mizerie și nu pot. Detest femeia care m-a nenorocit. Când am aflat ce a făcut, suferința mea a fost îngrozitoare. Mă detest și pe mine. Ce neliniște și zbucium este în sufletul meu! De aceea, aveți grijă, nu faceți ca mine! Nu vă leneviți! Acum mă odihnesc și imediat ce plec înapoi începe zbuciumul meu din nou. Curios, când vin spre voi încerc o bucurie, când vă văd și când plec, mă bucur iar, pentru că scap de mine însumi.

Viața mea, tristă e dar mă rog: rugați-vă și voi. Mulțumesc pentru gândurile voastre bune și pentru dragostea din suflet și, chiar dacă mă judecați, rugați-vă pentru sufletul meu în suferință. Și voi, dacă nu veți merge înainte, veți suferi ca mine.

Nu vreau, nu vreau, nu vreau și totuși trebuie să plec"!

Ce s-ar mai putea adăuga acestei minunate lecții ce ne-a prilejuit-o ghidul nostru Antal, aducând în mijlocul nostru, prin intermediul mediului, pe fostul conducător al cercului spiritist, Dr. Ionel Ionescu ?

Chiar dacă am cunoaște toată știința acestei lumi, cu minunatele ei teorii despre bine, frumos sau adevăr, chiar dacă am memora întreaga teologie cu învățăturile sale sublime, dacă nu trecem la practica desțelenirii pustiului din noi, nu realizăm nimic. Dimpotrivă, întreg știutul ajunge să ne acuze. Judecătorul se află în adâncimile noastre și nu iartă, nici nu are cum să ierte !

Cheia de aur a realizărilor mărețe este practica. Aici, în lumea noastră, legați de corpul fizic, avem obligația față de noi înșine de a destrăma întreaga condiționare. Adică această conștiință de suprafață, care ne împiedică să ne manifestăm ca oamenii adevărați, potrivit Sursei Divine din care am purces și spre care tindem - conștient sau inconștient.

Această preocupare trebuie avută mereu în vedere fie în vremuri de satisfacții, de pace, fie în vremuri de grele încercări, „fie așezați în lume, fie în singurătate, zi și noapte, până la sfârșitul vieții."

O entitate se prăbușește la simpla atingere, altele evită uneori contactul cu mine.

După invocarea ce o fac, spre a fi ajutat, urmează desprinderea de corp. Concomitent cu detașarea, aud clar un țăcănit, identic cu zgomotul ce-l face o sabie la scoaterea din teacă.

Vreau să mă îndepărtez, dar nu pot. Invoc din nou ajutorul divin și îndată se prezintă un bărbat înalt și slăbuț, care-mi spune, fără ca eu s-l întreb, că m-a ajutat în mai multe rânduri. Apoi îmi mărturisește că se numește Walter. Dintr-o pornire firească de simpatie mă sprijin pe el și, pentru a-mi arăta oarecum recunoștința că m-a ajutat, îl mângâi pe față. La atingerea mea, se dă puțin înapoi, spunându-mi că vibrațiile mele îi dăunează, apoi se prăbușește brusc pe un pat - și, sub privirea mea, începe să se destrame.

M-a cuprins un sentiment de milă, însoțit de părerea de rău că, fără să vreau am făcut un rău acestui prieten binefăcător din acea dimensiune. Ca orice vinovat, conștient de răul ce l-am făcut, încerc să repar greșeala săvârșită.

O scurtă rugăciune - și - minune! sub privirea mea, capul prietenului Walter începe să se refacă. Dar este, ca proporție, mai mic decât apăruse la început. Fața lui are unele lipsuri, care-o fac să fie puțin agreabilă.

- Doamne câte taine nu ascunde lumea de dincolo! Iată cum simpla atingere, în anumite împrejurări, poate pricinui unui frate dezagregarea - și, deci, suferință.

La una din întâlnirile pe care le-am avut cu tatăl meu adoptiv, l-am găsit stând în picioare, neclintit, împreună cu încă patru, cinci bărbați. Statul în picioare este tot o formă de suferință.

Ca de obicei, m-am apropiat de el și am încercat să-l sărut pe obraz, însă n-am reușit, pentru că el s-a ferit. Această atitudine rezervată m-a afectat în mod deosebit.

Până la acea dată, întâlnirile noastre au fost însoțite de calde și cordiale îmbrățișări. Ce s-a întâmplat de data aceasta ca, în schimbul dragostei mele, să fiu tratat cu răceală sau, aș zice, chiar repulsie?

Poate natura vibrațiilor mele să fi fost cauza, așa cum îmi destăinuise Walter!

Suflete găsite dincolo în stare de resemnare

La invocarea mea de a fi ajutat să întâlnesc pe Paraschiva Ionescu, două mâini vânjoase mă apucă cu hotărâre de mâini - și apoi, desprins de corpul fizic, începe alunecarea spre înălțimi. Din când în când, văd în dreapta și în fața mea o lumină de intensitatea și strălucirea Soarelui.

După câtva timp de alunecare sunt oprit și tras brusc în jos. Mă aflu în interiorul unei camere, deschid două uși, apoi pe a treia, care dă într-o cameră mobilată cu mult gust.

În mijlocul camerei se află un pat, pe care stă cineva lungit, acoperit cu un cearșaf. Mă îndrept fără întârziere spre pat și, la apropierea mea, cearșaful este înlăturat. O

am în fața mea pe Paraschiva Ionescu. O întreb, totuși dacă este ea. După ce mi-a confirmat identitatea, îi spun că am fost trimis de fiica ei, Dina. Acest lucru a emoționat-o în mod vizibil.

- Cum te simți? o întreb eu.

- Mă simt bine!

- Dar ce ai făcut ca să te simți bine?

- Ce am văzut la alții, am făcut și eu!

- De ce stai întinsă pe pat cu cearșaful deasupra?

- Pentru întărire spirituală!

Un alt caz: Dr. Max. Popper care a părăsit lumea acum trei ani, în vârstă de șaizeci și patru de ani.

Desprins iarăși de corp, ajung în fața unei căsuțe modeste de țară. Însoțitorul meu mă informează: „Max Popper se află înăuntru. Nu aștepta să-ți deschidă, căci nu primește pe nimeni. Dar tu treci prin ușă!"

În urma acestor recomandări, mă îndrept sigur spre ușa acestei căsuțe pe care o deschid cu un singur gest. Interiorul: o cameră cu pământ pe jos, fără nici un fel de mobilier. În fața mea, o a doua ușă, pe care o deschid la fel ca pe prima. Acum, în față am o cameră mult mai mică decât prima. Pare mai degrabă o carceră lipsită de orice confort. Pe un pat rudimentar, făcut din una sau două scânduri suspendate pe patru pari bătuți în pământ se află Max. Este îmbrăcat în haine de aba de culoare închisă. Deși îl cunosc destul de bine dintr-o întâlnire anterioară și am certitudinea identității sale, totuși socotesc că este bine să-l întreb dacă el este.

- Da, eu sunt! îmi răspunde el prompt, cu un aer degajat.

- M-a trimis Dr. Paul P.

Abia rostisem aceste cuvinte, că Max a sărit imediat în picioare, semn că numele acesta l-a impresionat în mod profund. Îmi dau seama că în fața mea se află un suflet blând dar, mai ales resemnat la condițiile de existență destul de vitrege ce i s-au impus în noua lume unde a trecut.

- Dumneavoastră vă dați seama că ați trecut într-o altă lume?

- Desigur! îmi răspunde el cu multă afabilitate.

Un alt suflet aflat în aceeași stare bună de resemnare, este Constanța Ionescu, moartă acum doisprezece ani, în vârstă de patruzeci și cinci de ani.

Am fost întâmpinat de o femeie care îmi spune că o cunoaște pe Constanța și, luându-mă de braț, pătrundem într-o clădire, după care ne oprim în fața unei camere. Cineva din interior deschide ușa, iar însoțitoarea mea mă invită înăuntru, ea rămânând afară.

În fața mea am acum perspectiva unei camere spațioase, unde se află o mulțime de bărbați, femei și copii. Toți parcă s-au adunat la o prelegere. Din mijlocul lor se desprinde Constanța - căreia îi sărut mâna și-i explic că vin de pe pământ, trimis de sora ei.

- Te rog să-mi spui cum te simți?
- Bine! este răspunsul ei clar.
- Dar ea (adică sora ei) ce face?
- Destul de bine! îi răspund eu.
- Dar ceilalți?

La această întrebare n-am știut ce să-i răspund, pentru că nu-i cunosc familia.

- Te rog să-i dai sorei matale un sfat duhovnicesc, solicit eu în final.

Ea nu mi-a răspuns la această rugăminte.

În schimb, un bărbat care părea să fie conducătorul acestor suflete, îmi dă următorul sfat: „Să evite lipsurile ei!" Îi mulțumesc. Cu alte cuvinte, sora ei să evite lipsurile ce le-a văzut la cea plecată. Minunat sfat și îndemn.

Avem aici trei cazuri diferite de suflete aflate în aceeași stare de resemnare. În fapt, resemnarea înseamnă și adaptarea fără cârtire, la condiții de viață nefavorabile în comparație cu condițiile avute aici pe pământ.

Supunerea desăvârșită este singura modalitate de a limpezi apele sufletului. Numai în liniștea necondiționată și neforțată a sufletului, putem descoperi adâncurile ființei noastre. Numai atingând această pace, putem construi omul conform legilor divine.

Întreaga noastră activitate de pe pământ o găsim dincolo

Mă aflu din nou în afara învelișului meu astral. Lângă mine este cumnatul meu Nicu, care face parte din lumea noastră, a celor întrupați. El este orb de cincisprezece ani. Îl întreb dacă vede.

- Văd minunat!

- Da, zic eu, ochiul spiritual este sănătos. Acum cu el vezi! îi răspund.

În dreapta și în stânga noastră treceau grăbiți: bărbați, femei și copii. Îi propun lui Nicu să observe dacă printre cei ce ne depășesc, nu cumva este vreunul dintre aceia care au murit. Asta în scopul de a nu lăsa să treacă vremea fără nici un folos spiritual.

În continuare l-am rugat să mă strângă de braț, pentru că vreau să-l duc la mama lui, Maria, decedată acum 23 de ani. O scurtă mișcare și mă ridic în sus, ducând cu mine acest bărbat viu - suflet detașat inconștient, în stare de somn.

După ce urc puțin, urmează coborârea și iată, am în față pe mama Maria. Este îmbrăcată ca în viață.

- Uite! zic eu, ți l-am adus pe Nicu, vorbește cu el!

Am depus în fața ei un fel de haină fără viață. La invitația mea, ea îmi răspunde cu o nuanță de regret.

- Da, da! - dar nu vrea să-mi răspundă!

- Spune-mi cum te simți?

- Cum să mă simt! Știi, ce ai făcut în viață, aia găsești aicea!

- Ca să te simți bine, îi spun, să rostești tot timpul rugăciunea: Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!

La sfatul meu, mi-a răspuns mirată că n-a știut acest lucru până acum, și m-a asigurat că așa va face.

- Dumnezeu să te ajute! încheiem eu convorbirea cu mama Maria, după care revin în corp.

După desprinderea de corp, sufletele se ridică de la pământ și se așează fiecare pe treapta scării de evoluție la care a ajuns. Nu ne putem așeza mai jos sau mai sus, fiindcă nu ne îngăduie balastul, într-o măsură mai mare sau mai mică, din componența noastră astrală.

Or, în existența noastră de pe pământ, interpretăm doar, după împrejurări, diverse roluri în scopul de a înșela buna credință, a semenilor. De fiecare dată însă, cei păcăliți suntem noi înșine. Dincolo, măștile și aureolele dispar și rămânem în toată goliciunea noastră.

Îndoieli astrale în privința dedublării

Eram pe punctul de a părăsi corpul fizic, când deodată zăresc cu ochii corpului astral, o tânără care se afla lângă patul meu. „Te rog să mă ajuți să părăsesc corpul fizic!" îi spun eu. Ea nu-mi răspunde, ci se adresează altcuiva din lumea sa zicându-i: „Lasă-l în pace, pentru că el își închipuie că-și părăsește corpul!"

Spun un fierbinte „Doamne, ajută-mă!" și, îndată, părăsesc corpul, apoi camera. Abia plecat, aud în urma mea, pe acea tânără lamentându-se: „Oare unde s-a dus?" O las cu nedumerirea ei și îmi continui drumul în lumea astrală.

Nu mă supăr când cineva pune la îndoială desprinderea sufletului meu de corpul fizic. Fiindcă și eu, la început, m-am îndoit de propriile mele constatări. Nu citisem nimic în acest domeniu, deci nu porneam de la un cunoscut teoretic spre a-l verifica prin experiență proprie. A fost necesar să treacă un timp pentru ca dovezile pe care mi le-a oferit Cerul, ca pe un dar unui sărac flămând și însetat, să se succeadă ca o avalanșă. Numărul impresionant al dovezilor mi-a dat certitudini din care nu mă poate clinti nimeni și nimic.

Din păcate, eu nu pot săvârși actul de dedublare cu o ușurință care să satisfacă curiozitatea oricui. Pe lângă aceasta, detașarea și misiunea mea nu depind numai de mine: este cineva dincolo care mă conduce și mă protejează în mod permanent. I-am simțit prezența în mai multe rânduri. Nenumăratele entități care, în mod fățiș m-au ajutat, nu erau decât trimișii celui ce mă ocrotește și supraveghează din umbră, ca să zic așa.

Prin tot ce am scris și, probabil, voi mai scrie în acest domeniu, urmăresc un singur scop. Să demonstrez

semenilor mei că nu există moarte și, prin urmare, că nu are sens să ne temem de ceea ce nu există.

Ceea ce numim noi moarte nu este decât desprinderea ființei noastre, cu tot ce avem noi mai de preț (inteligență, rațiune, voință, simțire etc.) de acest învelis de țărână, pentru a trăi apoi mai departe într-o altă lume. Este atât de reală acea lume în care peregrinez din 1948 !

În încheiere, aș vrea să fac o precizare în legătură cu îndoiala entităților din acea dimensiune, asupra detașării mele de suportul fizic. Lumea duhurilor vede pământul cu toate ale sale prin componența sa mai fină, adică prin dublul fiecărui obiect sau ființă în parte. Așa se explică de ce acea tânără s-a plâns că nu mă mai vede în cameră, după ce am părăsit corpul fizic. Corpul astral împreună cu celelalte elemente superioare și spiritul părăsiseră haina terestră, corpul, rămas inert pe plan fizic.

O entitate astrală mă socotește nebun

Sunt iarăși călător în lumea invizibilă, cu intenția de a întâlni o entitate conducătoare. Am ajuns într-o încăpere asemănătoare cu o sală de așteptare a unei policlinici sau a unui spital. Aici se află mai multe persoane care, întocmai ca în lumea noastră, așteaptă să le vină rândul la consultație. Mi-am dat seama că nu pot să aștept prea mult și am cerut voie să intru, motivând că eu vreau doar să mă conving dacă acolo se află persoana pe care o caut.

Am primit încuviințarea fără nici un fel de opoziție și am intrat în cabinetul de consultație propriu-zis. Aici am găsit alte persoane ce așteptau să fie consultate.

M-am apropiat de medicul consultant, care era îmbrăcat în halat alb. La întrebarea ce i-o pun îmi răspunde că se numește Andru, apoi, fără să-l mai întreb ceva, după ce mă fixează cu privirea, îmi spune:

- Ești nebun !

- Nu ! îi răspund eu, păstrându-mi calmul. Eu părăsesc corpul și vin aici, în lumea dumneavoastră.

- Da, da ! toți nebunii spun că ei nu sunt nebuni.

Am socotit că este de prisos să continui discuția cu medicul din astral și, părăsind ambianța de spital, am revenit în corp. Medicul văzuse ceva la mine, care, pentru el, semnifica nebunia. Desigur că eu mă deosebesc de cei care au părăsit definitiv pământul. Iar această notă discordantă o văzuse și acea entitate, legitimând oarecum aprecierile lui.

Tot astfel mă socotisem și eu în 1948, când m-am descoperit în afara corpului fizic; complet conștient, mi-am zis atunci: „Asta nu se poate; Cum pot fi în două locuri diferite ?" Este adevărat că îndoielile asupra identității mele psihice n-au durat decât foarte puțin. Pentru mine, dovezile ce le obțineam prin experiențe erau categorice.

Ca să-mi conving o cunoștință de realitatea celor două lumi, i-am adus o mulțime de dovezi-informații de la soția decedată, pe care eu nu aveam cum să le cunosc (lucruri intime dintre soți). Până la urmă omul mi-a spus că, totuși, nu crede, fiindcă informațiile ce le adusesem de la decedată, le aș fi putut culege din mintea lui, fără să mă deplasez astral. M-am lăsat păgubaș. Am înțeles că nu trebuie să conving cu orice preț pe nimeni. Mă simt obligat să destăinui orice adevăr legat de lumea de dincolo, trăită de mine. Și atât. Convingerile și le formează fiecare după structura sa sufletească.

Pentru cei cu adevărat interesați de acest fenomen mă simt dator să enumăr o seamă de efecte ce le-am observat asupra ființei mele în urma dedublării.

a) Efecte asupra corpului fizic

Detașarea de corp, fie ca și de scurtă durată, conferă corpului o stare de odihnă, ca după câteva ore de somn.

Revenirea în corp imprimă întregului organism energie și o voioșie neobișnuite, ce persistă uneori zile în șir.

Corpul fizic primește o hrană de o valoare superioară. Uneori, după dedublare, mănânc numai în virtutea obișnuinței și nu pentru că aș simți senzația de foame.

b) Efecte mai importante asupra stării psihice

Fiecare revenire în trup procură sufletului o bucurie greu de descris. Nu rareori mi se întâmplă să trăiesc starea de bucurie însoțită de lacrimi, semn al emoției ce mă covârșește. Aceasta am simțit-o și în vremurile vitregi, când, deși am fost nevoit să trăiesc în condiții de lipsuri

şi de teroare, m-am considerat printre puţinii fericiţi ai acestui pământ. Călătoriile în acea lume mi-au schimbat fundamental optica asupra existenţei. Ceea ce înainte îmi provoca amărăciune, suferinţă, revoltă şi ură chiar, acum, în noua viziune, mă umplea de bucurie.

- Teama de moarte mi-a dispărut treptat, pe măsură ce primeam mai multe dovezi privind raportul dintre corpul fizic şi corpul astral;

- Am putut constata nemijlocit dualismul fiinţei: de o parte, corpul - şi de alta - sufletul, ca parte distinctă, în care sunt înregistrate toate experienţele individului din îndelungatul proces al evoluţiei sale;

- Marea descoperire a nemuririi sufletului m-a determinat să pun în vârful preocupărilor mele nevoia de purificare a propriului meu suflet; în acest scop am decis să practic, „Rugăciunea Inimii", atât de călduros recomandată de misticii creştini;

- Fiecare dedublare a constituit pentru mine o noutate absolută; nu am constatat niciodată vreo asemănare între o dedublare şi alta - şi acest fapt demonstrează realitatea fenomenului, în perfectă concordanţă cu Legea Mişcării universale.

Incinerarea procură sufletelor chinuri înspăimântătoare

Mi s-a cerut să caut pe Dr. Max Popper, decedat nu de mult, care a dorit să fie incinerat.

După rugă şi invocarea obişnuită, am fost ajutat să părăsesc corpul. Mă înalţ puţin şi apoi cobor undeva într-o încăpere la demisol. Camera era din belşug mobilată, însă prea mică pentru mobilierul existent. Pe un pat se afla Max, care are corpul acoperit cu un pled. Nu i se vede decât capul. Mă apropii de el şi-l privesc cu toată atenţia. O călăuză nevăzută îmi sugerează să-l cercetez mai bine şi fac ceea ce nu mai făcusem până atunci cu nimeni. Pun mâna pe pled şi-l dau la o parte, ca şi cum aş fi vrut să-i dezvelesc corpul, dar, surpriză, sub pled nu se afla nimic. Gestul meu l-a impresionat în mod deosebit pe acest biet

suflet. Pe figura lui am citit un fel de jenă, amestecată cu disperarea că este văzut în această postură nefavorabilă. Capul, vrând parcă să-şi acopere ceva foarte ruşinos, făcea tot felul de mişcări ca să aşeze pledul aşa cum fusese la început. Până la urmă, două mâini invizibile au readus totul la situaţia iniţială.

Sufletul meu a fost adânc impresionat, îndeosebi de mimica feţei care, aşa cum am spus, exprima ruşinea şi totodată neputinţa de a-şi camufla absenţa corpului astral.

I-am cerut să spună ceva pentru familia sa, pentru prietenii săi - însă el nu a rostit nici un cuvânt.

Am observat într-un colţ al camerei o urmă, făcută din pământ, din care ieşea câte o scânteie, ce se ridica în sus şi apoi dispărea.

Din această întâlnire am înţeles că, prin incinerare, au fost distruse anumite componente ale sufletului şi că el, o bună bucată de vreme, nu se poate manifesta. Am mai dedus că această neputinţă îl face să sufere cumplit.

O familie mă solicită să-i aduc dovezi despre nemurire

Sunt rugat să caut în lumea duhurilor duhul lui Ştefan Vasilescu, decedat cu 26 de ani în urmă. Nu l-am cunoscut în timpul vieţii sale. În familia lui, ori de câte ori venea vorba despre cel dispărut, nu se vorbea decât de bine. Mi s-a dat fotografia lui şi, pentru o cât mai bună realizare a întâlnirii cu el, am sfătuit familia să se roage în acest sens.

Desprins de corp, după ce parcurg o anume distanţă, mă opresc şi apoi încep coborârea. Încă de sus am observat pe cineva care mă aştepta jos cu braţele ridicate. Mă opresc şi facem cunoştinţă. Este într-adevăr Ştefan, cel din fotografie. Judecând după înfăţişare, apreciez că este un om cumsecade. După ce-i spun că m-a trimis familia îl întreb cum se simte.

- Nu mă simt bine! răspunde el clar, cu o nuanţă de tristeţe în glas.

În continuare îl întreb unde locuieşte de fapt, căci intuiam că nu acolo unde-l întâlnisem e locul său de trăire.

- Vino să vezi ! îmi răspunde el cu fermitate, după care, cu mâna dreaptă mă prinde strâns de brațul stâng.

Amândoi pornim pe o scară de ciment spre interiorul unui beci. Pe măsură ce coboram, atmosfera devenea pentru mine din ce în ce mai greu de suportat. Din când în când, ne întâlneam cu câte un câine lup, care venea din fundul beciului și urca la suprafață. Am întâlnit, astfel, patru câini până la capătul de jos al scării și, de fiecare dată, am folosit semnul crucii pentru îndepărtarea lor. În sfârșit, am ajuns la capătul drumului și, o dată cu asta, își face apariția o splendidă cățea lup, împotriva căreia folosesc din nou minunata armă. Deși suportam greu această ambianță, am avut suficient răgaz să fac o reflecție: dacă aș fi pictor, acest exemplar din familia canidelor ar fi putut constitui un model neîntrecut, poate unic, prin liniile suple ale corpului său.

În acest fund de beci, umed și cu miros de mâzgă și mucegai, într-un colț întunecos erau aruncate câteva crengi și puține paie. Acesta este mediul de existență al bietului suflet ! La un moment dat, n-am mai putut suporta atmosfera și am vrut să revin în lumea mea, dar Ștefan mă ținea strașnic de braț. Am fost nevoit să invoc sprijinul divin pentru a mă putea desprinde din încleștarea brațului său - căci bietul suflet voia parcă să mă facă să înțeleg cât mai bine realitatea crudă în care era obligat să viețuiască.

La revenirea în corp, câteva zile, am simțit pe braț strânsoarea de clește a acelei mâini. Mi-am pus întrebarea: Doamne, ce fapte a putut să săvârșească acest om în timpul vieții, ca să fie obligat la o asemenea trăire în lumea de dincolo ? După aspectul său exterior și după impresia ce mi-a făcut-o, părea să fie un om cumsecade și, de fapt, până atunci auzisem despre el numai lucruri bune.

Abia terminasem aceste reflecții ale mele, că, fără voia mea, sunt scos din corp și în față mi se pune o pagină de jurnal, împărțită în trei coloane. Am reținut doar concluzia la fiecare din ele:

1. pentru atitudine negativă în viață.
2. pentru învățătură negativistă.
3. este obligat să trăiască așa !

Am așteptat cu nerăbdare a doua zi, pentru a cere unele amănunte asupra felului cum și-a dus viața Ștefan.

În aceeași noapte, Maria, soția lui Ștefan, a avut un vis cu indicațiuni clare și precise asupra întâlnirii noastre. Se făcea că Ștefan a venit la ea acasă și a întrebat-o cine este tânărul pe care l-a trimis la el? Ea i-a dat toate amănuntele, ca și cum ar fi fost în stare de trezie. De asemenea în vis, Ștefan i-a mai predat și un fular, care semăna aidoma cu fularul ce-l purtam eu, spunând că l-aș fi uitat când l-am vizitat, rugând-o cu insistență să mi-l restituie.

Despre modul cum și-a dus viața pe pământ, abia acum mi s-a spus adevărul fără nici un fel de reticență...

Ștefan în timpul ultimei sale vieți, a făcut unele greșeli apreciate ca fiind destul de grave. A voit să-și omoare soția înainte de a se căsători cu ea, pentru că îi refuzase mâna. Pentru același motiv, a încercat să se sinucidă, dar a fost salvat în ultima clipă; în cele din urmă a răpit-o și, astfel s-a pus temelia familiei Ștefan și Maria Vasilescu.

Din căsătoria lor a rezultat, pe lângă două fete, și un băiat, care a murit la scurtă vreme după botez. Pentru acest fapt, Ștefan s-a înverșunat împotriva preotului, făcându-l vinovat de îmbolnăvirea copilului, cu prilejul botezului și încercând chiar și un act de violență împotriva lui.

În politica de stânga, pe care o susținea cu convingere, el și-a manifestat ateismul, atrăgând și alte suflete pe acest drum întunecos. Iată doar o seamă de amănunte care nu fac altceva, decât să confirme reversul trăirii sale în lumea cealaltă.

Impresia bună pe care mi-a făcut-o își găsește confirmarea prin aceea că omul a avut și multe părți bune. Ajuta pe cei nevoiași, și era gata să sară în ajutorul chiar al unor necunoscuți. În casa lui a trăit ani de zile un necunoscut, pe care l-a salvat de la moarte.

Peste câtva timp l-am întâlnit pe acest Ștefan din nou, ca locatar al unei case modeste. Stătea lungit pe pat, acoperit cu un cearșaf alb. La întrebarea cum se simte, nu mi-a dat nici un răspuns, ci numai a zâmbit. În această nouă formă de manifestare, familia l-a recunoscut întru totul. În timpul petrecut pe pământ, când era mulțumit, se comporta aidoma: nu-și exterioriza bucuria prin risipă de vorbe, ci tăcea și zâmbea.

La o nouă întâlnire, îl găsesc într-un mediu evident imoral. Cu Ştefan acum mă îmbrăţişez ca vechi cunoştinţe şi braţ la braţ ne îndreptăm spre poarta pe unde veniserm. Pe drum îl rog să-mi spună ceva pentru soţia sa.

- N-am ce să spun ! Femeia asta mi-a dărâmat întreaga viaţă.

- Te rog să-mi spui dacă pomana ce ţi-a făcut-o ţi-a ajutat.

- Da ! M-am simţit mai bine !

- Nu te superi dacă-ţi spun nene Ştefan ?

- O, nu, se poate ?

La despărţire, îl sfătuiesc să se roage.

Răspunsul dat în legătură cu soţia sa, de asemenea se confirmă. În timpul convieţuirii lor, s-au întâmplat unele disensiuni, a căror relatare aici o socotesc inutilă.

Aceeaşi familie m-a solicitat să caut şi pe Dida, fiica mai mare a lui Ştefan, decedată cu douăzeci şi şase de ani în urmă, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani.

Am întâlnit-o într-un mediu de suflete puţin evoluate. Mi-a răspuns că nu se simte bine, şi că ar vrea să vină în lumea noastră, dar nu i se îngăduie. M-a impresionat gâtul său, prea lung şi subţire, în raport cu capul. De asemenea, am remarcat că îi lipseşte un dinte lateral.

Înfăţişarea ei caracteristică mi-a fost confirmată de familie. Surpriza a constituit-o însă lipsa dintelui, un amănunt uitat, pe care numai relatarea mea a readus-o în memoria celorlalţi. Acest fapt, a constituit, de asemenea, o dovadă certă a întâlnirii reale cu fiinţa ce-şi duce existenţa în planul astral.

Rugăciunea dincolo nu are durată dacă nu te obişnuieşti cu ea aici

Iarăşi călător prin lumea pe care atât de mult am îndrăgit-o. De data asta întâlnesc o rudă a mea, Gheorghe Bumbucea, mort în vârstă de 63 de ani. Ambianţa în care îl găsesc este cu totul vitregă. O cameră sărăcăcioasă, cu pământ pe jos. Este îmbrăcat cu haine rupte, în picioare

poartă opinci de porc, încălțate pe piciorul gol. Îl întreb cum se simte.

- Se vede doar!

Prin acest răspuns scurt mi-a dat să înțeleg că întrebarea mea este de prisos, starea lui fiind cât se poate de mizeră, așa cum o arăta mediul în care era obligat să trăiască. L-am sfătuit apoi să se roage, arătându-i pe cât posibil, roadele bune pe care le oferă rugăciunea.

- Mă rog, mă rog... dar nu durează! răspunde clar cu o notă de părere de rău în glas - dându-mi să înțeleg neputința lui de-a se concentra în rugăciune.

Pe o măsuță observ trei teancuri de cărticele care, după aspect, păreau să fie cărți de rugăciune și alte diverse cărți cu caracter religios.

Laude și lăudăroși și dincolo, ca și aici

Protejat de ghidul care îmi prilejuiește călătoriile în lumea de dincolo, iată-mă poposind într-un mediu cu case modeste, cu pământ pe jos, unde întâlnesc pe Elena Niger, o fostă educatoare, moartă în urmă cu un an.

Nu este deloc încântată că mă vede. Pe când trăia mi-a cerut chiar să n-o vizitez, întrucât (justifica ea) aș găsi-o într-un mediu prea josnic. I-am pus totuși câteva întrebări, la care mi-a răspuns pe un ton aspru și oarecum dojenitor, altminteri decât în viață. După ce s-a îndepărtat de mine, încăperea s-a populat de tineri și tineri. Aceștia, după cum am intuit, veneau la Elena pentru a primi învățătură, ca de la o educatoare.

Am încercat să rețin o tânără care tocmai trecea pe lângă mine, cu scopul de a-i pune unele întrebări. Pe un ton sever, aceasta îmi reproșează că n-am voie să mă ating de o sfântă. Îmi cer iertare spunându-i că n-am știut că mă aflu în fața unei sfinte.

Doi tineri, veniți aici la prelegere, îmi precizează că sfinții au o anumită proeminență a obrajilor. Unul din ei, după ce mă analizează cu atenție, își dă chiar părerea că și eu am o asemenea proeminență. Cum laudele lui făceau notă discordantă cu ceea ce simțeam în sufletul meu, i-am

răspuns imediat că sfânt poate deveni fiecare om, dacă, prin voință, muncă, perseverență cu sine, solicită sprijinul divin spre a atinge această supremă realizare.

- Așa este. Ai dreptate! a răspuns plin de convingere tânărul acela.

Ulterior, mi s-a comunicat că la nivelul respectiv nu era vorba de nici o sfințenie, ci doar de niște suflete care laudă pe alții și, în mod indirect, își aduc și lor laude.

A rămâne indiferent la laude, ca și la insulte, iată marele ideal la care orice om are acces! Realizarea lui are loc numai în condiția descoperirii Sacrului existent în noi înșine. În această ipostază ego-ul - creație a timpului și spațiului - tace, omul se autodepășește, integrându-se în Marea și Sfânta Energie, din care își trage originea.

Întâlnire cu mama și cu tata (Stanca și Gheorghe Mladin-Jianu)

Doresc s-o întâlnesc pe mama. Întâlnirea noastră are loc într-un beci de mari dimensiuni. În jurul meu, în această locuință subterană, umedă și întunecoasă, nu întâlnesc cât cuprind cu vederea nimic altceva, decât pereți sumbri, acoperiți cu mâzgă. Mama stă lungită pe pământul gol și umed, fără măcar să aibă ceva așternut. Întreaga ambianță poartă în chip pregnant pecetea singurătății și a unei dezolări greu de suportat.

- Spune-mi, mamă, cum te simți?

- Sufăr mult.

- Suferi pentru avorturile făcute în timpul vieții?

- Încă n-am ajuns la asta.

- Dar în ce constă suferința?

- Mi se pune pe ochiul din partea dreaptă o steluță și pe stângul două steluțe și eu nu știu în care parte să mă uit!

- Mamă, roagă-te necontenit așa: „Doamne Iisuse Hristoase miluiește-mă pe mine, păcătoasa!" și fă așa cum te-am învățat în viață: coboară mintea în inimă și ține-o acolo tot timpul.

- La voi asta, merge, pentru că sunteți obișnuiți, dar eu, uite, nu pot (la ultimele mele cuvinte, ca a întors capul spre stânga și a inspirat trăgând aerul din direcția inimii, după tehnica rugăciunii).

- Dacă nu poți așa, respiră normal și fă rugăciunea în ritmul bătăilor inimii.

- Spune-mi ceva despre tata.

- He, heee - el este bine.

O dată cu ultimul său răspuns, m-am desprins de acest mediu și am revenit în corp.

În mod deliberat i-am amintit mamei despre Rugăciunea Inimii, întrucât pe patul de suferință, pe când era în viață, am sfătuit-o să facă această rugăciune. Răspunsul este categoric, repetarea mai îndelungată creează obișnuință și apoi automatisme. Or, înțelegerea unei stări de fapt nu poate fi realizată prin evadarea din fața acestei realități, folosind ca intermediar o formulă.

S-au scurs unsprezece zile de la moartea tatălui meu și, dornic să-l întâlnesc, m-am desprins cu hotărâre de corpul fizic și m-am avântat în spațiul astral. După câtva timp de alunecare spre înălțimi, mă opresc. În fața mea se află tata, cu care angajez următoarea discuție:

- Cum te simți ?

- Mă simt bine !

- Îți dai seama că ai plecat dintre noi ?

- Da.

- Ai văzut-o pe mama ?

- Am văzut-o, mă, la grea suferință este.

- Acum că ești aici, spune-mi, poate că ai alte posibilități decât noi, cei de pe pământ, ce crezi, mai durează mult suferința prin care trecem noi și țara ?

- Eu cred că nu mai durează.

- Te rog să vii, să ne mai întâlnim, dacă îți face plăcere.

- Am să vin.

Pe tata l-am cunoscut foarte bine în timpul vieții și mi-a destăinuit multe lucruri din întâmplările vieții lui. Și iată câteva: „Mulți oameni sunt necinstiți: fură și înșeală. Unora, cu toate acestea, le merge bine, mie însă nu. Pe lângă un lucru obținut în mod necinstit eu pierd și alte

lucruri câștigate cinstit. Eu nu sunt făcut să înșel sau să fur".

Încă din copilărie, tata a fost pentru mine un model de cinste și corectitudine. El demonstra această atitudine nu numai prin sfaturi, ci și prin exemple proprii de viață.

În timpul vieții a trecut în două rânduri prin focul purificator al închisorilor comuniste, fiind impus în mod exagerat la cote de cereale și produse pe care n-avea cum să le achite. Fiind mulți ani primar al comunei Vârtop, a fost socotit chiabur. În final, a fost izgonit din gospodărie, care a devenit sediul cooperativei agricole.

Întrebat cum se simte când își vede casa și bunurile ce le avea în mâna unor oameni străini - „Ca și cum nu le-am avut", a fost răspunsul său sincer, de suflet resemnat în fața vicisitudinilor vieții.

Spre sfârșit, cu un an mai înainte de a ne părăsi, deși nu era bolnav, mi-a spus: „Simt că nu mai am nici un rost pe pământ; știu că trebuie să mă duc dincolo, la locul meu, unde se duce toată lumea".

Într-adevăr, a părăsit această lume ca un resemnat, împăcat cu el și cu lumea, fără să aducă nici un fel de acuzații, nici măcar celor care l-au jefuit de averea moștenită de la părinții lui și pe care s-a străduit s-o mențină, trudind din greu.

Un suflet chinuit

Peregrinând în lumea astrală, am întâlnit, fără să-l caut anume, pe fostul prof. N. Iorga. Are o figură contorsionată, demonstrând prin aceasta o mare suferință interioară. Plânge și plânsul său mă impresionează adânc. Mila ce o simt mă obligă să mă apropii de el, cu intenția de a alina, pe cât este posibil, a ajuta în măsura puterilor mele, a bunului simț și a îngăduinței Cerului. În jurul meu se află și alte spirite: Dar eu rămân cu privirea fixată numai asupra lui.

- Nu mai plângeți, rugați-vă lui Dumnezeu, căci Dumnezeu există, există!

Pe măsură ce rosteam aceste cuvinte pornite dintr-o credință puternică, simțeam cum figura mea ia proporții nebănuite. Afirmația atât de categorică a existenței lui Dumnezeu îmi dădea o dispoziție sufletească ce nu se poate exprima în limbajul nostru pământesc. Deoarece profesorul nu contenea cu lamentările, m-am apropiat și mai mult de el, și l-am întrebat ce pot face pentru liniștea lui. Mi-a cerut să caut un cor bun, pe care să-l plătesc, să cânte pentru el. Nu mi-a precizat: cor bisericesc, însă acest lucru era de la sine înțeles, fără a fi nevoie să exprime prin grai. Da, da, am gândit eu, în sinea mea, lucrul ăsta îl voi face pe parcurs.

- Nu ! Chiar astăzi ! a fost răspunsul său categoric.

N-am mai zis nimic. Era ziua de Sfântu Dumitru - cel mai bun prilej să merg la biserică și să ofer ceva pentru cor, gândul acesta a făcut ca duhul profesorului să se volatilizeze, devenind din ce în ce mai diafan, după care a dispărut complet.

Dorința lui a fost îndeplinită chiar a doua zi, prin corul de la Patriarhie.

Păcatele săvârșite aici le vom avea în față dincolo și vom suferi în funcție de cunoașterea și gravitatea lor

Un accident groaznic de circulație a curmat la numai patruzeci de ani, viața unei bune colege și prietene, Georgeta Marin. Fire sentimentală, cu tendințe de independență, și-a consumat tinerețea risipind, deseori cu prea mare ușurință timpul prețios dăruit slefuirii și progresului ei spiritual.

O femeie frumoasă, înzestrată cu multă feminitate și o seamă de însușiri spirituale, crea în jurul ei o ambianță de ispite și păcat. Am cunoscut-o cu șapte ani în urmă, când mi-a destăinuit ca unui confesor, o bună-parte din slăbiciunile firii ei. Am discutat în detaliu despre rostul vieții de aici, de pe pământ, ca și de drumul spre care ar trebui să se îndrepte în propriul ei interes spiritual.

- Nu te contrazic, ai dreptate, dar eu nu pot. Firea mea este slabă. Înclinațiile mele native sunt mai puternice

decât voința. Mă voi gândi mai târziu, poate atunci mă voi birui mai ușor.

Acesta a fost, în rezumat, răspunsul ei, pe care, cu mici variante, mi l-a dat și ulterior, în diverse alte ocazii.

Cu câteva zile mai înaintea accidentului, i-am surprins privirea îndreptată parcă în imensitatea Infinitului. În fracțiunea de timp ce se consuma, am citit și interpretat tristețea sufletului care se desprindea cu nespus regret de ceva foarte prețios.

Ce tristețe de moarte, mi-am zis în sinea mea!

Știrea fulgerătoare a morții ei ne-a impresionat pe toți colegii săi. Am ținut s-o conducem pe ultimul său drum.

Un corp zdrobit în nenumărate părticele arăta violența și repeziciunea cu care viața a fost smulsă din vehiculul terestru.

Pe mine moartea ei m-a afectat într-o măsură deosebită.

Înmormântarea sa a avut loc abia după șase zile de la data accidentului.

La trei zile după desprinderea sa de corp o întâlnesc dincolo. Era îmbrăcată într-un pulover de culoare vernil. Pe față era înțipărită amprenta aceea de tristețe pe care o citisem cu câteva zile înainte, pe când era încă printre noi.

- Te rog, spune-mi, îți dai seama ce s-a întâmplat cu tine?

- Desigur că-mi dau seama. Totul este adevărat. Dar eu nici înainte nu am spus că n-ar putea să fie așa!

Prin acest răspuns înțelegeam că ea se referă la întreaga problemă a existenței de după moarte, subiect discutat de noi deseori.

A doua zi, o nouă întâlnire, cu care prilej îmi spune, cu un ușor ton de regret, că nu-i place rochia.

- Ce să-ți fac, cu ce să te ajut? Să-ți cumpăr eu o rochie, dar asta nu e posibil.

În noaptea spre ziua înmormântării, o întâlnesc iarăși. De data asta o anunț că voi veni la Sinaia să asist la înmormântarea ei.

După câteva zile ne întâlnim din nou și, la întrebarea mea, ea îmi răspunde cu o extraordinară precizie, că ne-am întâlnit de trei ori, repetând cu toată exactitatea ceea ce discutasem până atunci.

După nouă luni de zile, aripile spirituale mă poartă iarăși în lumea ei. O femeie pe care o consult, o numește „fetița noastră" și mă conduce în fața unei încăperi. Geta îmi iese în întâmpinare și, spre a-i verifica memoria, o întreb din nou despre întâlnirile noastre astrale.

- Ne-am întâlnit până acum de patru ori. Ultima noastră întâlnire n-a fost luată în calcul.

Și, în sfârșit, ultima noastră întâlnire. De data asta mă aflam într-o altă regiune și am apelat la o femeie, care mă conduce până în fața unei cripte.

- Aici este, mi se spune simplu, fără să mi se dea alte explicații.

O strig de două ori și tot de atâtea ori primesc răspunsul de undeva de sub pământ.

- Aicea sunt, aicea sunt!

Era vocea ei din care se desprindea starea sufletească a omului ce suferă.

Te rog, vino la suprafață vreau să te văd și să stăm de vorbă.

Îndată este aruncat în afară un vas din care s-a prăvălit la picioarele mele un fel de piftie în care se distingeau, pe lângă partea gelatinoasă și bucăți de carne, zgârcituri și oase.

Strig din nou, Geta! Geta! dar, de data asta, nici un răspuns.

M-am îndepărtat, neștiind ce să mai fac, condus de aceeași femeie, care, fără să o solicit, a început să-mi transmită ceva în legătură cu nedumerirea mea, însă indirect și simbolic. Am reținut doar atât:„

Oamenii, înainte de a cunoaște calea bisericii, întind arcul și săgetează!"

Am lăsat această călăuză binevoitoare și m-am îndreptat spre un bărbat care-mi inspira încredere.

Uite! am venit aici să caut o prietenă, pe Georgeta Marin și, în loc să o găsesc pe ea, mi s-a aruncat dintr-o groapă un vas din care a căzut un fel de piftie: amestec de carne, oase și gelatină. Te rog să-mi spui ce înseamnă asta?

- Oamenii când trăiesc pe pământ își aruncă vărsătura; când ajung aici, o au în față și o privesc!

- Nu cumva faci o greșală, și-mi transmiți ceva ce nu este permis ?

Mi-a zâmbit și, pe același ton amical, mă asigură:

- Am grijă să nu fac asemenea greșeli.

Revenirea în corp s-a produs în mod firesc, fiind complet mulțumit de răspunsul ce l-am primit. O precizare: în timpul vieții, Geta manifesta o pregnantă înclinație spre cochetărie și se îmbrăca cu mult gust și rafinament estetic. Dincolo, după cum am văzut, era nemulțumită de rochia ce o purta înainte de-a fi înghițită de întunericul pământului.

Ulterior, discuții în astral, am aflat că, într-adevăr, rochia cu care fusese îmbrăcată după accident, era împrumutată de la o verișoară. Accidentul s-a petrecut în Ardeal, corpul i-a fost adus la Sinaia, iar garderoba defunctei se afla la București, nemaifiind posibilă folosirea sa.

Am dat acest amănunt, doar pentru a demonstra o dată în plus, că omul desprins de haina vremelnică, trece dincolo păstrându-și aceași optică, aceași mentalitate, același fel de gândire și interpretare.

Oaspeți astrali ce-mi fac o vizită cu semnificație

Sunt scos din trup și rămân în camera mea, care este luminată de o lumină gălbuie. În urma unei invocări, cer să vină din lumea ei Ileana, o rudă a mea, care sosește de îndată. O întreb diverse lucruri de interes comun, la care îmi dă răspunsuri în cea mai perfectă logică pământească. O sfătuiesc să se roage.

La rândul ei, îmi spune să aștept puțin, și-mi aduce o femeie care după expresia feței, pare îngrozită de ceva. Fără nici o introducere, femeia îmi destăinuiește că a dus o viață nepotrivită și că a trecut dincolo luând o cantitate mare de medicamente. Se plânge împotriva unui anume Reciu - care, după spusa ei, o terorizează. Simt că în cameră a sosit și acest Reciu. Este un bărbat înalt și figura lui radiază multă lumină. Fac peste el semnul crucii de câteva ori, dar nu se clintește. Îl rog să n-o mai chinuiască. Apoi mă adresez tuturor, cu îndemnul de a se ruga: „Rugați-vă lui Dumnezeu ! Înălțați Slavă ! că este, este cu

adevărat Dumnezeu !" Cei trei au părăsit camera cu mâinile ridicate spre Cer, rugându-se, eu deplasându-mă cu ei, însoțindu-i câțiva metri.

La revenirea în cameră, găsesc trei bărbați care stăteau pe pat. Le spun cum se face Rugăciunea Inimii, apoi le predic despre existența lui Dumnezeu. Unul din ei se îndreaptă spre mine, face un gest de plecăciune și vrea să-mi sărute mâna. Cunoscându-i intenția, mă grăbesc și îi sărut eu mâna lui, spunându-i că așa este bine, să ne iubim și să ne ajutăm unii pe alții. De-acum camera mea este plină de foarte multe suflete.

La un moment dat, unul din mulțime face o glumă pe seama altuia, ce se află în imediata lui apropiere. Mă îndrept spre el și, pe un ton sfătuitor și cât mai blând posibil, îl îndemn să nu jignească un suflet frate. „Să facem un efort ca să fim buni și, să ne rugăm neîncetat" - mai adaug eu drept încheiere.

Trăiesc momente înălțătoare în mijlocul acestor suflete. Toți, fără nici o excepție, ridică mâinile în sus și, rugându-se, se îndepărtează. Îi însoțesc cu privirea până nu se mai văd.

Spirite întâlnite în locuri subterane

Sunt în căutarea lui Iosif Vasiloiu. Am ajuns în fața unui chepeng, ce indică o încăpere subterană. După ce am dat la o parte oblonul, am coborât sub pământ într-o pivniță de mărimea unei săli de cinematograf. La sosirea mea era întuneric, dar, dintr-o dată o lumină gălbuie inundă încăperea, în care se află de-a valma bărbați și femei. Aici întâlnesc și pe Iosif, care se află în tovărășia a doi bărbați. S-a bucurat aflând spusele mele că nepoata lui se interesează de sufletul lui.

De mai multe ori, când am întâlnit grupuri mai mari de oameni, mi s-a sugerat să le vorbesc despre existența lui Dumnezeu, despre rugăciune și însemnătatea ei. Prea puțini mă ascultă. Întuneric sub pământ, întuneric și în sufletele lor. Este ceva îngrozitor !

La o altă evadare, căutând pe M. Tonea, am ajuns într-un grup de țigani. Printre ei, un țigan mai bătrân,

căruia mă adresez cu cuvintele: „Ce mai faci moșule?" „Să trăiți conașule, sărut mâna!" totul rostit cu mult respect. Am revenit în corp fără alt rezultat.

O nouă tentativă de a întâlni un anume suflet. Ajung undeva sub pământ, într-un dormitor imens, cu paturi suprapuse. În fiecare pat câte un bărbat petrecându-și veacul în întuneric.

Ridic mâna dreaptă și apoi o las să cadă în jos, ca și cum aș apăsa pe un întrerupător de lumină; îndată întreaga încăpere se luminează. Toți se trezesc speriați, sar din pat și se așează grabnic în ordine, ca la numărătoare. Am trecut prin fața lor, copleșit de milă.

Am intuiția că de foarte multă vreme stau în această întunecime. Încerc să le vorbesc ca de obicei, despre Dumnezeu și rugăciune. Cei mai mulți dintre ei mă privesc ca unii ce nu înțeleg nimic. Revin în corp cu același sentiment de milă pentru aceste biete suflete, cărora propriul întuneric sufletesc le orecază mediul exterior. Nimeni nu o poate spune pentru cât timp anume sunt încătușate.

Întâlnire cu Antal, ghidul cercului nostru de școală spiritualistă

Am vrut de multe ori să l întâlnesc pe mult încercatul educator și conducător de suflete, Antal. Dorința mea însă, n-a coincis și cu dorința lui. Într-o zi, văzând eforturile mele disperate l-a cuprins, probabil, mila și, coborând mult din sferele înalte ale Cerului, mi-a îngăduit să-i sărut mâna și să-i cuprind picioarele. A fost gestul pe care l-am simțit, pornind din adâncul ființei mele, ca răsplată a gratitudinii ce i-o port.

Voi reda câteva din încercările mele făcute pentru a-l întâlni.

Într-una din aceste plecări, am urcat foarte mult și am ajuns într-o cameră spațioasă și elegant mobilată. Era o lume în care eu mă simțeam stânjenit. În fața mea doi bărbați și o femeie, toți trei îmbrăcați foarte elegant. M-au întrebat ceva, dar eu, din pricina timidității, n-am înțeles nimic și m-am bâlbâit.

Cu un alt prilej, am ajuns într-o clădire foarte frumoasă, construită din granit. În interior, o cameră spațioasă, elegant mobilată. Lungit pe pat se afla un bărbat scund, cu fața ovală, pe care-l întreb de Antal. Se scoală imediat și se îmbracă în fața mea. Îi cer scuze că l-am deranjat, la care el îmi răspunde pe un ton amical și cu totul degajat: „Nu face nimic!"

- Știi că sunt gelos? continuă el. De ce numai pe Antal îl cauți?

La această întrebare, neavând la îndemână un răspuns potrivit, îi cer a doua oară scuze că l-am deranjat. Răspunsul:

- Ai cerut o dată scuze; este destul, nu este nevoie să repeți.

Observația sa m-a intimidat și mai mult. Apoi, interlocutorul meu continuă:

- Antal te-a așteptat să vii ieri!

- Unde este el acum?

- Vino cu mine.

Părăsesc camera în urma acestei invitații; ajung într-un coridor și apoi într-un hol, tot așa de aspectuos ca și dormitorul. Aici sunt întâmpinat de o femeie care mă întreabă ce face Dina, mediul cercului. Revin în corp, fără să-l fi întâlnit pe Antal.

Înainte de a-l întâlni am avut un vis plin de semnificație pentru mine. Se făcea că Antal venise în casa unor prieteni. Eu stăteam în genunchi în fața lui, cum stai în fața duhovnicului când te mărturisești. Nu i vedeam decât picioarele, care-i străluceau în culoare argintie. Alături de mine se găseau două fuse, unul mai plin decât celălalt, cu un fel de ață de culoare tot argintie.

- Lasă asprimea aici pe pământ; să nu vii cu ea sus, îmi spune Antal.

- Cum să reușesc, dacă tu nu mă ajuți? răspund eu.

- Te voi ajuta!

O forță hipnotică mă obligă să privesc numai în jos, deși aș fi dorit să-l văd în față. A mai stat puțin, apoi a luat cu sine cele două fuse și a dispărut.

Și, în sfârșit, mult așteptata întâlnire:

După ce m-am desprins de corp, am alunecat în sus, apoi am urcat într-o casă cu etaj; la capătul unei scări de piatră, întâlnesc pe Antal. Este un bărbat înalt, brunet cu

ochi albaștri. Fața îi este brăzdată de multe linii laterale. Are ca însoțitor un bărbat mai scund, care-și camuflează fața cu o umbrelă, ori de câte ori încerc să mă uit la el. În entuziasmul meu, aproape că îmi pierd capul. Îi sărut mâinile, apoi îi cuprind în brațe picioarele, pe care, de asemenea, i le sărut.

- Te rog, îngăduie-mi să te privesc, să mă satur privindu-te! Am vrut atât de mult să te întâlnesc!

Cum eu îl sorbeam din ochi, observ că privirea lui se îndreaptă spre ceva, ce se află undeva în spatele meu și rămâne astfel fixată în această direcție. Îi urmăresc privirea și, spre surprinderea mea, văd pe fosta mea soție. Antal mă întreabă:

- Cine este?

- Cum, îi răspund eu, nu știi că este fosta mea soție?

Contactul cu acest spirit bătrân în veșnicie se întrerupe brusc. Revin în corp, aducând cu mine, pe lângă energia ce-mi hrănește sufletul, ori de câte ori mă desprind de haina fizică - și întreaga satisfacție ce ți-o dă împlinirea unei dorințe atât de puternice.

Ulterior, Antal mi-a risipit unele nedumeriri legate de această întâlnire. Cutele imprimate pe figura sa simbolizează meditațiile făcute în veșnicie. În legătură cu prezența fostei mele soții alături de mine, mi-a spus că mă desprind greu de pământ, adică de amintirea ei (La acea dată era așa cum spunea el). De soție mă despărțisem cu șaisprezece ani în urmă. Și până atunci n-o mai văzusem niciodată. Am dus o luptă aprigă cu mine însumi ca să-i smulg din suflet amintirea. Întâlnirea cu el mi-a dat o lecție de înaltă spiritualitate.

Intrarea pe poarta strâmtă

Părăsesc corpul fizic cu scopul de a o întâlni pe Maria Bărbulescu, a cărei viață pe pământ a fost un exemplu de credință și evlavie. O mai întâlnisem și cu alt prilej.

După ce alunec câtva timp, mă opresc la etajul unu al unui imobil. Dintr-un antreu observ o ușă foarte strâmtă și mă întreb: Cum este posibil să treacă cineva printr-o

astfel de ușă? O simplă rugă, și iată că prin această ușă pătrunde, venind înspre mine, Maria, a cărei prezență îmi provoacă o mare bucurie. Mă ia de braț și ajutat de ea trec și eu prin această ușă și ajungem într-o cameră spațioasă, unde se aflau cinci, șase bărbați. Un bărbat se apropie de noi și-mi spune: „Mariei Bărbulescu i-a intrat în cap că este sfântă" - la care Maria nu a ripostat în nici un fel.

Înainte de a părăsi camera, cineva mi-a zis: „Dumnezeu să vă ajute!" Mariei i-am cerut un sfat pentru fiica sa și, deși am insistat, totuși solicitarea mea a rămas fără răspuns.

Am vrut să rămân mai mult timp în acel climat, dar Maria mi-a răspuns că nu se poate și mi-a făcut semn să plec. Am revenit anevoie în corp. Acolo era o atmosferă primitoare.

După această călătorie urmează un vis deosebit. Mă aflam pe Golgota. Iisus pe cruce. Pare mai în vârstă de 33 ani - figură de țăran, poartă barbă, este înalt, un corp bine proporționat. În fața crucii un bătrân, un grup de femei și câțiva soldați cu lănci și scuturi.

Mântuitorul întoarce capul spre dreapta și apoi spre stânga rostind: „Iartă-i Doamne, că nu știu ce fac"! după care și-a dat sufletul, capul căzându-i în jos, pe piept. Am început să plâng rostind: „Cum poate cineva, om fiind, să fie așa de bun?" M-am trezit plângând.

Acest vis vine să completeze și să lămurească taina ușii strâmte, Hristos fiind exemplul de viață ce trebuie urmat.

Soț și soție aici; dincolo - ficcare pe alt nivel de evoluție

Sunt rugat s-o caut pe Profira Mărculescu, pe care, întâlnind-o, am întrebat-o despre soțul ei, care este, de asemenea, decedat. Mi-a răspuns: „El se află mult prea jos și-l întâlnesc numai prin intermediari".

Cu prilejul unei alte călătorii, am întâlnit-o pe Alisa T., decedată cu zece ani în urmă. La fel, o întreb care este starea soțului său, Dimitrie, și el decedat. Răspunsul vine imediat: „El face parte din grupul păcii - Tabla

Cocicoru. Este la un nivel mai ridicat decât locul unde sunt obligată eu să trăiesc!" (transmitere cuvânt cu cuvânt).

O altă familie, Elisabeta și Petre B., fiecare consultat separat și la nivele deosebite, confirmă întru totul această separare, la trecerea în lumea spiritelor.

Cu prilejul mai multor întâlniri pe care le-am avut cu tatăl meu adoptiv, l-am întrebat de mama. Mi-a dat de fiecare dată alte răspunsuri, din care reiese că mama se găsește la un nivel inferior și că suferă, fapt confirmat și din verificările mele. De fiecare dată am întâlnit-o în medii inospitaliere, negative.

„Când nu trudești suficient aici, dincolo treci la strung"

O dată, am fost condus de o tânără, pe care, printre altele, am întrebat-o cu ce se ocupă sufletele; mi-a dat următorul răspuns evaziv: „Aici, este destul de lucru!"

La insistențele mele de a face precizări, n-a vrut să răspundă mai mult.

În continuarea aceleiași călătorii, am întâlnit un tânăr, care, întrebat despre aceeași problemă, a îndeletnicirilor din lumea lui. Îmi destăinuiește: „Cine nu muncește pe pământ, când vine aici, trece la strung!" Am rămas uimit. Cerându-i amănunte, îmi răspunde: „Chiar asta nu se poate!" Am vrut să-i sărut mâna, dar nu m-a lăsat. Ne-am îmbrățișat ca doi frați buni și ne-am sărutat cu toată dragostea.

Misterele lumii de dincolo îmi sunt dezvăluite nu după cum vreau eu, ci după bunăvoința lumii astrale.

Suflete care evită să se întâlnească cu mine

Desprins de corp, plec în căutarea profesorului Ștefan Barbu, care ne-a părăsit cu câteva luni în urmă. Ajung în fața unei porți, prin care intrase un grup numeros de bărbați. Mă adresez paznicului, care îmi confirmă că profesorul se află în acel grup. Cu un mic efort, ajung grupul din urmă.

Ștefan Barbu se izolează de grup și rămâne în urmă. Odată cu el, rămân și eu.

- Mergi mai departe ! îmi spune el, pe un ton distant și oarecum poruncitor, simulând că n-ar fi el cel căutat.

- Nu, îi răspund eu. Tu ești !

Are în mână o carte pe jumătate citită. El nu este mulțumit de vizita mea și, cu o pornire răutăcioasă, îmi vâră stiloul în gură. Am simțit un lichid cu un gust neplăcut - cerneala, care s-a scurs din stilou. Cu toată blândețea, i-am îndepărtat mâna cu stiloul și, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îl întreb dacă pot face ceva pentru sufletul lui.

- Pentru asta se cere voință. Or, o dată desprins de corp, acest lucru nu mai este folositor !

Acesta a fost răspunsul lui, pe care-l transcriu aici, cuvânt cu cuvânt.

Pentru a-i înfrânge atitudinea de mândrie, în care se păstra, i-am sărutat mâna. Gestul meu l-a impresionat, devenind parcă un alt om, mult mai acceptabil. Aceeași impresie a făcut-o și asupra celorlalți.

- Dacă eu nu pot face nimic pentru tine, atunci fă tu ceva. Roagă-te pentru sufletul meu, am cerut eu.

La propunerea mea, a zâmbit amical.

Ceilalți, din jurul nostru, care urmăreau cu viu interes discuția noastră, au zâmbit și ei.

Sunt din nou desprins de corp pentru a întâlni pe Ana-Maria Paucă, decedată nu de multă vreme. De la înălțimea la care mă aflu, am perspectiva unui oraș de construcție veche, cu străzi foarte înguste. Pe unele din ele, văd circulând bărbați, femei și copii, care încearcă să se ascundă la apariția mea. La o oarecare distanță, văd mai multe bănci pe care stau câțiva bărbați. Întreb pe unul din ei de Ana și acesta îmi indică locul unde o pot găsi. Mă deplasez în imediata apropiere. Ea își face de lucru, caută ceva pe jos, având grijă să stea mai mult cu spatele la mine, pentru a-și ascunde fața. Îmi dau seama că se jenează de faptul că este găsită într-o astfel de societate și mediu, nu tocmai favorabile și că, de aceea, mă evită.

M-am apropiat și mai mult și, întrebând-o asupra identității, s-a îndreptat spre mine și mi-a răspuns politicos

că este ea cu adevărat. Apoi, mi-a mărturisit că se simte bine.

- Chiar așa de bine vă simțiți ? ceiau eu discuția, întrucât răspunsul era nepotrivit cu situația în care era silită să-și ducă existența.

Nu mi-a dat nici un răspuns. Inexactitatea răspunsului era atât de evidentă.

Desprins iarăși de corp, întâlnesc în lumea de dincolo un bărbat pe care îl întreb de Sanda Răzmureșcu.

- Întoarce-te înapoi ! îmi spune el pe un ton hotărât.

- Ajută-mă, te rog !

Cererea mea a rămas fără răspuns. Continui investigațiile. Îmi iese în cale un alt bărbat, care îmi arată o clădire, și-mi spune că sufletul căutat locuiește acolo, la mansardă. O dată ajuns în fața clădirii, observ că nu are nici o ușă. În schimb, intuiția îmi spune că într-adevăr, Sanda se află acolo. O strig, dar nu primesc nici un răspuns. Am certitudinea că acest suflet nu vrea să se întâlnească cu mine.

Întrebarea care mi-o pun în legătură cu această teză este dacă aceste spirite nu vor, nu pot sau nu li se permite întâlnirea cu un pământean ?

Sunt legi, poate taine, la care, momentan, accesul nu-mi este îngăduit.

Efortul, chiar pentru o scurtă perioadă este răsplătit dincolo

În urma rugăciunii ce o fac, sunt ajutat să părăsesc corpul fizic și rămân, momentan, în cameră. Toată camera este populată de oaspeți veniți din lumea de dincolo.

Prin ușă își face apariția o femeie care, așa cum intuiesc, a fost trimisă să mă ajute ca să pot întâlni pe Maria Crutescu. Cu asentimentul ei, o cuprind în brațe și, astfel înlănțuiți, ne avântăm în Cosmos. Corpurile își păstrează individualitatea. În timpul deplasării, între cele două corpuri se produce o ușoară frecare, după cum eu mă mișcam mai sus sau mai jos decât călăuza mea. În

cele din urmă, ajungând într-o cameră spațioasă, ne desprindem.

Acolo, pe un pat, văd un grup de 4-5 femei. Printre ele se află și Maria, care, la început, ține capul aplecat în jos, vrând să-mi facă o surpriză.

- Mia ! mă adresez eu cu nespusă bucurie.

- Domnule Cici..., ai venit la mine, după cum mi-ai promis !

Vorbea cu multă însuflețire.

Pe pat, lângă ea, observ două cruciulițe. Ea ridică una din ele și mi-o întinde, iar eu o sărut cu evlavie. O altă femeie îmi oferă o iconiță, pe care, după ce îmi fac semnul crucii, o sărut, de asemenea.

Mediul Miei este de natură religioasă. Am înțeles că aceste suflete s-au adunat pentru a vorbi despre Dumnezeu și pentru a se ajuta reciproc.

O cunoscusem pe Maria cu o lună și jumătate înainte de a părăsi pământul. Era bolnavă de cancer în ultima fază. Starea ei sufletească nu era bună - femeia era revoltată împotriva a tot și a toate. Nutrea o ură neîmpăcată împotriva doctorului ce o tratase. Blestema oamenii și soarta. Chinuri și suferințe fizice de neînchipuit. Infern în suflet. Atunci i-am vorbit deschis despre sfârșitul ei apropiat și inevitabil. De asemenea, i-am arătat și ce pățesc sufletele - la trecerea lor dincolo - când părăsesc corpul și duc cu ele revolta și ura. La una din întâlniri i-am destăinuit și câteva din experiențele mele și i-am promis că o voi ajuta și-i voi face o vizită, când va trece în lumea de dincolo. În scurt timp s-a resemnat în suferința ei și s-a împăcat cu toată lumea. Ultimele clipe ale vieții i-au fost clipe de resemnare totală, de seninătate, de pace și încredere în Dumnezeu.

Orbirea de dincolo este mult mai grea decât pe pământ

Mă aflu aici, în lumea spiritelor, și am drept călăuză un bărbat care mă ajută și mă protejează la tot pasul. Ajutat de el întâlnesc pe Paraschiva Ionescu, cu care am

o convorbire plină de înțeles, privind modul de viețuire al sufletului său după desprinderea de pământ.

După ce m-am despărțit de ea, ghidul mi-a spus, fără să-l întreb: Știi - aici se află și Ivanciu, soțul său (al Paraschivei) care de ani de zile nu vede și când mă prinde, abia scap de el. Apoi, știi, aici orbirea este mult mai grea decât pe pământ!

Când îi pun întrebarea în legătură cu cauzele orbirii, mă părăsește imediat. Dincolo nu poți întreba orice!

Sunt într-o călătorie dincolo, având drept scop întâlnirea lui Ionel. Am ajuns într-o încăpere unde întâlnesc un bărbat, căruia îi cer sprijinul. La cererea mea, îmi răspunde:

- Te rog eu, renunță la hotărârea de a-l vedea pe Ionel Ionescu.

- Nu, nu se poate!

Replica mea are un caracter ferm, poate puțin prea aspru. Am impresia că celălalt cedează - căci se comportă ca și cum ar vrea să-mi îndeplinească dorința. Mă ia de mână și astfel pătrundem într-un coridor ce se prelungește în pantă spre interiorul pământului. După câțiva pași, mă desprind de el și, revin la locul de unde am pornit. Amicul mă ajunge din urmă și, pe un ton din care reiese dragoste și grijă frățească, mă sfătuiește din nou să renunț la întâlnirea proiectată. Apoi, cu sinceritate și discreție îmi destăinuiește:

- Știi... și eu și tu suntem yoghi! Asta nu înseamnă că suntem mai buni decât ceilalți, dar pentru noi timpul înseamnă ceva!

După toate acestea, am dedus că acest prieten nu mă poate ajuta în călătoria proiectată. Îmi fac semnul crucii și, cu o rugă scurtă, îmi continui singur drumul. Mă ridic vertical în sus și apoi cobor într-o localitate unde totul fusese distrus de un incendiu de proporții uriașe. Nu se mai vedeau decât ziduri afumate, scrum și cenușă. Din loc în loc, rămășițe care încă mai fumegau. Abia am coborât și iată că un zid fumegând s-a prăbușit în spatele meu. Mai rămăsese puțin să fiu prins și strivit sub greutatea lui. Fac o nouă invocare cu rugă de a fi ajutat. O nouă ridicare și un nou coborâș. În fața mea, de data asta, văd o casă în care se află înghesuite una lângă alta o mulțime imensă de femei. Încep să strig: „Ionel!... Ionel!"...

După puțin timp de așteptare, zăresc la oarecare distanță pe prietenul meu veniud spre mine, strecurându-se prin acest grup de femei. La apariția lui, s-a făcut un coridor de trecere. Ionel mergea cu capul sus și avea privirea fixă, întocmai ca un nevăzător de pe pământ.

- Cine mă strigă ?

- Eu sunt Ionele, prietenul tău !

Se apropie de mine și ne sărutăm ca doi prieteni. În timpul îmbrățișării noastre, pe la spatele meu, s-a apropiat o femei și, cu o bucată de pluș, mi-a șters coloana vertebrală, începând de la bulb în jos. Era întocmai ca o pasă ușoară cu atingere. Contactul cu plușul mi-a fost fatal. Legătura cu lumea de dincolo s-a întrerupt brusc și eu am fost nevoit să revin în corp, deși doream să mai rămân.

Această expediere din lumea de dincolo este una din nenumăratele dovezi, care demonstrează că șederea mea dincolo nu depinde numai de mine.

Cu ce a greșit Ivanciu ? Cu ce a greșit Ionel ca să fie sancționați cu această infirmitate ? Este greu de dat un răspuns. În astral orbirea este mult mai grea decât în lumea noastră.

Sfaturi oferite de lumea de dincolo pentru pământeni

Mă aflu iarăși în lumea spiritelor, plecat cu intenția de a găsi pe cineva căruia să-i pun unele întrebări în legătură cu documentele găsite la Qumran. După mai multe încercări fără rezultat, cineva îmi sugerează să-i caut pe Ionel Ionescu, pe care-l întâlnesc în cele din urmă într-o curte a unei locuințe. Ne îmbrățișăm de mai multe ori, iar eu la urmă îi sărut și mâna. În apropiere, un grup de bărbați, femei și copii. Printre ei, o femeie cu înfățișare și gestul de tată, gata să te jignească, dacă nu-i ești pe plac. Îl întreb pe Ionel ce face ?

- Muncesc ! îmi răspunde el.

- S-a terminat cu boieria ! completează femeia descrisă mai înainte.

Ionel a privit-o calm, fără să riposteze în vreo formă.

- Adică și aici, în planul astral există posibilități de evoluție spirituală, așa cum am învățat din cărți ? Nu ?

Întrebarea mea l-a ținut pe Ionel în rezervă. Aceeași atitudine rezervată am observat-o și în atitudinea celorlalți. Ceva îmi spune că am făcut o gafă - și mă simțeam obligat s-o repar.

- Vă rog să nu-mi răspundeți, dacă acest lucru nu este îngăduit. Eu nu cunosc legile de-aici și de-aceea întreb !

Cineva aflat în dreapta mea, pe care doar îl simt și care are o mai mare autoritate decât ceilalți, se apleacă și mă sărută pe frunte. Am primit această sărutare ca o recompensă pentru încercarea mea sinceră de a-mi cere scuze. Apoi, aceeași entitate îmi răspunde:

- Evoluție numai în materie, evoluție în legătură cu corpul fizic ! Aici este evoluție spirituală.

N-am putut să întorc privirea spre acest sfătuitor divin, după cum cel hipnotizat nu poate face decât ce vrea operatorul.

În continuare, îl sfătuiesc pe Ionel să facă Rugăciunea Inimii. La care el îmi răspunde că o face și că, de când este acolo a mai învățat încă douăsprezece rugăciuni.

Socotind că această vizită s-a terminat, mă îndrept spre poarta pe care venisem însoțit de amicul meu și încă de alte multe suflete, care asistaseră la întâlnirea noastră. În dreapta și în stânga noastră o mare mulțime de femei și bărbați. Majoritatea aveau în atitudinea lor ceva de statui. Le urez: Dumnezeu să vă ajute ! Unii răspund, alții continuă să-și păstreze imobilitatea.

Ajunși la poartă, îl întreb pe Ionel despre unele rude ale sale, la care mi se dă, pentru fiecare în parte, un răspuns, și anume:

Pentru sora sa, Dina: Se împrăștie prea mult în lucruri inutile. Se despoaie prea mult pentru ai săi. Este prea lacomă. Ea știe că a trăit și cu o simplă ciorbă de cartofi.

Pentru cumnatul său Tatian: Perseverență !

Pentru nepotul său Gigel: Nu am nimic de spus.

Fără să mai întreb de cineva, el continuă din proprie inițiativă:

Pentru Dr. P.P.: Corectitudinea exagerată nu este bună. Mai multă corectitudine pretențioasă.

Despărțirea are loc după o îmbrățișare plină de dragoste.

Observațiile și sfaturile lui Ionel sunt pline de adevăr și fiecare în parte își are semnificația sa adâncă.

Problema privind documentele de la Marea Moartă a fost clarificată chiar de cartea scrisă în legătură cu această temă, pe care eu nu o citisem până la capăt, când am cerut niște lămuriri de ordin spiritual.

Cu un alt prilej, Ionel, după ce se plânge că sufletul îi este împovărat de cele ce a făcut, completează:

- Drumul nostru este jertfă mare.

Aici el se referă la drumul evoluției spirituale și mai cu osebire la drumul mistic - drumul creștin. Când te-ai decis pentru această cale, te predai total lui Dumnezeu și-L lași pe El să lucreze asupra ta. Tu devii astfel o materie pusă cu totul la dispoziția modelatorului. El face ce vrea cu tine, fie obiect de cinste, fie de ocară. Prin ea, tu te lepezi de propria personalitate și lași lui Hristos - modelul desăvârșit - să trăiască, să sufere și să se bucure prin tine.

O întâlnire interesantă

La cererea unor prieteni, sunt din nou dincolo cu scopul de a întâlni pe Gheorghe Gheorghiu-Dej.

După ce am părăsit corpul fizic, rog să fiu ajutat. Ca de obicei, are loc ridicarea în sus, apoi cobor într-un mediu rural, unde întâlnesc un grup de oameni simpli. Mă adresez unuia dintre ei, care-mi indică o clădire, ce pare a fi o școală primară. Deschid o portiță și pătrund în clădire, apoi într-o cameră. Interiorul era așa cum prevăzusem: o clasă de școală primară cu bănci asemănătoare celor din școlile primare rurale. În bănci, stăteau circa douăzeci, treizeci de persoane, iar la catedră se afla în picioare Gheorghe cu încă două persoane. M-am îndreptat hotărât spre el. La apariția mea, el s-a dat puțin înapoi, gest însoțit de un fel de jenă amestecată cu respect. Mă apropii de el îi iau mâna și i-o sărut, spunându-i cu toată convingerea și sinceritatea:

- Fac acest lucru pentru că datorită comunismului am cunoscut pe Dumnezeu. Gestul meu l-a impresionat în mod vizibil.

Îi cer apoi să-mi spună ceva în legătură cu viitorul țării, la care, după ce reflectează puțin, îmi răspunde:

- În acest moment nu-mi trece nici un gând prin minte. În continuare, îl întreb cum se simte, gândindu-mă totodată la ateismul pe care l-a practicat în viață. Îmi transmite cu oarecare întârziere, evitând să-mi dea răspunsul clasic - bine, sau rău - așa cum eram obișnuit să primesc:

- În ziua în care a avut loc înmormântarea, într-o casă din București a avut loc parastasul.

- Poate vrei să spui ceva pentru fiica matale Lica ?

Nu este deloc încântat la auzirea acestui nume.

- Totuși, insist eu, poate vrei să-mi dai o scrisoare. Te rog să te gândești și să scrii, căci eu voi reveni.

Părăsesc școala și trec în spatele ei, unde se află o livadă. Acolo întâlnesc mai multe suflete, cu care mă întretin câtva timp.

După aceea, îl caut din nou. De data asta am în față casa unde acest suflet este obligat să-și continue existența. Casa este acoperită cu stuf, acoperișul fiind în bună parte smuls. Pare mai degrabă o casă părăsită. În interior am pătruns prin acoperiș. La intrare am întâlnit un bărbat slăbuț la înfățișare, care, ca orice paznic conștiincios din lumea noastră, mă oprește să merg mai departe. Îi spun că sunt un pământean și că am venit să l văd pe Gh. Gheorghin, care vrea să-mi dea o scrisoare.

- Nu se poate momentan !

- Bine, bine, eu voi aștepta, dar nu pot prea mult. Cineva din spatele meu, pe care nu-l văd, îmi transmite:

„Acela care te-a ajutat să vii până aici, te va ajuta să aștepți atât timp cât va fi nevoie."

La o asemenea asigurare, m-am liniștit în chip desăvârșit.

Din interior a ieșit o femeie, care avea în mâna dreaptă o foarfecă curioasă. Cele două lame aveau fiecare prinsă prin sudură câte o forfecuță de unghii. Ea s-a apropiat de mine, în chip amenințător, închizând și deschizând foarfeca și mi-a crestat puțin pielea dintre degetul mare și arătătorul mâinii stângi. În locul unde m-a tăiat, a curs puțin sânge și mi a provocat o mică durere. Nu am făcut uz de semnul crucii, apreciind că pericolul nu era așa de

mare. Totuși, cu calm, hotărât, i-am cerut acestui schingiuitor să se astâmpere, ceea ce a și făcut.

Am ieșit puțin în fața casei unde, spre surprinderea mea, întâlnesc un prieten din lumea noastră. L-am chemat imediat la mine și i-am spus că urmează să primesc o scrisoare și că aș vrea să i-o dau și lui s-o citească și s-o țină minte, ca apoi, revenind în corp, să ne amintim amândoi mai bine conținutul ei. Acest prieten, ing. Vasile Vasiliu (Ică), îmi dă asigurări că mă va ajuta.

Mă reîntorc în casă - și același paznic se îndreaptă în partea opusă ușii, se apleacă puțin în jos și, introducând brațul drept pe un chepeng, scoate o hârtie ce-i fusese înmânată de cineva din camera de jos. O dată cu înmânarea ei, am văzut o lumină gălbuie, ca venind de la o lampă aflată în acea cameră. Fără altă discuție, paznicul îmi întinde scrisoarea. Încep s-o citesc cu tot interesul. Fiecare comunicare poartă un număr curent și observ 9 sau 10 poziții.

Nu am reținut decât răspunsul de la numărul 4, care suna astfel: „O oră de haz politic." Predau scrisoarea lui Ică Vasiliu, care întocmai ca mine se grăbește s-o citească. Am așteptat cu toată răbdarea până a citit-o și, când a ridicat privirea, semn al terminării lecturii, i-am spus:

- Să mergem acum în corp!
- În care corp?
- În al meu, în care vrei să merg?
- Nu-l mai găsești, căci ai stat aici prea mult!

Insinuarea lui nu mă deranjează cu nimic și, calm, revin în corp. Am într-adevăr certitudinea că am stat destul de multă vreme în lumea de dincolo. La revenire, am doar un singur regret, și anume: că nu am reținut și restul scrisorii, care era destul de interesantă. Ștergerea din memorie o pun pe seama faptului că nu mi-a fost dat să cunosc taine ce privesc, poate desfășurarea ulterioară a evenimentelor politice din țara noastră.

Am întrebat pe Ică, dacă între orele 6,30-7 dimineața, era în stare de veghe sau dormea. Mi-a comunicat că la ora aceea dormea, contrar obiceiului, întrucât se culcase la o oră foarte târzie și era obosit. De asemenea, mi-a mai spus că a reținut o frântură dintr-un vis, în care a văzut o lumină gălbuie. Altceva nu-și mai aducea aminte.

La câteva săptămâni după aceea, m-am întâlnit cu o cunoștință și, printre altele, i-am vorbit și despre întâlnirea mea cu decedatul. O emoție vizibilă, greu de reținut, i-a copleșit întreaga ființă. În final, emoția sa, ajunsă la paroxism, se declanșează într-o destăinuire sinceră, trecând peste orice rezervă: „Eu i-am făcut acest parastas, și acest lucru nu l-am destăinuit nimănui până acum!"

Mă abțin să fac alte comentarii, lăsând pe fiecare să aleagă din această relatare ceea ce crede că i-ar fi de vreun folos.

Întâlnirea dincolo cu J. Kennedy

În noaptea zilei de nouăsprezece-douăzeci noiembrie 1963, am avut un vis cu semnificație deosebită. Mă găseam undeva într-o casă cu două etaje. În fața mea, pe o sofa, se afla un bărbat a cărui figură îmi era cunoscută, dar nu știam de unde. Era ocupat cu citirea unor file volante, păstrate într-un dosar cu copertă groasă ca de album. L-am privit câtva timp cum examina fiecare filă în parte, răsfoind fără grabă albumul. La stânga mea, la o distanță de aproape patru metri, se afla un tânăr (figură obișnuită) purtând în mână o armă, pe care o curăța cu multă grijă. După ce a curățat-o, a scos dintr-o cutie de chibrituri niște piese mici, asemănătoare cu lunetele ce se aplică la arme pentru a apropia ținta. În timp ce el analiza cu grijă aceste piese, eu știam în vis că tânărul cu arma îl va ucide pe bărbatul din fața mea. Voiam să-l salvez și am început să strig: „Fugiți, fugiți, că vrea să vă ucidă!" Spre disperarea mea, el, cel amenințat, își vedea mai departe de lectură, ca și cum nici nu m-ar fi auzit. În schimb, tânărul cu arma se uita la mine cu atitudine amenințătoare.

M-am retras într-un colț al camerei, de unde (reflectam eu) nu m-ar fi putut împușca. Totuși, nu m-am lăsat intimidat și am făcut un ghemotoc de hârtie, pe care l-am aruncat spre acel tânăr, zicându-mi că, în felul acesta, voi putea atrage mai ușor atenția victimei asupra pericolului care o amenință. Nici de data aceasta încercarea mea nu și-a atins scopul. Tânărul însă, s-a ridicat de la locul unde

se afla și a înaintat puțin spre mine, zicându-mi: „Ce te amesteci unde nu este treaba ta?" M-am retras iarăși în colțul camerei, pentru a evita o eventuală agresiune.

Între timp, au venit în această încăpere încă doi bărbați, unul îmbrăcat militar și celălalt civil și, încadrându-l pe bărbatul din fața mea, s-au îndreptat toți trei spre ușă. În urma lor eu am început să strig: „Nu-l lăsați, îl împușcă! Salvați-l! Nu-l lăsați!" Cei doi însoțitori m-au privit cu calm și dezinteres. În mod vizibil, strigătul meu disperat nu i impresiona cu nimic.

Pe omul cu arma l-am pierdut din vedere și, după puțin timp, am părăsit camera pe același drum pe unde plecaseră cu puțin înainte cei trei bărbați. Am coborât niște scări în spirală și am ajuns undeva într-o curte, unde, sub un pom, se afla un bărbat însângerat, ce se zbătea în ghearele morții. Știam în vis că acesta este bărbatul pe care în zadar încercasem să-l previn de pericolul ce-l aștepta. Aici m-am trezit.

Aveam o stare sufletească deprimantă, care s-a menținut la aceeași intensitate, în tot cursul zilei de 20 noiembrie. Îmi venea să plâng. Simțeam că în aer plutește ceva amenințător și așteptam să se producă o nenorocire, dar nu știam ce anume nenorocire, și cu cine anume.

În ziua de 21 Noiembrie, când radioul a anunțat asasinarea președintelui J. Kennedy, mi-a revenit în față întreaga peliculă a visului, până la cele mai mici amănunte. Bărbatul acela era J. Kennedy, a cărui figură îmi era cunoscută de la expoziția S.U.A., organizată la București.

Tânărul cu arma semăna cu presupusul asasin Oswald, a cărui fotografie a fost dată publicității îndată după asasinat.

Impresionat de acest vis-prevestitor, ca și de impresia profundă ce a făcut-o acest asasinat în masa oamenilor din țara noastră, m-am decis să încerc a-l întâlni pe fostul președinte dincolo, în lumea unde se află acum.

La două zile după înmormântarea lui, reușesc să mă desprind de corp. După ce mă ridic în sus, cobor la nivelul pământului. Aici întâlnesc tot felul de oameni care, după cum intuiesc, sunt puțin evoluați din punct de vedere moral. „Veniți, am să vă spun ceva important!" îi chem eu, însoțindu-mi invitația cu gesturi ale mâinilor. Unii par a mă înțelege, alții rămân așa de nepăsători, încât îmi vine

să cred că nici măcar nu mă aud. Un mulatru se îndreaptă spre mine - și-i simt vibrațiile negative. Efectul este asemenea unui sentiment de teamă ce ți-l dă vederea unui om rău. Până la urmă, acest mulatru a renunțat la planul său ostil față de mine, schimbând direcția în partea opusă.

Între timp, în jurul meu s-au adunat mai mulți bărbați, cărora mă adresez cu aceste cuvinte: „Sunt un român și am venit aici să caut pe cineva. Știți unde se află România?" Unii părcau că știu, alții însă mă priveau întrebători. Pentru aceștia din urmă mă simt obligat să le dau explicația că România este o țară în Europa. Imediat, însă, mi-am amintit de rostul sosirii mele în acea lume și renunț să mai dau explicații asistenților. Plecasem din corp cu intenția de a întreba pe fostul președinte, două probleme:

1. cine l-a ucis - și
2. motivul pentru care l-a ucis.

Cercetez cu privirea acest grup și mă îndrept spre un bărbat care mi se părea a fi mai cumsecade decât ceilalți.

- Te rog să-mi spui dacă cunoști pe J. Kennedy?

- Da! îmi răspunde el pe un ton firesc.

- Poți să mă conduci până la el?

- Desigur! îmi răspunde interlocutorul, dar nu știu dacă te vor lăsa să intri înăuntru!

- Du-mă, te rog, la el și acolo mă voi ruga să fiu primit.

Acest binevoitor mă ia de braț și mă conduce spre o ușă de garaj, care se prelungește cu un coridor ce coboară în pantă domoală și destul de lungă, undeva la subsol. În timpul deplasării noastre, mă simțeam obligat să inițiez o conversație cu însoțitorul meu.

- Ce meserie ai avut în viață?

- Mai bine m-ai întreba ce ghinion am avut în viață! mi se răspunde pe un ton amical.

Nu am insistat, pentru a nu comite vreo imprudență. Între timp am ajuns în fața unui perete de zid, ce avea o ușă de placaj. Mă desprind de călăuza mea și mă apropii de ușă, pe care o deschid și pătrund în interior. Este o cameră cufundată în întuneric și, totuși, simt că aici se află locatari. După ce zic „Bună seara", camera începe să se lumineze și iată ce văd:

În dreapta o soră de caritate îmbrăcată în halat alb, ocupată cu golirea unui lighean într-o găleată. Sora își îndreaptă privirea spre mine și-mi răspunde la salut. Tocmai mă gândeam să o întreb de J. Kennedy, însă, înainte ca eu să-mi formulez întrebarea, ea mi-o ia înainte. Se îndreaptă spre mijlocul camerei, unde se află o masă pe care era cineva întins și acoperit cu un pled. Dă acest pled la o parte și privirea mea întâlnește un bărbat complet bandajat la cap, gură și umeri. Nu se vede decât o parte din obraji. Îmi dau seama că am în fața mea pe fostul președinte al S.U.A. Postura în care îl găsesc mă oprește însă să-l întreb ceea ce hotărâsem înainte de desprinderea mea de corp. Și, aproape fără voia mea, îi adresez următoarele cuvinte:

- Am venit să-mi exprim toată dragostea ce v-o port pentru binele ce ați făcut omenirii. Eu sunt român.

J. Kennedy s-a zvârcolit, ca fiind străbătut de o vie emoție și de durerea de a nu putea da răspunsul potrivit. Văzând zvârcolirea acestui suflet aflat în chinuri groaznice - m-a cuprins un sentiment puternic de milă.

La capătul celălalt al mesei se afla o altă infirmieră, pe care, de asemenea, o văzusem la sosire și căreia nu i-am dat importanță. Acum, ea se afla chiar în spatele meu. Când i-am spus că sunt român, ea s-a apropiat și mai mult de mine și, pentru a verifica afirmația mea, m-a întrebat:

- Ești român?

- Da! i-am răspuns eu, fără să întorc capul, întrucât toată atenția mea era fixată asupra președintelui.

În urma răspunsului meu, m-a cuprins cu brațele peste brațele mele, în așa fel încât mi-a imobilizat mâinile. Apoi, această femeie, care avea obrajii plini de bube (după aspect, lepră) - a început să-și frece obrazul său de obrazul meu, cu intenția răutăcioasă de a-mi transmite boala. A fost necesar să chem ajutorul divin, pentru a mă salva din încleștarea acestui suflet. În momentul când mă desprindeam de ea, am auzit pe infirmiera ce mă primise, că îi spune, pe un ton de reproș: „Ce faci Any?"

La revenirea în corp, am simțit pe corpul meu fizic brațele ce m-au strâns atât de puternic și urma de atingere a obrazului lepros.

Descoperirea unei alte vieți anterioare

Iubite cititor, iată-mă iarăși repetent - pentru a nu știu câta oară - la întâlnirea cu viața, cu surprizele ce ni le oferă de fiecare dată. Trudesc ore-n șir cu rostirea Rugăciunii Inimii, folosesc cu dârzenie voința și efortul, ca să domin, să stăpânesc pornirile temperamentului meu vulcanic și masa de gânduri ce năvălesc haotic. Duc o luptă crâncenă, zi și noapte, cu mine, căci așa am fost sfătuit de acei mistici ai credinței creștine, care dau rețete sprijinite pe încredințarea că numai printr-o trudă susținută putem demola omul vechi, înlocuindu-l cu altul nou, după model hristic.

În ce mă privește, încerc să fiu cinstit cu mine însumi. Sunt împotriva oricăror compromisuri. Cu mine sunt neîndurător. La greșeli mici sau mari mă cert, mă sancționez în diferite chipuri. Și îmi iau angajamente ferme pentru a nu mai greși. Și, totuși înrăitul ego se năpustește mereu afară.

Față de semeni, am căpătat oarecare pricepere în a-mi ascunde frământările gândirii sub masca ce mi-o aranjez pe față, ori de câte ori împrejurările mi-o cer. Dar îmi dau seama că înșelând pe alții, mai întâi mă înșel pe mine însumi. Și totuși, continui să o fac.

Există însă cineva, de care mă rușinez și mă tem. Și acesta este ghidul nostru spiritual. El conduce acest cerc spiritual din 1949. Ne-a dirijat spre viața creștină. Ne-a sfătuit să folosim Rugăciunea Inimii. Ne-a dorit călugări în mijlocul oamenilor, adevărați călugări în suflet și nu doar călugări de suprafață.

Foarte exigent cu fiecare din noi, ne-a certat pentru faptele reprobabile, pentru cuvintele necugetate, dar ne-a certat și pentru gândurile noastre urâte, pe care le citea ca într-o carte deschisă. Foarte exigent, căci dorința lui cea mai mare, mărturisită adesea, era aceea de a face din noi oameni adevărați, după modelul celui ce s-a sacrificat pe cruce. Pe mine m-a ajutat mult, atât pe plan fizic cât și pe plan spiritual.

Într-o zi sunt luat prin surprindere. Securitatea se interesase despre soarta mea la biroul de cadre al între-

prinderii. De la funcția de arhivar avansasem până la funcția de șef birou contabilitate. Descoperirea trecutului meu însemna alungarea din întreprindere - cu „cartea de vizită" respectivă.

Și acum faptul incriminat:

Doamne, îmi zic eu, datoria la serviciu o fac cu prisosință, nu supăr pe nimeni. Față de Tine, încerc mereu să mă apropii! De ce, atunci, această veșnică urmărire? În vorbele astea rostite în gând și îmbrăcate în emoția respectivă, răsună, totuși, atâta fariseism încât m-am redresat de îndată. Credeam c-am să scap ușor, la eventuala întâlnire cu Antal.

Seara, înainte de culcare, simt o anumită moleșeală. Și abia pun capul pe pernă, că cineva mă scoală brutal din corp. Nu opun nici un fel de rezistență. Mă las condus, împins și de curiozitatea de a ști ce va urma să mi se arate.

După ce sunt ridicat la vertical, cobor direct într-o celulă a unei închisori construită din piatră cu ziduri groase de cetate. În interior se aflau deținuți, purtând lanțuri la picioare și câte o greutate rotundă pe care o târau în mers. Unul din ei se scărpina: mi-am dat seama că are păduchi. Oare ce vrea Dumnezeu să-mi arate prin această închisoare, care, după aspect, pare să fie din vremuri îndepărtate? Ai răbdare! Fiecare lucru la timpul său. De la acest nivel sunt coborât cu un etaj mai jos, sub pământ, într-o altă celulă, al cărei aspect nu se deosebește de cea văzută anterior, decât prin faptul că este mai înspre adâncul pământului și că este mai puțin ospitalieră.

În fața mea se află un deținut, înalt, masiv, vânjos, bine proporționat, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Este îmbrăcat în haine vărgate, legat de mâini și de picioare cu un lanț și târăște o greutate rotundă de fier. Îl văd din exterior ca pe un străin și totuși știu că eu sunt acel tâlhar. Și filmul se derulează în continuare. Integrat în acest corp, îmi continui viața în această celulă, în compania unui alt deținut, de statură mică și, la fel, legat în lanțuri. Printr-o fereastră tăiată în ușa celulei ni se servește masa: într-o strachină de pământ se află ceva semi-lichid din care gust din curiozitate. Un gust fad. După masă la câtva timp, ușa se deschide și cineva îmi taie cu o daltă legătura de la

picioare: părăsesc celula și înaintez pe un coridor. Către capăt, din partea dreaptă, se deschide o altă ușă, de unde este scoasă o femeie mică de statură și cam de aceeași vârstă cu mine. Amândoi suntem legați de câte o mână unul de altul.

Acum, ieșiți din închisoare, suntem duși sub pază la locul de execuție. Îndată intuiesc că eu și ea am săvârșit o crimă și urmează să fim decapitați. La scurt timp, am ajuns în fața unui călău, care avea în mână o halebardă, asemănătoare armelor de luptă din epoca medievală. Între timp, se apropie de noi un bărbat impunător prin atitudine și mișcare. Acesta, pare să fie un reprezentant al justiției. Ca îmbrăcăminte poartă o uniformă asemănătoare cu cea din garda Vaticanului. Cu mișcări lente, marțial, desfășoară un pergament și apoi începe să citească: am reținut că m-am născut în localitatea Golentz, în anul 1024 și că, pentru uciderea unui bărbat, sunt condamnat la moarte prin decapitare.

În mod ostentativ, călăul împingea cu piciorul în fața mea un butuc pe care eu trebuia să-mi pun capul și el să-și îndeplinească datoria. M-a cuprins un sentiment de teamă și n-am avut curajul să asist la această operație nu tocmai plăcută. A fost necesar să invoc de două ori ajutorul divin, pentru a fi absolvit de această repetare a execuției.

- Doamne, te rog scutește-mă de această nouă execuție ! (formula rostită cuvânt cu cuvânt).

La întoarcere spre corp mi se transmite: „Nu trebuie să te plângi, nu s-a întâmplat nimic."

Și, într-adevăr, nu s-a întâmplat nimic, nici atunci și nici mai târziu. Apărătorii siguranței Statului de atunci, își făceau o datorie de rutină.

În acest caz, eu nu cercusem în mod special să mi se dezvăluie trecutul, cum am făcut-o în alte cazuri. Uitasem înțeleapta lege a cauzalității. Și cineva mi-o amintise punându-mă față-n față cu faptul concret, generator de efecte în lanț. Am mulțumit în gând acestui binevoitor care mă ținea mereu în atenția lui prietenoasă, ajutându-mă după cum cer împrejurările.

Întâlnirea cu un suflet pe un plan superior

Am fost solicitat să întâlnesc pe Mihaela Băilescu, moartă la vârsta de douăzeci și trei de ani. Pentru găsirea acestui suflet, am fost nevoit să „plec" de mai multe ori în lumea de dincolo, fără să o pot întâlni. Dar iată-mă acum în ultima mea „plecare", cea încununată de succes. Am urcat mult în sus, făcând trei popasuri și, de fiecare dată, am implorat Cerul prin rugi fierbinți să fiu ajutat. La un moment dat, m-am oprit. În fața mea se afla un grup de bărbați și femei. Reținînd, îndeosebi, figura unui bărbat de statură înaltă, bine proporționat, cu mustață rară. Mă adresez acestuia, socotindu-l ca pe cel mai competent dintre cei de față.

- Vă rog să-mi spuneți unde pot găsi pe Mihaela Băilescu. Sunt trimis aici de mama ei.

- Mama ei știe ce are de făcut! (adică: de ce se mai interesează? devreme ce știe ce are de făcut), îmi răspunde cel solicitat, fără să-mi dea nici un fel de îndrumare asupra locului unde se află.

Și, când eu așteptam să primesc totuși un răspuns, cineva, nevăzut de mine, îmi transmite clar și precis: „Mihaela a otrăvit în timpul Imperiului Roman pe Cato cel Tânăr."

Deoarece răspunsul atât de mult așteptat întârzia să-mi fie dat, încep să o strig pe nume: Mihaela!

În fața mea, la o oarecare depărtare, cineva răspunde. Mă îndrept degrabă într-acolo și întâlnesc mai multe tinere. Una din ele, în mod discret, îmi șoptește:

- Întreabă-l tot pe bărbatul acela cu mustață.

În urma sfatului dat, mă înapoiez, și din nou îl întreb de Mihaela. Răspunsul său este evaziv. Mai mult chiar, îmi arată în mod evident că îl plictisesc, - iar ca pretext îmi spune că este obosit și că ar vrea să doarmă. Îi cer iertare pentru că l-am deranjat și mă îndepărtez cu intenția de a găsi pe altcineva mai binevoitor.

În continuare, întâlnesc o femeie foarte frumoasă care nici ea nu-mi spune mai mult. Pentru o clipă am stat descumpănit, neștiind ce să mai întreprind pentru a-mi atinge scopul. Ajutorul nu poate să-mi vină decât de la

Dumnezeu. Doamne, dumnezeul meu, ajută-mă! Am rostit această rugăciune cu intensitatea pe care nu o poți obține decât atunci când toate șansele au fost spulberate. Ceea ce a urmat nu face decât să confirme însă o dată că apelul la ajutorul divin el îți este dat proporțional cu credința și intensitatea rugăciunii tale.

Și, ca să reluăm firul întâmplărilor: la scurta mea rugăciune, dintr-o dată am fost înconjurat de trei entități - cu toții intrăm într-o cameră, unul dintre cei trei transmite: Cineva nu gândește bine! Eu mă distanțez puțin de grupul acestei trinități și, pe un ton hotărât și oarecum poruncitor, dau în gând următoarea soluție: Să iasă afară! (Adică cel ce nu gândește bine să ne părăsească). Unul din ei a părăsit imediat încăperea - și eu, intrând din nou, mă aflu față-n față cu Mihaela.

Este o tânără foarte frumoasă. Poartă o rochiță de culoare închisă. În mâna dreaptă are un vas de sticlă, ca un pahar, pe jumătate plin cu un lichid incolor, ca apa. Printr-o țeavă, tot de sticlă, suflă în lichidul din pahar. Observ cum în pahar se fac bășici ca cele de săpun. Cu multă dragoste îi spun:

- Mihaela, te caut de multă vreme. M-a trimis mama dumitale. Spune-mi cum te simți?

- Nu tocmai bine. Acum îl urăsc pe tatăl meu și mai mult decât înainte!

- Dar nu se poate să urăști. Asta îți împiedică evoluția!

Am revenit în corp, fără voia mea, lăsând o discuție neterminată și unele lucruri neclarificate. Probabil rostirea cuvântului „ură", sau cine știe care altă cauză a făcut să mă desprind de acea lume și să revin pe pământ, fără a obține mai mult. Am intuit însă clar, că acest suflet a părăsit lumea noastră, prin otrăvire.

Ulterior, Florica Băilescu, mama Mihaelei, mi-a destăinuit că într-adevăr așa este. Înainte de a părăsi pământul Mihaela a lucrat într-un laborator în mediu toxic.

Ridicare pe scara evoluției impune muncă personală

Vasile Vidican este un alt suflet, locuitor al lumii spre care mă avânt în dorința de a cunoaște modul cum i se deapănă firul vieții după desprinderea de haina materiei brute. După puțin timp de alunecare mă opresc într-o regiune cu așezări rurale. Un grup de oameni, îmbrăcați rău ca pretutindeni în satele înapoiate, mă informează că sufletul căutat de mine se găsește într-un interior de casă țărănească - unde și sunt condus la cererea mea. Vasile Vidican era singur - stătea în picioare în clipa în care eu am intrat. Am înainte un bărbat de statură potrivită, brunet, cu o figură obișnuită. M-a impresionat în chip izbitor lipsa ochilor.

- M-a trimis fiica dumitale, Cati! Îl anunț eu cu oarecare rezervă că aș putea afla ceva de la un orb.

Dar m-am înșelat. Căci el se declanșează brusc și cu toată vervа posibilă:

- Când ai întâlnit-o tu, nu ți-ai dat seama că o cunoști mai de demult?

Ba da, însă ca ceva vag. Când te afunzi în materie, de fapt, nu-ți mai aduci aminte de viețile trăite anterior.

- Ea este bătrână de 1240 de ani. Știi, acum 120 ani...

- Spune-mi cum te simți? îl întrerup eu, pentru a-mi da seama de discernământul și puterea de înțelegere din acea clipă.

- Se vede (arată cu mâinile spre corp și picioare) - ca apostolii!

Răspunsul este surprinzător de prompt și într-o formă hazlie.

- Ai nevoie de ceva?

- Nu am nevoie de nimic!

- Să nu ți se dea nimic de pomană, să nu se roage nimeni?

- Nu ajută la nimic, dacă nu este muncă personală.

- Cum! Ruga și pomana ce se face pentru sufletul plecat de pe pământ nu ajută la nimic?

La această ultimă întrebare, pusă cu intenția de a-i afla opinia personală, nu mi-a mai dat nici un răspuns. Îmi dau seama că mă aflu în prezența unui suflet fără credință.

Verificări ulterioare au stabilit că V. Vidican, în ultima sa viață petrecută pe pământ, a fost un om glumeț. Vorbea mult și era creștin doar cu numele. Cu toate astea, el a aflat acest mare adevăr, și anume, că munca personală este factorul principal ce ajută și înalță sufletele pe scara desăvârșirii.

Mulțimile adunate în jurul tău - un permanent pericol pentru urcuș spiritual

Scopul desprinderii de corp este acela de a întâlni pe Sofia Boerescu (Măicuța, cum obișnuiam să o numim noi cei care am cunoscut-o în viață).

Trecând dincolo de pragul ce separă cele două lumi, am fost condus de o tânără, care m-a ajutat și în alte împrejurări. Mi se arată o căsuță sărăcăcioasă ca exterior, spre care mă îndrept imediat. În cale însă apar doi câini: unul își înfige colții în mâna mea stângă. Semnul crucii alungă această piedică neprevăzută - și iată-mă ajuns în interiorul casei. În prima cameră, sărăcia și mizeria domnesc pretutindeni. În loc de podea, pământ cu nivel accidentat. Zidurile sunt nevăruite și neîngrijite. Lipsesc cu desăvârșire cele mai utile obiecte de uz casnic. Acest tablou dezolant al sărăciei și mizeriei este completat cu o atmosferă în care predomină stăruitor mirosul de urină. În lumea astrală prezența mirosului de urină indică un mediu cu totul josnic.

Cu un mic efort, străbat această cameră și pătrund în a doua, unde domnește aceeași atmosferă, aceeași mizerie, aceeași sărăcie. Pe un pat rudimentar - câteva scânduri susținute de patru pari bătuți în pământ - se află chircită S. Boerescu, învelită cu o pătură murdară și ruptă.

- Domnule Cici!

- Da, Măicuță, eu sunt.

Îi sărut mâna cu același respect pe care-l aveam și pe pământ.

- Am venit să te văd. Spune-mi cum te simți?

- Zbuciumată!

Cum trebuie făcută fapta bună, ca să fie socotită bună?

- Să fie făcută bine!

- Ce pot face pentru dumneata?

Contactul se rupe brusc și revin acasă în corp.

Nemulțumit de acest rezultat, după câteva zile mă aflu din nou în căutarea ei. Întâlnesc, într-un mediu la fel de josnic, diferite suflete, care-mi confirmă că o cunosc și că o pot găsi undeva, subteran. Îmi lipsește curajul de-a coborî cu capul în jos într-o grotă a cărei deschizătură mi se indică. Un tânăr se atașează de mine și mă conduce o bucată de drum. La întrebarea ce i-o pun, îmi răspunde că nu știe când a părăsit pământul, dar precizează că tatăl său a plecat întâi și apoi el. Fără a face un efort prea mare, braț la braț cu acest tânăr, cobor într-un subsol, unde se deschide ușa unui garaj imens. Încep să strig pe Măicuța, însă nu primesc nici un răspuns.

Un bărbat înalt, cu un singur ochi se supără că-l deranjez și se îndreaptă ostil spre mine. Se liniștește îndată ce eu îi cer iertare, apoi, pe neașteptate, îmi spune că are o jumătate de kilogram de vopsea roșie pentru a picta pe diavol. Îl sfătuiesc cu blândețe, dar cu toată hotărârea, să nu mai săvârșească asemenea impietăți, ci să se roage spre binele său lui Dumnezeu. L-a impresionat în mod vizibil sfatul ce i l-am dat, și acum are față de mine o atitudine foarte respectuoasă.

Îl părăsesc și străbat singur mai departe, subsolul, cu aceeași dorință de a întâlni pe Măicuța. O nouă piedică îmi oprește avântul. Un copil de trei, patru ani, se agață de mine. Pentru a scăpa de el, recurg la o abilitate pământească:

- Copile, te rog, du-te și te prinde de nenea (un alt suflet aflat în imediata mea apropiere).

Copilul mă ascultă docil. Acum fiind liber, reflectez asupra timpului petrecut în acea lume - și o scurtă rugă: „Doamne, ajută-mă!" mă readuce în corp, fără alt rezultat.

După alte câteva zile, o nouă tentativă se soldează cu același rezultat. O entitate mă informează că o cunoaște pe măicuța, dar că nu mă poate însoți până la ea. Renunț s-o mai caut, convins că atât mi-a fost îngăduit.

Dar să facem cunoștință cu măicuța: Descendentă dintr-o veche familie de boieri, Sofia Boerescu, la vârsta de 30 de ani, în plin avânt tinerese, cu excelente perspective, cade la pat, lovită de o boală incurabilă (scleroza în plăci). Suferind groaznic, ea țipă, se revoltă și blestemă totul, oameni, destin - și chiar pe Dumnezeu. Acest zbucium, așa cum dânsa mărturisea, a durat doi ani și jumătate.

Într-o zi este vizitată de preotul Chiricuță, care o convertește la viața de creștin adevărat. Își închină viața lui Hristos, în care își punea toată nădejdea. Se roagă pentru lume, pentru cei aflați în suferință, pentru cei necăjiți, pentru cei cu diverse strâmtorări. Mulțimile o asaltează, o socotesc o sfântă, fiindcă prin rugile ei se împlinesc o mulțime de solicitări ale credincioșilor. Și astfel se scurg patruzeci și șapte de ani din viața legată prin suferința nemișcării de un pat, pe care nu-l părăsește decât noaptea, prin vise și diferite arătări.

Eu am cunoscut-o cu șapte ani mai înainte de a muri, fiind impresionat îndeosebi de mulțimea anilor scurși în greaua ei încercare. Întrucât realitatea de dincolo contrasta flagrant cu aprecierile din lumea noastră, am rugat o entitate superioară să îmi dezlege această taină.

Iată răspunsul:

„Mulțimile adunate au nenorocit-o. Îngâmfare, lipsă de smerenie în adâncime. Poză de sfințenie!"

Laudele oamenilor pentru suflet sunt dușmanul cel mai viclean, care se strecoară pe nesimțite și undeva, în profunzime, erodează întreaga temelie a ființei noastre, făcând să crească un monstru: Părerea bună de sine, îngâmfarea, mândria și orgoliul, acestea sunt etapele ce încununează în final cel mai mare păcat al omului: trufia. Și pe toate acestea, omul zis-religios încearcă să le camufleze sub masca falsă a smereniei.

Un sfat pentru monah - „desprinderea de lume"

Din nou aici, în această lume reală, vie - imperiul în care azi sau mâine fiecare dintre noi își va consuma, prin repetare, întregul proces al ultimei vieți de pe pământ.

Scopul acestei vizite este întâlnirea cu Nicolae Bujor, un fost locuitor al pământului, pe care l-a părăsit în anul 1946. Am urcat câtva - nu prea mult; apoi, ca de obicei, am coborât - însă, de data asta, puțin. La oprire, constat cu oarecare satisfacție că mă aflu într-o încăpere copios mobilată. Nu lipsește nimic din cele necesare unei gospodării înstărite: pat cu cuvertură frumoasă, masa încărcată cu diverse obiecte, scaune, covoare pe jos, bibliotecă înțesată de cărți. Pe o noptieră, o biblie și alte câteva cărți religioase, cu un cuvânt, un interior de locuință îmbelșugată.

- Cum te simți, nene Nicolae ? este prima mea întrebare.
- Mă simt bine !
- Ce lucruri frumoase ai în jurul matale !
- Sunt îndestulat !
- Dar soția matale, Eufrosina ?
- Trăiește în pruncie !
- Eu cunosc bine pe fiul matale, părintele Nicodim. Îmi este foarte drag, îmi este ca și frate. Țin mult la el. Te rog să îmi dai un sfat pentru el, pentru viața lui de monah.
- Să se desprindă de lume !
- Dar Tinca, fata matale ?
- Nu știu !
- Bine ! Am s-o caut în continuare.

Și după ultimele cuvinte, m-am desprins de nenea Nicolae și am plecat în căutarea Tincuței Bujor, ca și a mamei sale, Eufrosina. Nu le-am putut întâlni, însă cineva m-a informat că mediul în care se află este în subteran.

Despre Nicolae Bujor am aflat, după întâlnirea noastră, că în cursul ultimei sale vieți a fost un om evlavios. Citea Biblia și făcea efort să se comporte cât mai potrivit cu învățătura creștină. Cinstea, dărnicia și respectul față de toți oamenii au fost calitățile sale de bază. Ca mesteric, un modest agricultor, care a trudit din greu pentru a-și crește cei zece copii dăruiți de Dumnezeu.

Sfatul înțelept dat fiului său, Nicodim - preot și monah „de a se desprinde de lume" nu este întâmplător. La acea dată, prietenul meu avea nevoie de o asemenea avertizare.

Sinuciderea procură suferințe îngrozitoare

Solicit să întâlnesc pe Octavian Ionescu, evadat din viață în urmă cu paisprezece ani, prin sinucidere. Îl mai căutasem o dată, fără să-l întâlnesc. De data aceasta, mă aflu în fața unei guri de canal, pe care sunt obligat să cobor cu capul în jos, spre interiorul pământului. Impresia ce o simt este penibilă, totuși insist, invocând ajutorul divin. Iată-mă, deci, ajuns undeva la o mare adâncime. Într-o parte observ o deschizătură făcută ad-hoc, neregulată. Mă uit în interior și zăresc o uzină în toată accepțiunea cuvântului, care funcționează. Am certitudinea că Octavian este acolo. Îl strig: Ota ! Ota ! La strigătul meu apar trei bărbați, îmbrăcați în pufoaice de culoare bleumarin. Unul din ei se desprinde de grup și vine spre mine. Mă uit la el și-mi dau seama că este cel din fotografie. Îl întreb - și el îndată îmi confirmă identitatea. Îi destăinui că m-a trimis sora lui, Dina, și-l rog să-mi spună ceva. La solicitarea mea, a pus doar trei degete pe frunte și tâmpla dreaptă ca semn de aducere aminte sau mare surpriză, fără să rostească un cuvânt.

Nu l-am cunoscut pe Ota în timpul vieții, însă am primit confirmarea de la membrii familiei sale, că el obișnuia să facă același gest cu degetele la frunte, atunci când îl emoționa aflarea unei știri sau când voia să-și aducă aminte de ceva.

Într-un alt caz am fost iarăși ajutat să mă desprind de corp și să încerc să dezleg taina morții unei femei, Georgeta Vasilescu, înecată în lacul Floreasca, în împrejurări suspecte.

După părăsirea corpului, mă ridic vertical, apoi gândul la întâlnirea cu Georgeta mă aduce la suprafața pământului. Mă găsesc la marginea unei șoscle, pe care trec mai multe femei, unele în grupuri mai mari sau mai mici, altele singuratice. Opresc pe una din ele și o întreb dacă o cunoaște pe Georgeta.

- A ! doctorița ? Desigur că o cunosc. Uite-o că vine spre noi !

Într-adevăr, Georgeta se îndrepta spre mine. I-am sărutat mâna, cu care prilej ea mi-a amintit că m-a cunoscut,

spunându-mi chiar pseudonimul. Am rugat-o să-mi răspundă dacă s-a sinucis sau s-a înecat în urma unui accident străin de voința sa.

- A... m-a ciripit (în sens de divulgat) Any sau Ady!

- Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat, care este adevărul? Am fost trimis de sora mamei, Eugenia.

Nici un răspuns din partea interlocutoarei, care dispare. Pe locul unde a stat o clipă mai înainte a rămas doar o cravată înnodată.

Cu toate că ea nu a făcut destăinuiri, fiind oprită de legile care guvernează lumea de dincolo, sau poate dintr-o mentalitate caracteristică omului de pe pământ, am intuit că într-adevăr este la mijloc o sinucidere. Intuiția mi-a fost confirmată și prin arătarea simbolică a cravatei înnodate.

Țin să precizez că familia sa, la faptele relatate de mine, mi-a confirmat că Georgeta a urmat medicina, dar că nu a terminat-o și că a făcut serviciul la un dispensar, multă vreme ținând chiar locul medicului. Lumea din cartier o numea „doctorița" pentru serviciile pe care le făcea celor bolnavi. Pentru familie, acest lucru constituie o dovadă de netăgăduit, că am stat de vorbă cu Georgeta și nu cu altcineva. Tot familia sa mi-a amintit că într-o seară, cu câțiva ani în urmă, am cunoscut-o cu ocazia unei vizite. Ea venise acolo la sora ei și stătuse doar câteva minute. În lumea în care se află acum, mi-a demonstrat că posedă o memorie a evenimentelor mai bună decât a mea.

Altă dată, după multe peripeții și discuții cu o seamă de entități, am ajuns în fața unui sicriu rău mirositor. Ceva mă reține să-l deschid. În interior, se mișca cineva și, intuitiv, îmi dau seama că este Georgeta, și că nu are voie să părăsească sicriul. O sfătuiesc să nu se deplaseze, dacă acest lucru nu-i este îngăduit.

Într-o nouă dedublare, am fost atras spre un mediu casnic, mai precis într-o spălătorie a unei instituții. Acolo am văzut mai multe femei de serviciu, unele spălau rufe, altele măturau sau spălau podelele! Întrucât îmi dădeam seama că nu se află printre aceste muncitoare, am început să strig: Georgeta!

- Aicea sunt... aicea sunt!

Abia am auzit acest răspuns, ca și cum ar fi venit de departe, de undeva de sub pământ. În fața mea se afla

un vas obișnuit de faianță de WC. Mi se transmite că, pentru a ajunge la Georgeta, trebuia să mă strecor prin deschizătura acestui vas. Mărturisesc întreaga mea slăbiciune de-a nu fi putut să învinge această piedică. Între timp a venit o femeie cu o găleată cu apă murdară pe care a turnat-o în gura WC-ului. Am intuit că apa murdară este o formă de chinuire a sufletului Georgetei, ca urmare a actului necugetat de a-și fi luat singură viața. Am întreba-o pe femeia care turnase apa, dacă știe cu ce se ocupă acolo jos Georgeta. Ea mi-a răspuns: „Se roagă".

Deși aflată în chinuri, ea avea un sprijin - rugăciunea. Este într-adevăr un ajutor de mult preț. Răposata, în timpul vieții sale, a fost credincioasă și grabnic săritoarea în ajutorul celor care o solicitau.

După scurgerea a patru ani, sunt solicitat să o caut din nou pe Georgeta Vasilescu. La invocarea pe care o fac de a fi ajutat - iată-mă ajuns într-o cameră spațioasă de subsol. Cercetez cu privirea în toate părțile și nu întâlnesc decât un singur bărbat, înalt și brunet. Intuiția îmi spune că el îndeplinește acolo funcția de paznic.

La întrebarea mea, el mă informează cu bunăvoință că Georgeta se află într-adevăr acolo. Cum eu nu o vedeam, el se grăbește să mă ajute în continuare și se apropie de un fel de rezervor construit din metal și așezat pe patru stâlpi înfipți în pământ. Cu un bețișor de lemn, începe să scormonească în tubul, de asemenea de metal, care înconjoară rezervorul. Curios să vod ce se va întâmpla, pentru că până la data respectivă nu mai întâlnisem ceva asemănător, am trecut de partea dreaptă, să pot urmări mai bine mișcările omului astral.

Nu am așteptat prea mult și iată că, printr-un orificiu al țevii își face apariția un fel de șoarece, care cade pe pământ. Prin cădere, se produce o transformare structurală. Șoarecele își schimbă înfățișarea, într-o pânză de plastic, format carte deschisă. O ridică de îndată cu nedumerire, pentru a o analiza mai îndeaproape. În contact cu ea, am senzația de ceva gelatinos, cu unele părți solide, ca niște zgârcituri împrăștiate în această masă, care își schimbă forma în contact cu mâinile mele. Confruntat cu noua surpriză, nu știu ce să cred și continui s-o studiez mai departe.

Acum își schimbă din nou înfățișarea într-o servietă format mic. O ridic în sus și, pe dată îmbracă o nouă formă: pare o mănușă cu cinci degete, pe care o așez pe nisip, cu degetele în sus. Mă distanțez puțin și îndată îmi vine să rostesc următoarea rugăciune: Doamne, noi toți greșim, căci aceasta este firea omenească. Te rog, iartă acest suflet și ajută-l să-și reia forma omenească.

Pe când rosteam rugăciunea, mănușa a luat forma unei piramide înalte de vreo patruzeci centimetri. Apoi, deodată, o nouă schimbare și, în fața mea se află acum, cu figura bine cunoscută, Georgeta.

Între timp, s-a apropiat de noi un tânăr care ducea în mână două plicuri închise, le întinde Georgetei și aceasta le atinge cu buzele pe colț. Contactul cu buzele ei a umezit hârtia plicului.

- Georgeta, mă adresez, m-a trimis sora dumitale, Eugenia. Spune-mi ceva!

- Știi, am făcut prostia aceea și de aceea sunt așa.

- Roagă-te, Iui Hristos - roagă-te mereu, o îndemn eu.

- Ai făcut bine venind să mă vezi!

Apoi brusc se repede la mine și, fără să prevăd intenția sa, mă ia în brațe și mă sărută pe obraz.

Revenirea în corp are loc în condiții normale, cu același surplus de energie și bună dispoziție, ce însoțesc orice vizită în lumea duhurilor.

Georgeta, conștientă de marea sa greșeală făcută cu ani în urmă, numește „prostie" actul necugetat al sinuciderii, confirmându-l. Ea ține apoi să precizeze că datorită acestei „prostii" se află într-o astfel de suferință.

Pe cât este de bizară, pe tot atât de greu de înțeles această formă de suferință. Din acest exemplu - unic, comparativ cu tot ce am întâlnit până acum - se desprinde constatarea că în unele ispășiri se poate pierde înfățișarea de om. Sufletul îmbracă, ca în acest exemplu, forma de șoarece, masă gelatinoasă, mănușă, piramidă, sau, ca în alte cazuri, înfățișare de lup, câine, pisică etc. Este o degradare a ființei-om, care amplifică starea de suferință până la intensități greu de imaginat.

Un prieten mi-a povestit că a avut prilejul să cerceteze trei cazuri de sinucideri nerealizate, sinucigașii fiind salvați

în ultimul moment. Fiecare dintre aceştia a declarat că, înainte de a încerca să se sinucidă, au auzit voci care-i îndemnau la executarea actului funest.

Pentru suflet consecintele sunt înspăimântătoare. În primul rând, sufletul celui ce s-a sinucis este obligat să petreacă lângă corpul fizic atâta timp cât ar mai fi avut să trăiască dacă nu şi-ar fi curmat firul vieţii. Legarea de cadavru, cu asistarea la procesul de putrefacţie, procură suferinţe greu de descris. În toată această durată, actul sinuciderii este repetat necontenit. Deosebit de aceste chinuri, la o nouă revenire pe pământ, sufletul va avea parte şi de o viaţă potrivită cu marele păcat săvârşit, adică cu suferinţe, ca preţ legitim al expierii.

Datoriile neachitate ne pun în situaţii neplăcute, la trecerea dincolo

Din nou aici, în lumea astrală desprins de corpul fizic, cu omul adevărat, cu toate facultăţile cu care este înzestrată făptura omenească: inteligenţă, voinţă, memorie, sensibilitate. Sufletul meu se scaldă în clipa aceasta într-o baie de bucurie deosebită de tot ce simt când mă află în asociere cu corpul fizic.

Cuvintele, chiar cele mai alese, rămân totuşi neputincioase ca să redea ceea ce percep aici, departe de pământ, departe de lume. Undeva, într-o cămăruţă modestă, de mansardă, zace inertă haina de lut.

Scopul venirii mele aici este să întâlnesc pe Mihai Simionescu, fostul meu socru, decedat acum douăsprezece zile în vârstă de 79 ani.

În timpul alunecării, simt că Mihai s-a ataşat de mine şi, de aceea, mă opreşte. Ne îmbrăţişăm - îmbrăţişare caldă, prietenească ce face să transmită sentimente reciproce de dragoste adevărată. Am zis „dragoste adevărată", căci aici nu există prefăcătorie, cum se întâmplă pe pământ. Atitudinea falsă nu ar putea fi tolerată şi eu aş fi fost forţat de cel ce mă conduce să revin în corp.

- Îţi dai seama că ai părăsit pământul? este prima mea întrebare.

- Da.

- Cum te simți?

- Bine! dar... măi băiete, mai mare rușinea, trebuia să dau lui Rancte 55 bani și nu i-am dat!

- Nu-i nimic, îi voi da eu, îl asigur de îndată. Acum, că ești aici, și știi doar cât am pătimit în închisoare din cauza comunismului, spune-mi - dacă poți - când se va termina toată suferința?

- Și peste două-trei mii de ani vor fi oameni care vor gândi așa (adică așa cum gândesc ei, comuniștii).

- Iată, vezi, nu există moarte. E așa cum îți spuneam în timpul detenției noastre!

- Ai ceva să-mi comunici pentru Tanța (fiica lui și fosta mea soție)?

- Acumulare!

- Dar pentru Florina? (soția).

- Nu am nimic!

- Ei bine, acum du-te că ești așteptat (era așteptat de un tânăr, care se apropiase între timp de noi și intuiam că venise să-l ia).

Ne despărțim cu o nouă îmbrățișare, la fel de cordială.

După aceea, se apropie de mine o tânără, care-mi spune că este din județul Vâlcea și apoi îmi precizează că Mihai are să dea 55 lei și nu 55 bani, cum greșit înțelesesem eu.

- Bine! îi răspund eu, am să-i dau de pomană această sumă, chiar astăzi când trec pe la biserică.

Pe Mihai l-am cunoscut destul de bine de-a lungul a mai bine de treizeci de ani. Am locuit câtva timp în casa lui. Am luat masa împreună, am lucrat în aceeași instituție. Ne-am și înrudit pe o perioadă de 10 ani. În vremuri de necaz și grele încercări, împărtășite în comun (ca o împlinire a aceluiași destin), am drămuit împreună bucățica de pâine, pe care o primeam de la stăpânii acelor vremuri. Anii mei de detenție i-am petrecut în aceeași închisoare. El a fost condamnat la 15 ani temniță grea.

Mihai avea un fond cinstit. Ținea mult să se păstreze în limitele corectitudinii, atât în serviciu, cât și în raporturile cu oamenii. Pentru el, începutul și sfârșitul oricărei zile, însemna rugăciune și mulțumire lui Dumnezeu pentru toate.

Dincolo, starea sa (când l-am întâlnit după 12 zile de la deces) era bună, dar ceva îl stânjenea: O datorie de 55 lei lăsată neachitată pe pământ. Pentru asta sufletul său libra dureros. Îi era rușine și regreta în profunzimea sufletului său. De fapt, nu era vorba de o simplă datorie pe care nu a putut-o achita din cauză că a survenit moartea. Am intuit că el a păgubit pe cineva printr-un act incorect, prin înșelarea bunei credințe. Verificările făcute de mine pentru a găsi pe păgubaș au fost infructuoase.

Chiar în ziua aceea am întâlnit în cale două femei față de care cugetul m-a îndemnat să dau suma respectivă.

Cuvântul acumulare, referitor la fiica sa - mi-a dat a înțelege că prin comportarea ei, își încarcă sufletul cu noi reziduuri, în loc să încerce a și-l purifica.

Iată și un alt caz, în care o ființă astrală regretă neachitarea unei datorii față de soția sa. Este vorba de Maria Marinescu, o fervență credincioasă, al cărei soț a părăsit-o cu mulți ani în urmă, ducându-și existența cu o altă femeie. Maria s-a opus de fiecare dată la tentativa de a divorța a soțului infidel.

La câteva zile după decesul acestuia, am fost solicitat de Maria să intru în relații cu el. După invocarea de rigoare, cobor undeva într-o încăpere subterană și-l întâlnesc pe Constantin Marinescu. Ambianța este aceea a oamenilor de rând.

- Spune-mi, îți dai seama că ai părăsit pământul?

- Da! răspunde el scurt.

- Am fost trimis de Maria, soția dumitale, care vrea să te ajute. Ai nevoie de ceva?

La rostirea numelui soției sale, m-a luat de mâini și m-a rugat insistent să dau Mariei niște monede de aur pe care mi le-a pus grăbit în palmă.

Întreaga lui înfățișare era aceea a unui om care regretă răul pricinuit fostei sale soții și care încearcă să-și repare oarecum greșeala săvârșită.

- Bine, eu îi iau, spun, dar eu nu pot să-i duc în lumea mea.

Spre a-l liniști, am luat totuși monedele oferite.

Diferite aspecte astrale și medii infecte

La o deplasare în lumea astrală am întâlnit o tânără care m-a condus în fața unei căsuțe deosebit de îngrijită, așa cum numai la gospodarii harnici întâlnești. Pe deasupra ușii de intrare și pe o bună porțiune fațada era ornată de o viță de vie. Plăcut impresionat atât de prezența acestei tinere cât și de frumusețea căsuței despre care, intuitiv, știam că este a ei, am angajat următoarea conversație:

- Aici stai ?

- Da !

- Ce casă frumoasă ai !

- Uff, ce rău mai este când ești obligat să stai acolo jos ! Alături este logodnica, o fată din Dolj !

M-am desprins de ea și am coborât spre un grup de bărbați și femei. Am întrebat dacă printre ei se află cineva din comuna Vârtop, județul Dolj (comuna mea natală), dar n-am primit nici un răspuns. Am lăsat în urmă acest nivel și iarăși am coborât câtva. Pe drum, îmi atrage atenția un copil înfășat, așezat de-a dreptul pe pământ, și pe care îl ocolesc. Pătrund de acum într-un mediu infect, cu locuințe afumate și în bună parte dărăpănate. Ușile n-au încuietori, sunt legate cu sfoară.

Deși nu mă simt bine aici, pătrund în interior. Aici mizeria îmbracă haina cea mai expresivă. Bărbații și femeile își continuă existența într-o promiscuitate greu de descris. Nu există nici paturi, masă sau scaune și nici alte obiecte de strictă necesitate. Oamenii stau pe pământul gol sau pe câte o grămadă de paie, în cele mai diverse poziții. Înfățișarea lor nu se deosebea cu nimic de mediul înconjurător. Îmbrăcați sumar, murdari... Unii din ei îmi provocau o mare repulsie, pe care trebuia să mi-o stăpânesc. Cu cât înaintam cu atât atmosfera devenea mai greu de suportat, chiar sufocantă.

Unii se uitau curioși la mine, alții parcă nici nu mă vedeau. Câțiva bărbați, țigani - după aspect - s-au sculat și m-au înconjurat. Le simțeam gândurile ostile și, pentru că nu mai puteam rezista, m-am hotărât să mă întorc pe aceeași cale. În retragerea mea eram urmat îndeaproape de grupul inițial la care s-au adăugat și alți bărbați și femei.

După un scurt timp, grupul - destul de numeros - se apropie de mine tot mai amenințător și atunci încep să-mi pierd curajul. Când am ajuns la ușă, o găsesc închisă și trag cu energie de ea. Sfoara ce o ținea legată s-a desprins și eu am ieșit. Un țigan se repede și mă cuprinde pe la spate, peste brațe, și-mi spune: „Mai multe femei vor să se culce cu tine!"

- În numele lui Iisus Hristos, îți poruncesc să te desprinzi de mine!

Scap îndată de încleștarea acestui astral și revin ușor în corp.

Cu ocazia unei alte călătorii am ajuns într-o încăpere subterană. Pe când mă pregăteam să părăsesc acest mediu, am fost oprit de un bărbat și o femeie. Concomitent interceptez o transmitere astrală, din care rezultă că eu sunt învinuit de furtul unui portofel. Am așteptat liniștit ca să fiu percheziționat și să văd ce se mai poate întâmpla. În final, le spun că nu am făcut nici un rău nimănui. La afirmația mea bărbatul mă lovește cu dosul palmei peste obraz.

Calm, îi ripostez:

- Nu-ți este teamă de Dumnezeu să mă lovești?

Agresorul își întoarce brusc fața de la mine și se apleacă în jos, ca și cum riposta mea l-ar fi lovit în stomac. Recurg la semnul crucii. Cei doi dispar, iar în locul lor apare un preot - după care mă desprind ușor de această atmosferă apăsătoare.

Reținînd această expresie: „Uff! Ce rău mai este când ești obligat să stai acolo jos!" Această părere a unui locuitor astral nu face decât să confirme o dată în plus impresia neplăcută pe care o simt și eu ori de câte ori sunt nevoit să umblu prin aceste regiuni.

Pe mine m-a izbit îndeosebi tonul cu care acest spirit își exprima pe de o parte groaza, pe de alta, satisfacția că a putut scăpa de acolo și că se află într-o regiune incomparabil mai bună.

După ce a locuit cândva în acea lume de suferință și chin, greu de suportat și apoi a făcut saltul ascendent, are posibilitatea să compare starea veche cu cea nouă. De altfel, orice urcuș creează concomitent stări afective diferențiate în raport cu ascensiunea. Cu cât vom urca, cu atât

starea noastră sufletească va fi mai agreabilă, mai mulțumitoare.

Urcușul este condiționat de modificarea structurii sufletești existente și înlocuirea ei cu alta mai fină, mai diafană. Altfel zis, omul vechi se schimbă cu altul din ce în ce mai conform cu legea divină. Această transformare este operă extrem de anevoioasă și de lungă durată și ea necesită perseverență și muncă permanentă.

Ființa astrală la care ne referim trăise în acel mediu mizer și avea încă proaspătă amintirea stării dezagreabile ce a simțit-o petrecând acolo. Acum, aflându-se într-o lume superioară, face aprecieri pe care a ținut să ni le împărtășească și nouă, oamenilor de aici, fără a i se cere aceasta în mod expres. Ea a făcut-o, cred, pentru a confirma un adevăr, privind diverse etape evolutive, iar pe de altă parte, sper a ne avertiza asupra consecințelor dureroase ce le vom întâmpina dincolo dacă nu înțelegem sensul real al vieții de pe pământ.

Îndată după desprinderea noastră de corp, prin așa-zisa moarte, ne ridicăm fiecare la nivelul respectiv de evoluție. Acolo, în acea zonă astrală, urmează să retrăim filmul ultimei noastre vieți, cu părțile ei bune și rele. Ceea ce a constituit plăcere în viața legată de pământ, va fi dincolo amărăciune, adică suferință la intensitatea respectivă a plăcerii și invers.

Să nu uităm că fericirea la care aspiră în mod vădit sau în taină fiecare suflet este dăruită tuturor, dar numai în măsura în care se cristalizează finețea structurii sufletului și devenim mai buni, mai aproape de modelul divin.

Într-o altă călătorie evoluam printre ruinele unei clădiri imense. Patina vremii se făcea evidentă la fiecare pas. Cărămizi măcinate de mulțimea anilor și intemperii, ziduri prăbușite și altele pe punctul de a se prăbuși; vegetație crescută la întâmplare printre aceste ruine. Cât cuprind cu ochii în jurul meu, totul creează aceeași atmosferă sinistră dându-mi fiori de îngrijorare și teamă. Învinge impresia neplăcută și încerc să explorez aceste vestigii ale unui trecut ce pare mult îndepărtat.

De la înălțimea zidurilor despuiate și cu slabe legături între ele, alunec până într-un beci întunecos. Nu întâlnesc

în cale nimic altceva decât ruine și aceeași atmosferă apăsătoare, greu de suportat.

În cele din urmă părăsesc ambianța și, la scurt timp, ajung într-o casă modestă unde întâlnesc o țigancă. Ea se adresează însoțitorului meu și-mi spune că ar vrea să mă roage să o scap de niște farmece.

Mi s-a transmis mental să-mi continui călătoria, ceea ce am și făcut, fără să dau importanță solicitării acestui locuitor astral. Cred că așa trebuia să fac. Însoțitorul meu, care îndeplinește rolul de protecție și ajutor știe mai bine decât mine ce este și ce nu este permis.

Mă ridic deasupra unor copaci uriași. Plutesc câtva timp deasupra crengilor, pe care uneori le și ating cu mâinile. De la această înălțime rostesc o scurtă rugăciune: Doamne, ajută-mă să întâlnesc pe Mihai Ion! O dată cu rostirea ultimelor cuvinte, începe coborârea. Ajung în fața unei clădiri - asemănătoarea cu un atelier de fabrică. O tânără pe care o întâlnesc în cale îmi răspunde (la cerere) că sufletul căutat se află acolo, în interior. Pătrund la început într-un hol - și un bărbat, primul întâlnit, îmi răspunde:

- Da, Iosif este aici.

Reflectez o clipă. Oare de ce îi zice Iosif lui Ion Mihai? Dar, cum socoteam că nu este timp de comentarii, din hol mă îndrept spre o ușă, pe care o deschid. În fața mea, am perspectiva unui atelier de dulgherie, unde câțiva bărbați lucrează, fiecare la tejgheaua lui. Spre mine se îndreaptă grăbit Mihai Ion, omul din fotografia ce-mi fusese dată o dată cu solicitarea.

- Cum te simți?

- Rău!

- Mă cunoști?

- Nu.

- Eu am fost la tine acasă, cu părintele Gheorghe Libovschi și Stela. Pe ei îi cunoști?

- Da.

- Spune-mi ceva pentru mama dumitale!

- N-am ce să-i spun.

În timpul conversației noastre intră un tânăr care mă anunță că alături, într-o altă cameră, mă așteaptă cineva.

Mă despart de Mihai, zis și Iosif, și mă îndrept spre ieșire. La părăsirea acestui atelier, observ că dulgherii se așezaseră la masă. Fiecare mânca la locul său de muncă. Mâncau varză cu carne, servită în străchini de pământ - întocmai ca în lumea noastră.

În camera de alături - o mare înghesuială de bărbați. Unii stau în picioare, alții pe niște paturi suprapuse. Cineva, care stătea sub pat, direct pe podea, mă întreabă:

- Tu ești Cici ?

- Da, eu sunt, dar dumneata cine ești ?

- Eu sunt Pravilă Jan.

- Noi ne-am cunoscut ?

- Nu !

- Te rog să ieși de acolo ca să te pot vedea bine !

Cu o oarecare greutate a ieșit de sub pat, împingând picioarele înainte, în poziția culcat, întrucât înălțimea dintre podea și primul prici era mult prea joasă.

Jan Pravilă este un bărbat de statură înaltă și are picioare descărnate, ca un tuberculos după o lungă boală.

- Nu știu ce să mă fac. Stau aici și sufăr ! îmi răspunde el după ce a ieșit complet de sub pat.

- Ce pot face pentru dumneata ? Ai nevoie să spun ceva familiei ?

- Au mai promis și alții aceasta și nu s-au ținut de cuvânt !

- Poate că ai nevoie de rugăciune, pomană, o lumânare aprinsă ?

- La ce să-mi folosească ?

- Eu sunt un pământean și am venit aici să caut pe Ion Mihai.

- Da, pe Iosif - completează el, la fel ca și ceilalți.

- Vă ajut cu toată dragostea. Dacă aveți nevoie de ceva, mă adresez în continuare către toți cei aflați în această încăpere. Rugați-vă lui Dumnezeu.

Un bărbat aflat în imediata mea apropiere se închină cu evlavie.

Altul se apropie de mine cu un cuțit a cărui lamă scânteiază. Mi-l pune ostil în față și eu îl apuc de lamă. Omul de dincolo trage brutal spre sine și simt senzația neplăcută a tăișului, ca în realitatea fizică. La manifestările

acestui astral se mai asociază încă doi tineri, care, după cum intuiesc, vor să mă atace cu același cuțit.

Semnul crucii îi determină să schimbe arma între ei. De fiecare dată eu fac semnul crucii în direcția celui cu cuțitul. Cuțitul este îndepărtat tot mai mult, fiind aruncat unor complici din exteriorul grupului.

Un alt astral din acel grup ține acum în mână o armă de vânătoare, dar același semn îi face inutilă orice intenție.

Mă desprind de grup rostind aceste cuvinte: „Dumnezeu să vă ajute!"

Din urmă mă ajunge un tânăr brunet, care îmi spune amical: Vezi ce ți-e omul! (în sensul că-i vrei binele și el îți răspunde cu rău).

- Dumnezeu să te ajute, tinere! i-am urat cu multă afecțiune.

Pe Mihai Ion l-am cunoscut personal. M-am interesat dacă în ultima sa viață s-a mai numit și Iosif și mi s-a răspuns negativ. Socotesc interesant cazul privind această latură a numelui. Să fie oare numele avut într-o altă existență? Nu este exclusă nici această posibilitate.

În ceea ce privește munca în atelier, ca și masa pe care o serveau dulgherii în atelier nu sunt lucruri noi întâlnite în marele imperiu astral. De multe ori am întâlnit dincolo suflete în plină activitate, desfășurând diverse munci similare celor de pe pământ. De altminteri, eu nu fac altceva decât să informez pe cititor de cele ce văd și întâlnesc în lumea în care toți ne vom duce. De ce este așa și nu altfel, eu nu pot să răspund, chiar și dacă unele din aceste aspecte contrazic anumite texte biblice. Așa văd, așa întâlnesc, așa constat, așa traduc în cuvinte niște aspecte din lumea în care pătrund după desprinderea de corpul fizic.

Surpriza cea mai de seamă în această călătorie a constituit-o întâlnirea cu cel care s-a recomandat a fi Pravilă Jan. Nu l-am cunoscut în viață și nici nu mi s-a vorbit vreodată despre el. Dincolo, el afirmă că suferă din greu și nu vede posibilitatea ieșirii din acest impas. La oferta mea de a-l ajuta, mi-a dat un răspuns din care reiese că am în față un suflet fără credință, ce își plătește prin suferință ultima sa viață petrecută în deșertăciuni. Nivelul astral, ca

și societatea în care el este obligat să își ducă existența, demonstrează cu prisosință structura lui sufletească.

Am cerut unei rude a familiei Pravilă să-mi prezinte mai multe fotografii de persoane necunoscute, printre care să fie amestecată și aceea a lui Jan. Fără nici o ezitare am ales dintr-o dată fotografia fostului căpitan J. Pravilă, al cărui suflet îl întâlnisem dincolo. A decedat în urmă cu treizeci și unu de ani, de tuberculoză.

Trăind în acea realitate amară, el își plânge starea mizeră în care se află. Iar la propunerea mea de a-l ajuta ca intermediar față de familia sa mi-a răspuns că și alții au promis, fără să se țină de cuvânt.

Sigur că în decursul celor treizeci de ani i s-au întins nenumărate mâini de ajutor din lumea astrală, însă fără efect, tocmai datorită scepticismului adânc înrădăcinat în ființa sa. Din această cauză nici sugestia mea privind rugăciunea, pomana, nu le-a primit, manifestând o totală neîncredere.

Îndemnul meu final, adresat lui și celorlalți, de a se ruga lui Dumnezeu, a fost primit cu aceeași indiferență. O singură excepție - unul singur dintre ei s-a închinat cu respect. Prin bezna sufletului său, într-un moment de adâncă liniște, se croise o breșă, prin care scânteia divină aflată în profunzimea ființei sale, i-a relevat marele adevăr și posibilitatea salvării proprii.

În acest grup de astrali, închiși în aceleași condiții de viață, am luat cunoștință cu trei moduri de manifestare: Unii dintre ei răutăcioși, răutatea lor mergând până la agresiune cu intenția vădit criminală. Alții - cei mai mulți - trăind în profund scepticism. Nu cred nimic și nici nu întrezăresc calea de ieșire din acest impas, chiar dacă li se întinde o mână de ajutor. Și, în sfârșit, unul singur din tot grupul, auzind cuvântul „Dumnezeu" - acționează, închinându-se.

Ședere veșnică în această stare nu există. Înțeleapta orânduire a legii divine dă posibilitatea fiecărui suflet să înțeleagă sensul vieții în cele două ipostaze: în asocierea materiei (corp fizic) și desprins de materie (în corp astral). Pe măsura înțelegerii stărilor de fapt ca urmare logică a comportării proprii, sufletul se eliberează prin consum de energii negative și se detașează de mediul respectiv.

În orice stadiu de evoluție s-ar afla spiritele și în orice medii de ispășire grele sau ușoare, ele sunt permanent ajutate. Spiritele mai evoluate, a căror existență se desfășoară pe treptele superioare, primesc de la superiorii lor misiuni de a ajuta pe frații mai mici; ele coboară în lumea acestora și, prin eforturi neîncetate, încearcă să mângâie, să lumineze și să îndrume pe cei mai puțin evoluați. Asta în cazul când ei devin receptivi.

Colectivitatea evoluează numai prin evoluția fiecărui ins în parte, iar la temelia minunatei transformări funcționează acea lege universală a Iubirii Creatoarea.

Țin să mai amintesc cititorilor, că nicăieri, aici sau dincolo, nu există siluire a ființei proprii. Fiecare superior dă doar sugestii și îndrumări, însă niciodată nu va forța pe protejatul său. Noi putem asculta îndemnul dar, în egală măsură, avem și latitudinea să opunem veto-ul nostru. Avem, în baza liberului arbitru, libertatea de a alege o cale sau alta, de a acționa într-un fel sau altul. Dar, despre acest subiect atât de subtil și, din păcate, insuficient înțeles pe plan fizic, datorită condiționării umane - vom mai avea prilejul să vorbim de pe o altă poziție decât cele cunoscute până aici.

Un alt aspect astral, pe cât de inedit, pe atât de curios. Iată faptul în sine, pe care-l descriu întocmai. Sunt rugat să caut pe Minodora Vasiliu, fostă farmacistă, decedată în 1952.

Mă aflu la suprafața solului. În fața mea se află un sac, destul de spațios cât să cuprindă un corp omenesc de mărime mijlocie. Sunt îndemnat să deschid acest sac. Înăuntru, spre surprinderea mea, găsesc pe Minodora. După ce o eliberez - îl scutur; din el cade o gheară de găină de culoare neagră.

La întrebarea care i-am pus-o prizonierei, aceasta mi-a declarat că se simte rău. Pe figura ei se putea citi o grea suferință interioară. Gheara de găină a însemnat pentru mine un mare semn de întrebare! Ulterior, am apelat la ghidul nostru spiritual, Antal, care ne-a tălmăcit această nouă formă de ispășire astfel: Sacul reprezintă închisoarea pe care trebuia să o execute în viața de aici de pe pământ, pentru furt săvârșit în dauna patronului - proprietarul farmaciei unde era angajată. Gheara de găină este instrumentul

de suferință, ca simbol al aviditătii de însușire a unor bunuri și valori, care nu i se cuveneau.

Familia a confirmat cele spuse de Antal.

Incorectitudinea, necinstea sistematic practicată sau ocazională din viața de aici, dau mari complicații și suferințe dincolo bietului suflet, incomparabil mai mari decât avantajele ce le pot oferi niște valori materiale care nu ne aparțin. Și dacă am reușit să ne strecurăm și să evităm ispășirea aici pe pământ, nu vom scăpa de închisoarea ce ne așteaptă dincolo și care este mult mai aspră.

Nu este nevoie să ne acuze cineva din afara noastră. Toate câte săvârșim se înregistrează în mod automat în memoria noastră și, la trecerea dincolo, ele doar apar la suprafață. Pe baza acestei evidențe, sancțiunea se impune de la sine. În noi înșine se află judecătorul care nu iartă.

Vorbirea multă aduce, implicit, și greșeli mai multe și suferințe pe măsura lor - aici și dincolo.

Într-o nouă ieșire din corpul fizic, am întâlnit pe fratele meu Marin într-un dormitor comun, cu paturi suprapuse. Atmosfera era sufocantă, eu fiind obligat să fac eforturi susținute pentru a o putea suporta.

Fratele meu sta lungit într-un pat și, apreciind după înfățișarea lui, îmi dădeam seama că suferă îngrozitor. Mă recunoaște și, în privirea ce mi-o aruncă, citesc cu ușurință o tristețe de moarte. La întrebarea pe care i-o pun, îmi răspunde că suferă și că are un inel în gură.

Inelul introdus în gură reprezintă o nouă formă de sancționare, consecința firească pentru greșita întrebuințare a graiului omenesc.

Dacă am avea tăria și răbdarea necesare să ne analizăm puțin și în mod nepărtinitor, ne-am da seama că vorbim prea mult și tot atât de mult riscăm să și greșim.

Funcționând la nivelul conștiinței de suprafață a egoului, automatismele gândirii se exteriorizează potrivit condiționării fiecărui ins în parte. Se comit greșeli involuntare, mai mult sau mai puțin imputabile, care pot fi ușor șterse, fără urmări grave din punct de vedere al traumei psihice,

la trecerea în astral. Nu același lucru se întâmplă în cazul greșelilor premeditate, când se minte urmărind scopuri egocentrice. Dincolo, toate ies la lumină și regretul creează și forma de ispășire respectivă, potrivit gravității și importanței ce i-am acordat-o. Sacrul, particulă pură existentă în noi, nu acceptă compromisuri. În clipa când i se oferă posibilitatea să se afirme, el se exprimă ca frumusețe, adevăr, bunătate, iubire - toate astea numai și numai la nivel absolut. Numai când se atinge acest stadiu suntem ființă umană în adevăratul sens al acestui cuvânt. Până atunci însă, meschinăria ne obligă să trăim mai mult în spatele unor măști amăgitoare. Exemplul fratelui meu este, în acest sens, suficient de revelator.

Ateism în lumea noastră, afirmații ateiste și în lumea de dincolo

Cu prilejul unor plecări în lumea spiritelor, am întâlnit într-un câmp, toamna, după recoltarea porumbului, un grup de femei îmbrăcate în haine țărănești. Conform obiceiului, atunci când întâlnesc mulțimi, încerc să le vorbesc despre existența lui Dumnezeu și despre Rugăciunea lui Iisus.

Tot timpul cât am predicat, una dintre ele vocifera, cu scopul evident de a mă determina să renunț. În cele din urmă, văzând că nu-i acord nici un fel de importanță și că îmi continui predica, a început să țipe la mine. Ce Dumnezeu ? Care Dumnezeu ? Nu există nici un Dumnezeu ! În fiecare cuvânt pe care îl rostea, simțeam răutatea, revolta și profundul ei ateism.

Altă dată, am fost rugat să-l întâlnesc pe inginerul Buchner Eugen, decedat cu cincisprezece ani în urmă. Cu ajutorul călăuzelor din lumea astrală, am reușit să-l găsesc împreună cu doi copii: Carol și Chiril, pe care mi i-a prezentat ca fiind ai săi. În convorbirea noastră, el îmi amintește că ne-am mai întâlnit și că am mai discutat și altădată. Este adevărat ce spui - îi răspund eu mental, însă meritul nu este al meu. Tot ceea ce fac eu se realizează numai cu ajutorul lui Dumnezeu.

În această convorbire a noastră, cel mai mare dintre copii intervine:

- Zici Dumnezeu? (spus pe un ton de mirare și cu o lipsă totală de respect și credință).

- Da, Dumnezeu, Dumnezeu există, îi confirm eu.

- Dacă ar exista Dumnezeu precum zici, n-am fi nevoiți să stăm aici, de ani de zile.

- Dacă nu crezi în Dumnezeu și nu te rogi Lui - repet eu - vei sta aici nu ani, ci secole! Domnule Buchner, ai datoria, pentru sufletul dumitale și pentru sufletele lor, să le demonstrezi că există Dumnezeu. Te rog, ca un prieten, ca pe un frate!

La aceste ultime cuvinte, ochii mi se umplură de lacrimi, ca și ochii interlocutorului meu. Apoi, sub stăpânirea acestei emoții, am continuat:

- Nu se poate ca în decursul vieții dumitale, să nu-ți fi dat seama că această forță universală există cu adevărat.

Buchner mă privește cu îngăduință, întocmai ca cineva care nu vrea să te supere contrazicându-te. După câte intuiesc, el nu este credincios, în schimb este un suflet cu bun simț, politicos și cu o educație aleasă. Ulterior, mi s-a confirmat că, într-adevăr, așa era în viața sa, aici pe pământ.

Într-o altă peregrinare în lumea spiritelor, am întâlnit pe Ana Maria, decedată nu de multă vreme în condiții nu tocmai firești. Mă simt obligat să o îndemn la rugăciune neîncetată, spunându-i că, de va urma sfatul meu, va simți îndată bunătatea lui Dumnezeu.

Un bărbat din imediata ei apropiere mi-a întins mâna, ca semn de felicitare pentru sfatul pe care i l-am dat.

În schimb, un tânăr uscățiv, brunet, s-a ridicat de pe scaun și ripostează în mod brutal: Ce Dumnezeu? Așa ceva nu există, eu nu l-am văzut!

- Stai, tinere, nu te grăbi și ascultă-mă! Uite, eu sunt un pământean, poate că mă deosebești de sufletele din mediul tău, după înfățișare, alta decât a sufletelor voastre. Așa fiind, El mi-a dat acest dar și mă ajută să mă pot desprinde de corp și să vă vizitez. Încearcă să faci ceea ce îți spun eu: roagă-te zicând așa: „Doamne Dumnezeule, iartă-mă că până acum te-am întristat și ajută-mă să te cunosc. După aceea îmi vei spune cum te simți".

Tânărul m-a ascultat cu răbdare până la sfârșit. După ce am terminat tot ce aveam de spus, același bărbat mi-a întins din nou mâna. Am simțit că o face spre a-și exprima oarecum recunoștința pentru sfaturile primite. Am încheiat această convorbire cu urarea: „Dumnezeu să vă ajute și nu uitați să vă rugați neîncetat !"„

Ateismul este urgie" ne-a spus ghidul nostru, Antal, la una din ședințe. Într-adevăr, o asemenea atitudine față de divinitate naște monștri, căci omul, atingând cele mai înalte trepte ale trufiei, se apreciază pe sine însuși a fi suprema măsură a valorilor. Acei pseudoînțelepți, care impun sau numai predică un asemenea mod de gândire, își asumă o grea responsabilitate, atât față de propriul lor suflet, cât și față de aceia pe care, practic, îi infectează din punct de vedere moral.

Sufletele despre care am relatat mai sus, au părăsit lumea noastră cu aceste convingeri ateiste. Dincolo se mențin la același nivel și unii din ei sunt atât de orgolioși, încât nici măcar nu vor să asculte altceva în afară de ceea ce cunosc și cred. Ei trăiesc la suprafața conștiinței mărginite a ego-ului, ca prizonieri ai propriilor acumulări înregistrate în memorie și care, de fapt, le condiționează întreaga existență de aici ca și din lumea astrală. Așa fiind, ateismul apare tot ca o credință, care nu face altceva decât să nege ceea ce nu se poate cuprinde cu mintea și cu vederea. Nu este, pentru că nu l-am văzut ! - după spusa categorică a tânărului mai sus amintit.

De fiecare dată când am întâlnit atei - cu puține excepții - fie că erau deprimați, dezorientați sau chiar revoltați, uneori dușmănoși, chiar agresivi, fie că aveau preocupări meschine, lumești.

Acum, punând față-n față lumea astrală a celor ce au plecat de pe pământ cu credința că este Dumnezeu, și a celor cu credința contrară, că nu este, iată câteva concluzii, la care am ajuns în urma experiențelor făcute în afara corpului fizic.

- În foarte multe cazuri am întâlnit credincioși care în grupuri mai mari sau mai mici, se străduiau rugându-se sau citind cărți religioase, discutând și comentând asupra vieții.

- Unii din ei puneau accentul pe practică concretă, legată de provocare și răspuns;

- Alții erau atât de absorbiți de imaginația lor, încât pluteau în sferele cele mai hidoase ale orgoliului; se socoteau că au atins culmile desăvârșirii; se numeau între ei sfinți, deși ambianța în care își continuau existența contrasta cu adevărata sfințenie; violența acestor credincioși nu era deloc mai mică decât a ateilor, ba, dimpotrivă, avea accente de o mai mare duritate.

De fapt, lumea astrală nu este altceva decât oglinda fidelă a ceea ce se întâmplă aici, în lumea noastră. Rătăcirea noastră de pe pământ o transferăm în acea lume, care este mult mai reală, decât viața ce se desfășoară la nivelul dualismului psiho-somatic.

Și, urmând firul logic mă întreb: dacă acestea sunt faptele incontestabile, există oare vreo posibilitate de a exclude cu desăvârșire orice formă de rătăcire ?

În fond, ce este în esența ei această credință care susține că există acea Energie din care toate purced ? Totul pornește de la mediul social și familial, în care am fost format. Încă din fragedă copilărie am fost sfătuit, îndrumat, educat să privesc această problemă a divinității într-un anumit fel. Deci, eu nu sunt altceva decât produsul societății în care m-am dezvoltat. Cred că există Dumnezeu prin tiparul minții mele, sprijinindu-mi această încredere pe fondul de înregistrări al memoriei, care mă caracterizează ca un creștin ortodox.

Altul s-a născut în alt mediu, cu totul diferit și va avea o credință diferită de aceea a religiei mele.

Și, în sfârșit, al treilea a avut parte de o familie, mediu social și educațional, în care i s-a prezentat divinitatea ca o ficțiune. Pentru el nu există decât ceea ce cade sub percepția simțurilor. Credința lui va fi, deci, diametral opusă față de a celorlalți.

Pentru a ieși din acest impas nu-i altă posibilitate decât propria investigare. Căci numai descoperirea noastră proprie, individuală, dă certitudine. Afirmațiile altora au valoare numai atunci când și noi reușim să facem aceeași descoperire. Adevărul e unic, deci toți îl vom vedea la fel, dacă întâlnirea eu el este, bineînțeles, reală. Și orice investigare pentru aflarea noului, a ceea ce este necunoscut,

se porneşte fără prejudecăţi, fără proiecţii mintale, fără un anume drum dinainte trasat.

Dacă am anumite noţiuni despre Dumnezeu, atunci ştiutul meu nu poate fi decât un Dumnezeu imaginar. Şi El nu poate fi o imagine, căci mintea mărginită, totdeauna condiţionată, nu-L poate cuprinde. Orice tentativă în acest sens nu poate oferi decât o închipuire totdeauna amăgitoare.

Mintea mea, cu tot ceea ce cunoaşte, fie ea mai mult sau mai puţin vastă, trebuie să tacă, fiind absolut neputincioasă în faţa Imensităţii. Adevărata smerenie, în această conjunctură, apare când mintea singură îşi constată neputinţa. În această clipă de reală înţelegere, întreaga fiinţă cunoaşte starea de echilibru, armonie, pacea desăvârşită. Acum şi numai acum întâlnim o stare de conştiinţă pură, nedorită, neaşteptată, în care nu se urmăreşte nici un interes. Toate acestea fiind însuşiri ale ego-ului, care, în acea clipă fericită, lipseşte cu desăvârşire.

Liniştea, realizată în mod indirect, a constituit deci fereastra prin care am pătruns în Infinitul cu care ne-am contopit. Sau, explicat în alt mod, Infinitul ne-a cuprins, având calea deschisă spre Infinitul existent în noi. Această ipostază se exprimă prin ea însăşi. Noi nu facem altceva decât să îmbrăcăm în cuvinte această pură existenţă. Şi o facem numai pentru a veni în sprijinul celor însetaţi după adevăr.

Trăind acest fenomen al contopirii cu Marele Tot, se mai pune problema credinţei în ceva ? Sigur - nu ! Dumnezeu este ! Şi-L putem întâlni de fiecare dată prin sacrificarea sinelui.

Am venit aici pe pământ cu acest unic scop: descoperirea Lui. Mai mult decât atât, suntem datori să-L întâlnim. Sfinţirea fiinţei umane numai prin acest contact se realizează. Funcţionând la acest nivel, orice activitate a gândirii privind înnobilarea comportamentului uman îşi pierde raţiunea de a fi.

Socotesc util să fac unele precizări cu privire la cuvântul „Dumnezeu". Oare acest simbol are în substanţa lui vreo forţă magică ? Mulţi oameni confundă cuvintele, cu faptul în sine. Am întâlnit oameni care au un fel de teamă de anumite cuvinte şi evită sistematic rostirea lor.

Cuvântul Dumnezeu nu exprimă realitatea care apare înapoia acestui cuvânt. Practic, Dumnezeu este o stare de trăire, care apare în lipsa cuvintelor și cu încetarea absolută a procesului gândirii. Numai în pasivitatea minții, în golul psihic, apare această Realitate, pe care o îmbrăcăm într-un cuvânt, care ar putea fi și altul decât cel obișnuit.

Încă de la primele mele evadări în lumea astrală, am folosit aproape permanent expresia „Doamne, ajută-mă". Dar, de fiecare dată, după rostirea formulei, urma tăcerea. O tăcere absolută, în care ego-ul dispărea cu desăvârșire. Și, în acest gol psihologic, mă lăsam condus, fără să anticipez, să doresc sau să impun un rezultat sau altul. Aceasta era, de fapt, trăirea în afara timpului și spațiului, când mă contopeam cu Nemărginirea, păstrând totuși, de fiecare dată, o stare de conștiință pură.

În lumea spiritelor, hoții au cheile închisorii asupra lor

Din nou sunt dincolo, solicitat de data asta să întâlnesc pe Elisabeta Schlund, decedată cu 16 ani în urmă.

După câtva timp de alunecare, poposesc într-o câmpie. Aici întâlnesc un tânăr care îmi spune că Elisabeta se află în apropiere. Văd o mulțime de bărbați și femei, care, întocmai ca niște statui, stăteau nemișcați, unii așezați pe scaune, alții în picioare. Mai văd și scaune neocupate, apoi câteva vase de flori așezate pe suporturi de lemn. După ce cercetez cu privirea și nu întâlnesc sufletul căutat, ceva mă îndeamnă să mă îndrept spre un scaun neocupat, sub care zăresc o sticlă cu un lichid incolor. Pe sticlă citesc și recitesc pentru a memora mai bine inscripția: „Burlan Domne Bukky": Nu-mi dau seama ce semnificație au aceste cuvinte, dar cineva îmi transmite: „Elisabeta se află în stadiu de curățenie!"

Altădată ajung într-un grajd imens. Aici este o înghesuială cum nu am mai întâlnit niciodată până acum. Bărbați, femei și copii își duc existența într-o promiscuitate de neimaginat. Remarc patru bărbați bărboși și murdari stând așezați turcește; femei și bărbați se foiesc în toate sensurile

- alții, dimpotrivă, stau nemișcați pe bănci, ca și cum ar fi ținuiți de o forță nemiloasă și de neînvins, pentru ispășirea cine știe căror greșeli și păcate. Mă adresez unui bărbat care, după ce se gândește puțin, îmi răspunde că Elisabeta se află aici, în acest mediu, fără însă să precizeze mai mult. Străbat această mulțime înghesuită și, negăsind-o, încep să strig: Elisabeta - Elisabeta! Totul este în zadar. Revin în corp.

La o nouă călătorie, întâlnesc un bărbat urât la înfățișare, care încearcă să mă rețină dar nu poate, fiindcă am cerut să fiu ajutat. Abia scăpasem și, iată, o altă piedică astrală. Sunt înfășurat într-un fel de giulgiu, care mă imobilizează cu desăvârșire. Aici, niciodată nu știi la ce te poți aștepta, de aceea, trebuie să fii mereu în gardă. La invocarea mea sunt eliberat de un bărbat înalt, brunet și uscățiv la chip.

După eliberare, intru într-o cameră. Aici, pe un pat, se află întinsă o femeie. Salvatorul meu se adresează acestei femei:

- Lizi (sau Ghizi), vezi că te caută un om de pe pământ. Acum trebuie să faci calea de coborâre! (adică să întoarcă firul înapoi).

- Nu, nu este nevoie. Îmi aduc aminte foarte bine, răspunde ea.

Mă apropii mai mult și-i spun că m-a trimis fiica sa, Eugenia.

- Da, da, am memoria faptelor.

- Cum te simți?

- Nu mă simt bine!

La încheiere, ea se uită cu atenție la mine și-mi spune că îmi lipsește ceva din înfățișare.

Ceea ce înseamnă că eu mă deosebesc de cei care s-au desprins definitiv de haina temporală a pământului.

La o nouă întâlnire, când mă pregăteam să-i spun cine sunt, ea mă oprește, spunându-mi scurt:

- Ne cunoaștem! Noi ne-am mai întâlnit!

La întrebarea mea, dacă are nevoie de ceva ea rămâne foarte surprinsă, ca și cum abia de data asta ar afla posibilitatea de sprijin, de ușurare a stării în care se găsește. Revin în corp și, imediat, urmează o nouă deplasare cu același scop.

O întâlnesc pe Elisabeta într-o stare oarecum asemănătoare. Cineva, care se afla în preajma ei, îi pune următoarea întrebare:

- Spune-mi, aici hoții, care sunt închiși, au cheile închisorii asupra lor?

- Da, au asupra lor cheile închisorii.

Răspunsul este clar, ferm și concis.

Ce constat cu prilejul acestei ultime întâlniri: Mai întâi, că Elisabetei Schlund i se pune o întrebare ce sugestionează și răspunsul. Și că, pentru ea, nu a fost deloc greu să dea un astfel de răspuns, pe care-l intuiesc ca având o adâncă semnificație.

În lumea actuală sau în desfășurarea existenței noastre pe plan psihologic, totul depinde de noi. Vom ispăși ca prizonieri ai proprii condiționări atâta timp cât vom trăi în ignoranța de a nu ști că cheia eliberării se află în mâinile noastre.

Fantoma mea sperie păsările din curte ale unui gospodar din Costinești, fam. Ilie și Ana Anghel

Ani de zile, în luna septembrie, mi-am petrecut o parte din concediu pe malul Mării Negre, în stațiunea Costinești. Și iată ce mi se întâmplă într-o noapte luminată de un splendid clar de lună. Părăsisem corpul cu intenția de a întâlni un om decedat de curând. După întâlnirea respectivă, am hotărât revenirea în corp, care a avut loc în mod mai lent decât de obicei.

La circa zece metri înainte de a intra în corp, simt că traversez printre crengile unui pom, în care se află niște păsări care se sperie, făcând o mare gălăgie.

Stăpânul casei alarmat de țipetele păsărilor, care căzuseră din pom, aleargă să vadă ce s-a întâmplat. Îl aud discutând cu soția nedumerit. Dacă ar fi fost vreo vulpe sau dihor, ar fi lătrat câinii! Cu mare greutate s-au potolit bietele păsări.

O formă îngrozitoare de ispășire

Într-una din călătoriile prin lumea cealaltă am în față o mogâldeață care țopăie, închisă într-un sac. Curios să văd ce poate fi, am deșfăcut gura sacului. Înăuntru se afla un cap de om, pe care îl iau în mână și-l examinez cu toată atenția. Este capul unui bărbat. Pe obrazul stâng are o aluniță ceva mai mare. În partea de jos, capul se prelungește cu o porțiune de gât, care sângerează din abundență.

Un sentiment de teamă, amestecat cu scârbă, mă face să las capul jos și să arunc peste el sacul. Capul a început să sară în sus. De data asta mila m-a copleșit și mi am zis că trebuie să pun capul înapoi în sac. Cu ajutorul unui bărbat, care mi-a spus că se numește Sofronie, am introdus capul în sac. Amândoi ne-am umplut de sânge pe mâini și, pentru a ne curăța, ne am folosit de un fel de praf, pe care l-am adunat de pe jos și ne-am frecat mâinile. Sofronie a fugit imediat, impresionat de cele ce văzuse. Eu am mai întârziat puțin, după care am revenit în corp.

Ce ispășește oare acest suflet ? O decapitare, o execuție la care el a fost factorul determinant, sau chiar călăul executor ? Cine știe ! Un lucru este cert, și anume, că fenomenul m-a îngrozit nu numai pe mine, ci și pe acel Sofronie ce-și duce existența în acea lume, unde, oricum, el a văzut infinit mai multe forme de ispășire astrală decât mi s-a dat mie să cunosc.

Diverse întâlniri astrale și diferite piedici astrale

La o călătorie în sferele astrale am întâlnit pe Costea Badea, un prieten al tatălui meu, decedat în urmă cu patruzeci și trei de ani.

- Cum te simți, nene Costea ?

- Mă simt bine. Dar, spune-mi ce face Ristea ? (fiul său) ?

- Comuniștii i-au luat pământul și acum lucrează la grădina CAP, îi răspund eu.

- De ce i-au luat pământul ?

- Toată țara trăiește sub influență sovietică.

În ochii lui văd lacrimi. Este semn al dragostei și al grijii tatălui pentru fiul rămas aici, sentiment ce se menține, deși de la despărțirea lor au trecut mai bine de patru decenii.

La una din întâlniri cu tatăl meu adoptiv, acesta mi-a cerut să-i dau 46 lei, motivând că trebuie să cumpere ceva. M-am mirat mult aflând că dincolo banii reprezintă o necesitate! Cu toate insistențele mele de-a afla la ce îi folosesc banii, el nu mi-a dat nici un fel de explicație. Să fie, oare, vreo datorie neachitată aici față de un seamăn?

Aspasia Mărculescu, plecată dintre noi de aproape un an, după o viață apăsată de suferință fizică greu de suportat, îmi prilejuiește o altă vizită „dincolo". Urcasem mult și m-am oprit. Ea mi-a venit în cale, coborând din înălțimi.

Se simțea bine, știa cine m-a trimis, își amintea precis de o cunoștință a noastră comună. Tot timpul cât am stat cu ea, aruncă în mod grațios, printr-o scurtă mișcare a capului, o șuviță de păr ce-i cădea pe față. I-am luat capul între mâini și i-am aranjat părul.

Ulterior, persoanele care au cunoscut-o, mi-au confirmat că în timpul vieții obișnuia într-adevăr să facă acest gest, mereu.

Carol Gheorghe, un alt suflet vizitat în lumea sa, știa că am fost trimis de mama lui și, ca dovadă a întâlnirii noastre, mi-a spus un nume: Munteanu Ion de la Lugoj. Nu avea nevoie de nimic. În schimb, printr-o atitudine plină de condescendență, și-a exprimat recunoștința pentru efortul făcut de mine ca să-l întâlnesc.

Nu s-a putut verifica legătura lui cu Munteanu Ion.

Pe un alt locatar al lumii duhurilor, Vasiloiu Vasile, l-am găsit într-un mediu cu totul primitiv. În loc de casă avea un simplu acoperiș susținut pe câțiva pari bătuți în pământ.

Era necăjit - așa cum spunea el - că i-au murit oile, precum și de păcatele făcute. Când a aflat cine se interesează de soarta lui, a tresărit, fața luminându-i-se puțin.

Un alt bărbat, îmbrăcat țărănește, care se afla în preajma sa, mi l-a recomandat „Onu".

Darie Sergenni, un alt suflet vizitat în lumea de dincolo, mi-a declarat că se simte bine, iar la îndemnul de a transmite ceva pentru fiica sa, mi-a răspuns:

- Mă pui într-o mare încurcătură!

Deseori am întâlnit suflete care nu au memoria faptelor de pe pământ și nici nu pot să dea răspunsuri la întrebări cu totul simple. Aceasta, fie că se găsesc în perioada de ispășire și, în acest caz, toate facultățile lor sunt afectate de suferință, fie că se află în perioada de exerciții și încordări psihice, care au drept scop să detașeze sufletul de legăturile prea puternice ce-i țin legați de pământ.

Dimitrie T.; un suflet pe care l-am găsit într-o cameră sărăcăcioasă. Stătea lungit pe un pat rudimentar. Era legat la cap cu un bandaj pătat de sânge. La întrebarea pusă mi-a răspuns că nu se simte bine, a avut o tresărire când a aflat că fiica sa se interesează de el.

- Spune-mi ceva despre soția dumitale.

După ce o duce câtva așa, trece la coș! (Intuiesc că este un nou mod de suferință).

- Îl vezi cumva pe Mircea Pilat? Hai cu mine să-l căutăm!

La părăsirea camerei, o femeie - tip țărancă - needucată și brutală - îl întreabă pe un ton sever: „Unde te duce?" Din întreaga comportare a acestei femei am dedus că ea îndeplinește rolul de paznic al acestui suflet aflat în stadiu de ispășire.

- Merge cu mine să căutăm pe cineva, i-am răspuns eu la întrebarea pusă lui Dimitrie.

Fără să facă vreo obiecție, s-a apropiat de mine pe la spate, încercând să mă împungă cu un obiect ascuțit, pe traiectul coloanei vertebrale. Nu a reușit decât în parte, împunsătura am simțit-o alături, pe mușchi.

Mi-am continuat drumul în compania lui Dimitrie, care ajungând într-o poiană, m-a lăsat singur, spunându-mi că merge să caute pe Mircea în clădirea ce se afla la o oarecare distanță de noi. Revenind, am înțeles că celălalt suflet nu este dispus să se întâlnească cu mine. Am plecat singur, la întâmplare, îndreptându-mă spre o clădire. Ajungând, în pragul acesteia, un bărbat a încercat cu o scândură să mă atingă tot pe mijlocul coloanei vertebrale. Am izbutit să evit contactul.

Din imediata apropiere, un bătrân mi se adresează cu multă dragoste şi bunătate.

- Dumnezeu să-ţi apere umbra !

- Să trăieşti taică, Dumnezeu să te binecuvânteze ! îi răspund cu cu aceleaşi curate şi sincere vibraţii.

Pe Mircea Pilat l-am întâlnit cu prilejul unei alte călătorii. Se simţea bine. La îndemnul de a comunica ceva soţiei sale, mi-a răspuns că trebuie să facă un efort să-şi aducă aminte.

În continuarea aceleiaşi călătorii, am coborât în medii inferioare, unde am întâlnit pe Chiloş Alexandru. Era îmbrăcat sărăcăcios, nemulţumit de starea sa, nu se simţea bine. În mână avea o casma. Întrebându-l de fosta lui iubită C., aflată încă printre noi, mi-a răspuns: „Destul" (repetat de patru ori, pe un ton vehement). Apoi, fără nici o explicaţie, mi-a pus în mână un cuţit - la care eu, dintr-un impuls interior, am căutat să mă eliberez, azvârlindu-l cât mai departe. Impresia ce mi s-a întipărit este aceea a omului care, aflat într-un punct oarecare pe bolta cerului, ar arunca un obiect în golul imens ce se deschide în faţa sa.

În urma unei alte solicitări, am întâlnit pe Petre B. Acesta îmi vorbeşte de un anume Ion, care a părăsit pământul în 1918 şi încă mai vinde pe stradă mărunţişuri, covrigi, bomboane etc. Îndată ce iau cunoştinţă de acest caz, încep să vorbesc unui grup de suflete din preajma mea, demonstrându-le că nu este bine ca oamenii să se ataşeze de bunurile pământeşti. Predica mea nu fusese dinainte pregătită, ci a fost spontană, prilejuită de împrejurarea găsită în lumea astrală.

Au trecut aproape 50 de ani de la despărţirea de pământ şi fostul vânzător ambulant, Ion, continuă în lumea duhurilor să practice aceeaşi îndeletnicire. În viaţa legată de corpul fizic, acest sărman suflet a fost un pătimaş al meseriei sale. Legat în mod nefiresc de practica meseriei de negustor, Ion nu se poate ridica de la pământ spre a trece la alte îndeletniciri, pe care le oferă lumea unde se află acum. Orb şi surd la apelurile astrale, totuşi, într-o bună zi vraja amăgirilor se va destrăma şi lumina existentă în profunzimea fiinţei sale îi va da posibilitatea să vadă realitatea lucrurilor.

Minunată lecție ne oferă lumea astrală prin acest caz de înrobire a unui biet suflet, care, după atâta vreme încă nu s-a putut desprinde de o îndeletnicire transformată în patimă.

Pe Constantin Comănescu l-am găsit într-un mediu primitiv. Era trist, îmbrăcat în haine rupte și mi-a răspuns că nu este mulțumit de starea sa. Un tânăr îi făcuse un pat de scânduri netrase la rindea. Întrebându-l pe acel tânăr cu ce scop i-a făcut patul, mi-a răspuns că în schimbul acestui serviciu a primit un aparat de radio.

M-am desprins de ei, îndemnându-i să se roage.

O prietenă din copilărie, Silvia Marinescu, întrebată despre situația politică și viitorul imediat al țării noastre, mi-a răspuns: „Nu, nu pot să spun nimic, fiindcă nu mai vreau să revin pe pământ." Din cele spuse, am înțeles că în cazul când ar divulga taine la care muritorii nu au acces, ar fi sancționată cu trimiterea la reîncarnare.

Am apreciat că este un suflet evoluat. La întâlnire a venit coborând din sfere superioare.

Sunt din nou în lumea atât de mult îndrăgită, pentru a aduce de acolo noi dovezi unor prieteni legați încă sufletește de cei ce i au părăsit cu mulți ani în urmă. După mai multe piedici, iată-mă ajuns într-o sufragerie spațioasă, unde mă întâmpină o jupâncasă, căreia mă adresez. La cererea mea, îmi spune să aștept, că va anunța pe Maria Formack-Joanin, ființa la care fusesem trimis.

După câtva timp de așteptare, observ că din podea se deschide un chepeng, pe care, privind, văd niște scări ce conduc undeva la subsol. Pe aceste scări își face apariția o femeie înfășurată la cap cu un fular, ceva mai mare decât cel obișnuit - gen broboadă. Îi desfac această legătură și o întreb dacă ea este persoana căutată. Îmi răspunde afirmativ, dar în același timp pare nedumerită de primirea acestei vizite, fapt ce mă obligă să-i dau explicațiile necesare:

- Am fost trimis de fiica dumitale, Tcia ! Cum te simți ?

- Bine !

- Spune-mi ceva pentru ea.

- Când are nevoie, se roagă lui Dumnezeu: „Dă-mi Doamne !" și când primește, pe noi ne uită...

De ce noi ?" mi-am zis în sinea mea.

La această reflecție, Maria era de-acum obligată să facă prezentările. În dreapta mea, între timp sosise un bărbat, pe care eu mi-l recomandă:

- Este soțul meu!

- Cum, Petre Ioanin? întreb eu.

- Pogi completează acest bărbat, înalt, spătos, blond, cu figură distinsă.

Cuvântul „Pogi", după cum confirmă fiica sa, este o poreclă cu care se adresau, copii fiind, tatălui lor, când se jucau.

Nu am cunoscut pe decedat. Niciodată nu mi s-a vorbit de el și, cu atât mai puțin de porecla lui, care, după cum se vede, este cu totul neobișnuită. Descrierea înfățișării lui corespunde întocmai cu realitatea. Așa fiind, rezultă în mod neîndoielnic, că am stat de vorbă cu decedatul, căruia i s-a permis să dea celor de aici o dovadă a continuării existenței sale în lumea de dincolo de mormânt.

Orice dovadă trimisă de cer pământenilor, creează acestora o legitimă obligație. Mă obligă, în primul rând pe mine, instrumentul prin care se transmite. Obligă apoi pe cei cărora li se adresează în mod direct. Și, în sfârșit, creează obligații și pentru cei care citesc această carte. Aflând toate acestea ni se cere nouă tuturora o mai mare atenție în viitor asupra comportării și activității noastre, spre a curăți tot mai hotărât zgura imperfecțiunii.

La o altă solicitare, am întâlnit pe Jeni D., care, la întrebarea ce i-o pun, îmi răspunde că nu se simte bine. La cererea mea de a-mi spune ceva, pentru cine m-a trimis, răspunde:

- Să vină ca să mă întrebe!

Nu se poate, i-am răspuns eu.

Totodată intuiesc că Jeni a făcut avorturi și de aceea acum suferă. La acest gând al meu, neexprimat, o femeie care o însoțea, îmi răspunde:

- Este adevărat acest lucru (adică ce gândeam eu). Apoi, mai adaugă: „Pe ultimul copil nu l-a lepădat și acesta era făcut cu altcineva."

Maria Ștefan este un alt suflet, la care am fost trimis de fiica ei, Adelaida. Văd pe un zid pictate diferite scene cu caracter religios-creștin. Îmi continui călătoria și în final ajung într-o încăpere unde, pe o bancă din apropiere, o

întâlnesc pe Maria. Ea se scoală de îndată și vine grăbită în întâmpinarea mea. La știrea ce i o transmit că am fost trimis de fiica ei, se bucură și-mi răspunde:

- Bine face fiica mea că se gândește la mine. Dar d-ta cine ești?

- Un prieten al ei, îi răspund eu.

- A rămas cumva gravidă?

La o astfel de întrebare, n-am știut ce să-i răspund.

- Pentru părintele Gheorghe ai ceva să-mi spui?

- Nu am nimic să-i spun.

Este ultimul ei răspuns și cu aceasta, întâlnirea noastră a luat sfârșit.

După puțină vreme am văzut-o din nou. De data asta se afla într-o încăpere, legată la ochi cu un fel de bandaj de pânză. Ținea în mână o iconiță ce reprezenta coborârea Mântuitorului de pe cruce.

La întrebarea ce i-am pus-o, mi-a răspuns că se simte bine. După aceea a luat o bucată de pâine și mi-a întins-o, spunându-mi să i-o dau fiicei sale și să mănânc și eu împreună cu ea.

Nu am cunoscut-o în timpul vieții de aici, dar mi s-a spus că era credincioasă, cu frică de Dumnezeu și punea multă chibzuință în tot ce făcea.

La cererea unei prietene, mă aflu din nou dincolo pentru a întâlni pe Ion și Gicu Tăbăcuțu - tată și fiu. Pe Ion Tăbăcuțu l-am întâlnit în două rânduri și, de fiecare dată, într un mediu rudimentar. Despre fiul său mi-a spus că se află printre „literați". La ultima noastră întâlnire, mi-a reproșat că de fiecare dată sunt grăbit, la care i-am răspuns: „Este adevărat acest lucru, întrucât eu nu pot să mă mențin în lumea asta cât vreau."

Gicu Tăbăcuțu mi-a declarat că se simte bine în lumea în care se află acum, iar despre tatăl său afirmă că se află într-un plan inferior și că nu poate veni să-l vadă. În schimb, el coboară să-l întâlnească.

Mi-a mai spus că el se găsește în cercul al patrulea și că împreună cu el se mai găsesc încă patru maharajahi și un popă. I-am cerut să-mi spună un nume de munte din Ardeal și răspunsul său este „Muntele Găina".

În alte peregrinări am întâlnit de două ori la intervale de câteva zile pe Batibasa plecată de curând din mijlocul

nostru. La prima întâlnire am găsit-o într-un grup de femei și, întrebând-o dacă are ceva să-mi comunice pentru familia lăsată aici pe pământ, pentru întărirea convingerii continuității existenței sale dincolo, ea s-a prăbușit la pământ, fără să spună un singur cuvânt. Am intuit că această reacție a fost determinată de emoția puternică ce i-a provocat-o întâlnirea cu un pământean.

La o nouă vizită am găsit-o culcată într-un pat, acoperită cu o pilotă. Era în societatea a două femei tinere. Și, la fel, nu mi-a comunicat nimic pentru cei pe care i-a părăsit.

Batibasa este o femeie scundă și cu o cocoașă proeminentă. Făcând această sumară descriere, mi se confirmă că așa arăta decedata în ultima ei viață pe pământ.

L-am întâlnit și pe soțul ei, Kivu, care fiind rugat să-mi transmită ceva pentru fiul său, nu mi-a răspuns decât atât: „Dedai, dedai" și nimic în plus.

Plecat, în urma unei alte solicitări, pentru a întâlni pe Gheorghe B. L-am descoperit într-o cameră spațioasă - dormitor de cazarmă. Aici oamenii stau grupați în cete.

După ce i-am spus cine m-a trimis, îmi spune:

Hait, s-a întâmplat o tragedie!

În interiorul său, așa cum intuiesc, gândește unele lucruri imorale în privința fiicei sale. La alte întrebări nu-mi dă nici un răspuns.

În imediata noastră apropiere se află un alt bărbat, care se recomandă Ishăceanu. Îi pun și acestuia mai multe întrebări, la care primesc răspunsuri cu caracter echivoc.

Pe Maria Hanganu am întâlnit-o într-o cameră mult prea încărcată de mobile și diferite obiecte. Ca poziție, am găsit-o stând lungită în pat. La intrarea mea s-a sculat îndată spunându-mi:

- Ai venit la mine!?

- Da, am venit.

Pe un alt pat se afla, la fel lungit, un bărbat necunoscut.

- Cine este, întreb eu pe Maria.

Acest bărbat s-a sculat și, venind spre mine, s-a recomandat personal.

- Preot Securogrivici, nume repetat de trei, patru ori.

După aceea, Maria a început să vorbească întocmai ca în viață. Am oprit-o din avântul ei, cerându-i să-mi

spună ceva pentru ai săi. Nu mi-a mai spus nimic. La despărțire, am sfătuit-o să se roage lui Dumnezeu.

După Gelu Matei, decedat de câteva luni, am plecat dincolo în mai multe rânduri, fără să-l găsesc. La una din deplasări, am fost condus în apropierea zidului ce împrejmuiește cimitirul Bellu, unde se află înmormântat. Pentru că nu reușisem să-l întâlnesc, am început să-l strig. La strigătul meu, zidul unui cavou începe să se miște, ondulându-se întocmai cu valurile mării. Am intuit că Gelu se afla în interior și că nu poate sau nu are voie să iasă. Nu am avut suficient curaj și energie pentru a mă duce eu la el.

În schimb, prin acest zid își fac apariția mai mulți bărbați care se îndreaptă spre mine. Mă adresez unuia dintre ei și-l întreb de Gelu. Nu-l cunoaște, dar, la rândul său, mă solicită să-i fac un calcul în ceea ce privește costul unui spectacol. Din convorbirea cu el deduc că este tot un suflet care a făcut parte din lumea artiștilor, ca și Gelu. Acest suflet îmi vorbește despre dolari, îmi dă chiar un carnet și îmi cere să-i fac unele socoteli. Cu un cuvânt, este preocupat în continuare, și dincolo, de realizări cu caracter pecuniar.

La o altă călătorie după Gelu, am fost condus de o femeie care mi-a indicat cu exactitate locul unde l-am și întâlnit. Era în societatea unei femei pe care o numea Florica. A fost plăcut impresionat, aflând că de sufletul său se interesează soția.

În căutarea lui Aurel Ionescu am fost condus într-o aglomerație de bărbați și femei. Mă adresez la întâmplare unui bărbat din această mulțime, care mă informează că Aurel se află într-un loc mult mai bun.

Din mulțime se apropie de mine o țigancă, care îmi mărturisește că într-o gară a uitat cineva un portofel cu 30 lei pe care ea l-a luat. „Pentru acest lucru!" spune ea „am fost judecată de Mântuitor cu blândețe, oamenii însă au fost aspri cu mine."

Aflat iarăși dincolo, am întâlnit o tânără care mi-a spus că ea vrea să facă prin mine o seamă de comunicări. Mi-am dat seama că nu este cinstită, înfrucât m-a îmbrățișat cu gânduri profane. M-am desprins brusc de ea și i-am făcut semnul crucii cu ambele mâini, la care ea a dispărut imediat.

Curios să știu ce face fostul meu duhovnic, preotul Gheorghe Libovschi, la o simplă invocare, mă aflu dincolo. Întâlnirea are loc la scurtă vreme după desprinderea lui de haina trupului.

Locul de întâlnire - altarul bisericii unde a slujit în ultima parte a vieții sale. Era ocupat cu tăierea unei prescuri în mici părticele care, de obicei, sunt date credincioșilor, după terminarea slujbei.

- Spune-mi, părinte, ce faci aici ?

- Ce să fac, nite, fac comerț cu sufletele oamenilor !

Nu mă așteptam la un asemenea răspuns. L-am părăsit, după ce l-am mai privit câtva timp îndeplinind conștiincios tăierea acestor prescuri. Am înțeles că părintele își reproșa vânzarea de mai multe ori a unei prescuri.

Mitică Mihai este un alt suflet la care mă duc să-l întreb dacă moartea i-a fost pricinuită de farmece. Mi-a răspuns că nu a fost fermecat.

- Vrei să mă înveți să fac farmece ? îmi cere el cu insistență.

- Nu ! am răspuns eu. Eu te voi învăța să faci altceva mai folositor, și anume: Să te rogi tot timpul așa: Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă !"

- Îți mulțumesc pentru rugăciunea ce m-ai învățat ! îmi răspunde el bucuros.

Diferite piedici astrale

În mai multe rânduri am fost luat prin surprindere de entități astrale care se agățau de picioarele mele, cu intenția vădită de a-mi opri deplasarea. Uneori, reușeam să mă desprind, invocând ajutorul divin; alteori însă, reveneam brusc în corp, fără să am timpul necesar invocării. Întotdeauna, însă, invocarea, chiar impersonală, m-a scos din orice încurcătură.

Altă dată, abia desprins din corp, simt pe cineva în spatele meu care, cu un obiect ascuțit, îmi face niște împunsături de-a lungul coloanei vertebrale. Îmi dau seama că am de a face cu o entitate astrală ostilă - și semnul

crucii o face să dispară. Totul intră în normal și îmi continui călătoria.

În altă ocazie, pe când mă pregăteam să mă avânt în spațiu, văd astral cum o pisică s-a așezat pe corpul meu fizic. O a doua pisică înainta lent de la picioare spre față. În seara aceea nu am mai putut pleca. Nu am reacționat la acest nou gen de piedică, întrucât am fost luat prin surprindere și nu am avut timp să invoc ajutorul divin.

Într-o altă împrejurare, când mă pregăteam intens să mă desprind de corp, un clinchet de clopoțel venit din lumea astrală mi-a tăiat orice avânt spre lumea spiritelor. Și în acest caz, tot elementul „surpriză" a fost cauza ce m-a împiedicat să călătoresc în acea lume atât de reală, pe care am îndrăgit-o, poate, în mod exagerat.

Într-o seară, aflat în staționnea Borsec, în concediu de odihnă, am vrut să întâlnesc un prieten din lumea duhurilor. Pe când mă pregăteam să evadez din temnița corpului fizic, simt că în cameră au năpădit o mulțime de spirite puțin evoluate. Unul vine și se culcă lângă mine. Deoarece atmosfera era apăsătoare, cer în gând acestor suflete să mă părăsească și îmi fac semnul crucii. Totul intră în normal. Renunț în acea seară la „călătoria" proiectată.

Și aici, ca dealtminteri și în celelalte relatări, cititorul ia cunoștință, poate pentru prima oară, de o seamă de ciudățenii greu de acceptat.

Nu le-am așternut pe fila imaculată ca să conving pe cineva în vederea urmăririi vreunui interes personal. Și nici măcar cu intenția de a convinge, pur și simplu. Nimic din toate acestea.

Datoria mea este numai și numai de a le transmite așa cum le-am întâlnit, potrivit realității astrale. Toată atenția, grija și mulțumirea mea în același timp, se rezumă doar la aceea a împlinirii unei datorii duble, și anume: față de lumea astrală și față de semeni.

Eu am făcut tot ce a depins de mine și de posibilitățile mele de exprimare pentru ca pagina să fie cât mai pe înțeles. Dacă am reușit sau nu să fiu îndeajuns de lămuritor, rămâne la aprecierea celor cu adevărat interesați de ceea ce ne așteaptă la trecerea dincolo. Pentru fiecare dintre noi însă, responsabilitatea crește în măsura în care cunoștințele în acest domeniu se înregistrează în depozitul memoriei.

Este mai bine să nu ştim decât să negăm sau să disprețuim adevăruri la care, momentan, nu avem acces.

În ziua când vom trece dincolo şi ne vom întâlni cu lucrurile în care nu am crezut, atunci regretele se vor preschimba în suferință. Şi eu nu doresc nimănui această alternativă.

Călăuze vizibile astrale şi alte forme prin care am fost ajutat în dedublările mele

Într-o seară, pe când îmi făceam rugăciunea şi, o dată cu ea, ceream să fiu ajutat să mă desprind de corp, recepționez din lumea de dincolo următoarea precizare: „Pentru a ieşi din corp, trebuie să faci eforturi şi tu."

Altă dată, înainte de a părăsi corpul, observ un bărbat stând alături de patul meu. Acest mesager astral m-a ajutat să mă desprind de corp, apoi m-a sfătuit să verific dacă corpul fizic se află la locul său.

Cu alt prilej, în timp ce îmi făceam rugăciunea, înainte de a părăsi corpul, două fetițe de cinci, şase ani întind mâinile şi mă scot din corp fără nici un efort.

Într-una din seri, pe când mă pregăteam să părăsesc corpul, aud cum două femei se distrează pe seama mea.

- Pentru că tot sunteți aici şi nu aveți ce face, vă rog să mă ajutați să ies din corp.

Fără nici un fel de discuție, mi se întinde un deget, pe care apucându-l cu mâna astrală, îndată părăsesc corpul şi mă avânt în spațiu.

Într-altă împrejurare, aflându-mă pe punctul de a părăsi corpul, observ în fața mea un pomuleț. Cu mâna astrală mă prind de una din crengi, ce se apleacă spre mine, şi iată-mă vioi şi plin de energie în afara corpului.

În încheierea acestei teme, țin să redau în amănunt modul în care am fost avertizat în chip vizibil că este timpul să revin în corp.

După o petrecere de mai lungă durată în lumea de dincolo, încep să mă gândesc la corp. Oare - îmi ziceam eu - nu cumva de acum m-au şi înmormântat? La această reflecție a mea se mai adaugă şi avertizarea unor prieteni

de dincolo. Cineva îmi aruncă o bucată de vată care îmi cade la picioare. Atmosfera devine din ce în ce mai puțin prietenoasă. Simt un fel de răceală ce mă cuprinde progresiv. Compar această atmosferă cu aceea pe care am simțit-o în corpul fizic când a fost eclipsă totală de soare. Un nou ghemuleț de vată mă atinge pe umăr. Apăsarea devine tot mai greu de suportat. Un ostaș mă privește printr-o ușă întredeschisă. Din privirea lui înțeleg unul și același lucru: „Ai stat prea mult. Este vremea să te întorci în corp. Destul. Nu se mai poate. Ajunge. Este lege." Revin în corp într-o formă exceptional de bună, din punct de vedere fizic, cât și spiritual.

Răscruce de drum. Ceasul răfuielilor și hotărâri îndrăznețe

A trecut mai bine de un deceniu de la eliberarea mea din închisoare. În tot acest răstimp nu am făcut altceva decât să mă informez, să studiez și să pun în practică tot ce aflam, urmărind unul și același ideal: transformarea mea psihologică. Mereu nemulțumit de mine. Și asta pentru că nu vedeam roadele pe care literatura respectivă le promitea. Urmam cu toată rigurozitatea fie sfaturile date de sfinții părinți, fie de alți practicanți sau teoreticieni care, adeseori, exagerau realizarea unor efecte. Cinstit cu mine până la exagerare, nu acceptam jumătăți de măsură.

Între timp am inițiat și unele soluții proprii de luptă cu mine însumi - cu năvala de gânduri ce mă copleșea. Într-o zi, când mă găseam la serviciu, mă sâcâiau o seamă de gânduri, senzații cu totul străine de viața de monah pe care singur mi-o alesesem. Încercam prin eforturi disperate să le alung, să le înlocuiesc cu altele, conform viziunii mele morale, sau să le țin în frâu prin voință. Pentru moment reușita era asigurată. Dar, cum flacăra atenției se diminua, gândurile reveneau cu și mai multă vigoare. Și, în mod conștient, apuc un bold de prins corespondența și-l reped cu toată furia în mușchiul de deasupra genunchiului drept. Gândurile respective au dispărut subit datorită șocului dureros fizic. A mai trecut o vreme de liniște și iarăși au

apărut alte gânduri, dar cu însușiri similare. Aceeași întâmpinare brutală și aceleași rezultate de acalmie și asta de cincisprezece ori la rând. În urma unui consult, un medic s-a mirat cum de nu m-am infectat. Asta, ținând seamă atât de acul nesterilizat, cât și de impuritatea țesăturii. De-aici încolo nu mai era necesară folosirea acului, ci numai privirea lui făcea să dispară orice gând, orice senzație. Eram încântat de efectele acestei rețete, prin care țincam la respect automatismele gândirii haotice. Asta însă era valabil numai la locul de muncă.

Plecând însă de la servicin, lucrurile se schimbau. Acest om vechi, pe care eu mă străduiam să-l demolez, părea să devină și mai puternic. Dar, la scurtă vreme după asta, găsesc o nouă soluție; îmi imaginez o sabie astrală. Și, ori de câte ori apare în câmpul conștiinței mele vreo imagine sau gând nocive, eu, în mod simplu, le ciopârțesc cu tăișul acestei arme.

Pe un anumit timp scăpam de o asemenea ispită.

Peste două săptămâni și-a anunțat sosirea ghidul nostru astral, Antal[1]. Îl așteptam nerăbdători, ca niciodată mai

---

1 Mă socotesc dator cu câteva completări în legătură cu cercul spiritist ANTAL, despre care am amintit în mai multe rânduri în această carte mesaj.
Acest cerc a luat ființă la 29 martie 1949 și a funcționat mai bine de 30 de ani. În acest interval, s-au înregistrat, un număr de 63 ședințe, fiecare dintre ele constituind adevărate lecții de înaltă spiritualitate, oferite pământenilor de un iscusit pedagog astral, care s-a recomandat Antal.
Conducători ai acestui cerc au fost Dr. Ionel Ionescu, Vlădești și ing. Vasile Vasiliu.
Admiterea la ședințe a membrilor era un atribut exclusiv al ghidului astral. Nimeni nu venea la întâlnire decât cu încuviințarea lui.
În anul 1973 în acest grup de idealiști s-a produs o scizinne. Unii au renunțat să mai urmeze sfaturile și îndemnurile sale, socotindu-le prea dure. Alții l-au părăsit urmărind alte idealuri mai mult sau mai puțin duhovnicești.
În anul 1979 nu mai eram în acest cerc decât trei inși și anume: Alexandra Toia (Dina) medin, ing. Vasile Vasilin (Ică) și Ciocârlie (Cici).
Pe la începutul lunii noiembrie, Dina a fost anunțată de Antal că va veni pe data de 17 noiembrie 1979. Locul de întâlnire l-am stabilit noi și anume: în noua mea locuință.
După ce au fost rostite, ca de obicei, rugăciunile Tatăl Nostru, Împărate Ceresc și Sfinte Dumnezeule, fiecare de câte trei ori, a urmat invocarea rostită tot de trei ori: „În numele lui Dumnezeu Atotputernic, rugăm pe ghidul nostru astral, Antal, să ni se manifeste".
În timpul rugăciunilor mediul intru în transă, apoi primim binecuvântarea prin semnul crucii făcut de mediu cu mâna dreaptă.
Și apoi cu o voce clară, precisă și caldă, ședința se desfășoară într-o armonie rareori întâlnită, pe care o redau cu toată fidelitatea.

63. 17.XI.1979
Antal. Astăzi este ziua despărțirii noastre, plecat-am pe drumuri înnămolite de mizerii și de crâncene lupte;
plecat-am pe drumuri înțepenite de răutăți și astăzi recunosc că trebuie să se sfârșească acest drum, parcurs de noi de multă vreme în scopul revelației divine, ce trebuia să se manifeste în voi, pe care condusu-v-am în greutăți și nevoi!
dar am din inima mea polen, pe care l-ați împrăștiat pe drumuri sarbede;
nu vreau să vă privez de bucuriile pământului de care nu vă puteți desface;
inutilă dragostea mea și munca celor ce au știut s-o prețuiască mai puțin;
mai rămâne un timp pe care să-l folosiți și pe care îl neglijați, din păcate;
v-am protejat, v-am deșțelenit drumul, v-am dat minesme cerești uneori, și cei ce știu să prețuiască vor lupta și de acum înainte;
toți avem eșecuri, dar lupta este inegală;
vreți să întrebați ceva de drum?
Ultima oară. Ne despărțim.
C: Calea pe care mergem, a Cunoașterii de sine, este bună?
A: Mersul este greu și obosiți. Timpul este scurt. Munca este slabă! Sunteți o mână de oameni pe care am vrut să-i aduc la lumină.
C: Antal, intenția a fost bună. Am încercat să-i aduc pe toți aici, dar nu am reușit.
A: De ce tu?
C: Am intervenit eu, în urma celor întâmplate cu Maia.
A: Păcatele voastre n-ați fost înarmați. Ați fost dezarmați de pornirile pământești.
C: Atitudinea și comportarea din ultima vreme?
A: Analizați-vă fiecare și veți vedea ce ați făcut până acum. Nu sunteți smeriți.
C: Așa este precum spui. Totuși, o schimbare nu s-a făcut în noi?
A: Orgoliul la fiecare. Am fost delicat. Nu v-am lăsat. Și înțelegeți singuri. Fiecare, în felul lui, spune că lucrează.
C: Dar noi suntem legați de pământ și greșim dacă nu cu fapta, cu gândirea.
A: Nu! Perfecțiunea nu se poate realiza aici. Dar de prea multă vreme aveți certuri... minciuni... megalomanie.
Acuzațiile nu mă lovesc, dar e trist pentru că cei pe care i-am crescut au ajuns să mă invective... un eșec!
C: Cum, Antal, este un eșec total pentru toți?
A: Oare crezi tu? (...)
C: Suntem aici trei, care mergem convinși pe calea Cunoașterii de sine. Spune ceva pentru noi.
A: Dacă credeți că puteți merge, mergeți înainte. Prezența mea nu vă ajută cu nimic. Vi s-a spus, cunoașteți ce trebuie să faceți. Să vă duc eu de mână până la adânci bătrânețe? Puneți mereu aceleași întrebări inutile. Cine vrea, cine poate, merge mai departe.
Trebuie mereu să fiți duși de mână, ca să ne vedem și să întrebăm diverse lucruri copilărești, la infinit?
Studiați-vă atitudinea în fața vieții și veți înțelege într-o clipă ce sunteți.
C: Iată, Antal, ne-ai spus un lucru extraordinar și pentru aceasta te rugăm să revii. Avem nevoie de asemenea învățătură, de ce să ne părăsești?
A: Nu sunteți singuri niciodată. Atâția ani a mers greu. Poate fără mine va fi mai ușor.
Vocea interioară, aceea e Dumnezeul nostru, ascultați l.
Nu aveți nevoie de însoțirea mea, după ce ați ajuns la „Cunoașterea de sine".
Ascultați vocea! Vocea divină!

înainte. Voiam să-l întreb dacă cele două instrumente de luptă cu mine sunt sau nu bune, folositoare sau, dimpotrivă, fără folos sau chiar dăunătoare. Răspunsul său a fost categoric. Nu!

- De ce nu sunt bune? am replicat eu.

- Să afli singur de ce nu sunt bune!

Acesta era stilul de îndrumare spirituală al lui Antal. Te îndemna să descoperi, să vezi singur ce este bine și ce nu este. După ședință, mi-am dat seama că el avea dreptate. Ambele rețete erau întemeiate pe violență. Prin folosirea lor, nu făceam altceva decât să dau însușiri și mai agresive omului vechi.

În urma acestei dezvăluiri, am luat hotărârea să părăsesc țara și să mă duc la muntele Athos, cu nădejdea că acolo voi găsi vreo grotă în care să-mi petrec restul zilelor ca sihastru. Am solicitat o cunoștință de-a mea, Marga Dropol, din Atena, să-mi trimită o invitație. Pe baza ei am cerut apoi pașaport pentru a vizita Grecia, plătind anticipat o taxă. La câtva timp mi-a venit înștiințarea că mi s-a aprobat cererea de pașaport, cu indicația de a mă prezenta la o anumită adresă pe str. Rahovei. Aici m-a întâmpinat un funcționar care mi-a condiționat eliberarea pașaportului de o declarație de colaborare cu organele de securitate. I-am răspuns categoric că nu fac asemenea compromisuri, la care, enervat, salariatul a rupt adresa respectivă, spunându-mi că din greșeală mi s-a dat o asemenea aprobare.

Am acceptat totul fără să critic sau să mă supăr pe cineva. Ce mare serviciu mi-a făcut acel om. În fapt, era și el un instrument al împlinirii propriului meu destin. Știm noi oare vreodată măsura binelui și a răului, cât timp

---

Cine va munci și va lăsa totul în urma sa, poate va realiza.
Prezența mea nu vă poate ajuta cu nimic.
v-am ajutat, am culeș și bucurii, am culeș și deziluzii și astăzi a sosit ora plecării mele. Fie ca să putem să ne vedem dincolo.
Vedeți-vă fiecare de drum! Lăsați sfaturile pentru alții. A trecut!
O precizare: Antal amintește aici cu oarecare amărăciune, despre o invectivă. După întâia despărțire ce a avut loc în 1973, unul din foștii membri ai cercului a contestat venirea în continuare a lui Antal, afirmând că mediul s-ar afla sub influența unei entități negative (un șnapan). Atât Dina cât și Ică se află acum în lumea de dincolo de mormânt, fiecare depășind vârsta de 86 de ani. Aceste suflete eliberate cu câțiva ani în urmă din cătușele materiei, au acum posibilitatea să ne privească și să ne asculte, nu numai vorbele rostite, dar pot să ne citească chiar și gândurile întocmai cum am citi filele unei cărți larg deschise..

funcționăm la dimensiunea omului condiționat - a omului vechi ?

Astfel am rămas să trăiesc în continuare în mijlocul lumii, scormonind fără încetare adâncurile ființei mele, doar, doar voi da de acea cale îngustă, ce conduce la unirea Omului cu Sursa Sacră din care provine.

Dacă această activitate a minții nu e bună, ea fiind o cale a violenței și a amăgirii, totdeauna fiind inițiată de omul realizat prin timp - reflectez cu a nu știu câta oară - care să fie, totuși, acea cărăruie strâmtă, care să mă orienteze spre unirea cu Dumnezeu ?

Să fie oare acea cale a imitării ? Adică a efortului de a face ce-am văzut la sfinții părinți sau imitând pe Hristos ? Oare această cale a imitației cuiva să fie drumul cel bun ? Imitând, aveam să constat că întreaga mea activitate este centrată numai pe interes personal, impulsionat de un permanent efort de adaptare. Dar, toate acestea nu-și au sursa numai și numai în perimetrul egocentric al omului vechi ? Și cum ar putea el, prin el însuși, să se transforme radical ?

Calea sublimării m-a învățat că sentimentul de ură trebuie dirijat împotriva păcatului. Iar dragostea și atașamentul față de cele lumești să le transformăm în iubire și atașament pentru Dumnezeu.

Și aici nu este vorba de una și aceeași activitate centrată pe unul și același interes personal, unde efortul mă definește prin fiecare mișcare ? !

Să fie, oare, calea cea bună aceea a privațiunilor de tot felul impuse modului zilnic de viață ? Lipsa de confort, posturi exagerate, votul fecioriei etc ? Dar, toate acestea nu sunt ele acte de violență psiho-somatice ce mi le impun imaginând un scop strict personal ?

Oare examenul de conștiință ar putea conduce la o asemenea performanță ? Am încercat și asta. Și am constatat că reamintirea a ceea ce a fost nu face decât să-mi fortifice și mai mult mărginirea în care mă zbat.

Am folosit - și asta multă vreme - Rugăciunea Inimii. Și iată ce constat. Rostirea neîncetată a formulei blochează eliminarea energiilor care hrănesc și întrețin omul vechi. Or, în acest caz, cum ar putea să apară omul nou, cu totul diferit, în măsură să întâlnească Sacrul ? Mai constat că

prin rostirea ei, întreaga minte s-a transformat într-un robot închis în propria lui găoace, egocentrică, iluzorie însă.

Problema centrală rămâne mereu deschisă: cum să ajung să-l întâlnesc pe cel Necuprins! Am în vedere mai întâi pe Sfântul Augustin, care mărturisește că întâi l-a căutat în afara lui, dar fără să-l întâlnească. Nu l-a găsit fiindcă - așa cum spune el - „Te-am căutat, Doamne, în afara mea pe când Tu te găseai mereu înlăuntrul meu".

Eu văd că aici este Adevărul.

Dacă această Energie este peste tot și în toate, ea se află la fel și în mine, ca și în fiecare dintre noi. Și, fiind foarte aproape de noi, aici și numai aici trebuie să-l descoperim. În ce fel am putea noi cuprinde cu mintea noastră actuală, limitată, ceea ce este de necuprins, nemărginit? Despre acest lucru, Sfântul Augustin nu face precizări lămuritoare. Pot eu înainta spre Dumnezeu cu mintea mea pretinsă științoare? Sau mintea mea să tacă total smerită - pentru ca Scânteia divină din mine să se afirme prin întreaga ei sacralitate? În această ipostază îmi dispare personalitatea și am o stare de conștiință pură - topită în Infinitate.

Deci, nu eu merg spre Dumnezeu prin vreo activitate a minții, ci El vine înspre mine, când a încetat orice căutare a gândirii mele!

Urmărind șirul preocupărilor mele am meditat de multe ori la unele răspunsuri date de Iisus Hristos apostolilor săi, și anume: „Eu sunt calea, adevărul și viața", sau „Eu, și Tatăl - una suntem", sau „Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în mine". Toate aceste afirmații nu sunt altceva decât forme de trăire ale Mântuitorului. Toate trei exprimă Adevărul pur. Trăiri proprii ale lui Iisus Hristos în clipa când le-a exprimat. Acesta este, socotesc eu, idealul spre care trebuie să tindă orice urmaș al lui Hristos - contopirea lui directă și nemijlocită cu Dumnezeu. Și, prin realizarea acestui summum - iubirea, frumusețea, bunătatea, înțelepciunea sunt calități care se impun de la sine, fără să fie nevoie de vreo activitate a minții, care, așa cum am amintit, este întotdeauna limitată.

În căutările acelei ușe strâmte, mai am în vedere și filozofia hindusă, și anume Aforismele lui Patanjali, care fundamentează doctrina Yoga. Nu mă interesează fenomenele de parapsihologie. Acestea toate la un loc, fără nici o

excepție, sunt rezultatul unei voințe bine antrenate, deci realizări ale psihicului limitat. Prin toate acestea Nemuritul, nu poate fi întâlnit în nici un fel. De cele mai multe ori, ele constituie un prilej de degradare morală prin importanța amăgitoare ce singuri ne-o dăm. Căci, posedându-le, socotim că am atins anumite culmi de evoluție spirituală. Pe mine m-a interesat doar concluzia finală a Aforismelor: Intrarea în Nirvana. Filozoful își sfătuiește discipolii că, spre a intra în Nirvana, trebuie să arunce tot ce au acumulat, urcând din treaptă în treaptă prin voință, efort și imaginație până la treapta a opta.

Nirvana nu este un loc anume, ci o stare de „a fi", în care a încetat orice activitate a minții. În această stare de vid psihologic are loc uniunea dintre Energia pură din om cu Marea Energie Cosmică.

Pentru a atinge acest țel suprem, nu ni se spune cum? Tot prin voință, concentrare, efort, ca și până aici? Folosind aceste instrumente, constat că ele nu mă duc în starea de Nirvana, care înseamnă pace, armonie, echilibru, frumusețe, bunătate, energie pură, infinitate, fericire, în final. A greșit, oare, Patanjali? Sau urmașii săi nu l-au înțeles și au păstrat prin tradiție practica obișnuită, aplicând-o și la cucerirea Nirvanei?!

Toate aceste interogații, verificate prin aplicare selectivă, m-au convins că drumul spre divin, realizat prin activitatea minții este greșit din start.

Nu prin știința noastră, oricât de vastă, sau prin imaginație, sau prin credința noastră se atinge măreția de-a fi una cu Întregul - în Uniune absolută! Nici prin voință, nici prin rostiri de formule nu se obține trecerea de la ipostaza limitării, la ceea ce este fără limită, ci prin Inactivitatea minții.

Ce observ? Că atunci când gândirea tace, în mine există o stare de conștiință de proporții infinite, în care dispare ego - (cel ce știe, cunoaște, speră, dorește). Corp și psihic - unitate în afară de timp și spațiu în care nu se mai ivește nici un fel de stare conflictuală.

Acest fenomen îmi este într-o câtva familiar. În fiecare dedublare cu îl întâlnesc întocmai, în clipa când depășesc pragul dintre starea de veghe legată de corpul fizic și trecerea în cealaltă dimensiune.

Pentru realizarea acestui punct critic de trecere dintr-o dimensiune la alta folosesc numai atenția. Ea este ca o făclie care arde alimentându-se din sine însăși.

După această revelație încerc un nou mod de abordare a vieții în veșnica ei desfășurare, noutate și prospețime. Întâmpinarea mișcării și provocării existenței prin pasivitatea minții. În mica mea mansardă, încep să ascult, seară de seară, înainte de culcare, zgomotul motoarelor de la fabrica de pâine de vizavi, ca și zgomotul străzii. În zi de sărbătoare, când nu se lucra - ascultam liniștea.

În cursul zilei, pe stradă sau la locul de muncă, încercam să privesc, fără să fac nici un fel de apreciere, să critic, să aprob, etc. Este o întâlnire simplă, atentă, directă și neinteresată în care plăcutul și neplăcutul nu influențează în nici un fel actul în sine al privirii și ascultării.

Funcționând în acest mod, am fost oarecum handicapat de Rugăciunea Inimii, care se rostea automat. Pentru a obține liniștea desăvârșită am fost obligat să îndrept atenția asupra zgomotului cuvintelor rostite. Conștientizarea automatismelor a dus progresiv la apariția lor din ce în ce mai distanțată pentru ca în final, să dispară cu desăvârșire.

Ce mai observ la această simplă întâlnire cu propriul meu ego, - că orice imagine, gând, dorință, dacă sunt bine întâlnite prin lumina atenției, ele dispar. Cu timpul ele vin din ce în ce mai rar, unele din ele au dispărut complet.

Acest mod de a mă întâlni cu mine, simplu, dar greu de pus în practică, l-aș caracteriza drept o golire a minții de propriile ei acumulări care o definesc și o țin încătușată.

În chestiunea cunoașterii de sine, ghidul nostru astral, ne-a răspuns că el ne-a dirijat spre această practică - și de asemenea că o aplică cine poate. De altminteri, cândva, el ne-a spus: „Vei rămâne tu și flacăra" - altminteri zis: nu vei mai avea nevoie de nimeni.

În acest proces, al cunoașterii de sine, n-am renunțat la post, spovedanii, împărtășanie, dăruindu-mă cu toată seriozitatea acestei sfinte simplități.

Practica a fost progresivă și total lipsită de urmărirea vreunui scop, interes, ideal. Toate acestea fiind căutări egocentriste, tot timpul conflictuale, generând lupta dintre

„ceea ce este real" în câmpul conștiinței mele și „ceea ce doream".

Pe măsura aplicării ei, am constatat o diminuare a importanței proprii, a violenței și ambiției etc. Gândirea a devenit mai liniștită.

Orice stare negativă apărea numai în lipsa atenției.

Astfel, am înaintat pe calea cunoașterii de sine, până în anul 1971, luna august, când se produce un nou fenomen, despre care voi relata în capitolul următor.

Cărarea îngustă

Au trecut douăzeci și doi de ani de la primul fenomen al dedublării și doi ani și jumătate de când practic „cunoașterea de sine" și iată că viața îmi oferă o nouă și minunată surpriză. Într-o dimineață din luna august anul 1971 - mă trezesc ca de obicei pe la ora 6. De cum am deschis ochii, constat cu surprindere că psihic funcționez altfel decât înainte. Gândirea mea nu mai pleca nicăieri, nici înapoi și nici înainte, ci se afla în permanent contact cu clipa prezentă. Ființa întreagă funcționa ca un tot unitar - corpul fizic și psihicul constituiau o perfectă unitate.

După micul dejun am părăsit locuința plecând spre serviciu. Pe stradă, în tramvai, toate mi se păreau altfel. Câte vedeam și auzeam aveau un tainic ecou în sufletul meu, fiind îmbrățișate cu un sentiment de deosebită afecțiune. Fenomenul a durat circa două ore. După care am început să-mi pun întrebări asupra cauzelor ce au generat o astfel de trăire.

Întrucât de multă vreme căutam calea spre Necuprins, i-am zis cărarea cea îngustă. De fapt conștientizez un fel de incizie în structura „eului", prin care pătrund în Nemărginire. Și orice problemă ce se ivește pe fond psihic o cuprind în ansamblul ei, în mod direct și nemijlocit. Din această cuprindere apare înțelegerea faptului, nealterată de vreo interpretare susținută de acumulările memoriei. Practic, relația directă exclude de la bun început aprecierea, totdeauna relativă, a minții condiționate.

Tot în legătură cu denumirea acestui fenomen m-am gândit și la alți termeni ca: „iluminarea minții", „stare de eliberare" și „Nirvana". Desigur că în literatura de specialitate pe care am studiat-o am întâlnit aceste expresii. Însă diferența dintre înțelegerea rațională și trăirea reală a fenomenului respectiv este enormă. Ba mai mult, între una și alta nici nu se poate face vreo comparație. Prima este produsul mărginirii, a intelectului condiționat, iar a doua se realizează în Infinitate.

În prima Duminică care a urmat n-am mai simțit nevoia de a mă duce la slujba religioasă. Dar, împotriva a ceea ce simțeam, m-am dus la biserica unde mergeam de obicei. Aici slujeau cei trei preoți pentru care aveam mai înainte o stimă deosebită. Acum vedeam cu totul altceva. Modul cum se desfășura întreaga ceremonie era ca o repetare a unei piese de teatru. Slujitorii - niște artiști repetând simple roluri, fără să simtă, să trăiască ceea ce spun.

Țin să precizez că nu era vorba de cel meu - cel care judecă, apreciază, critică, condamnă sau aprobă. Nu ! Fiind în contact direct cu slujitorii de la altar, eu nu făceam altceva decât să descriu stările psihice reale ce-i caracterizau în acele momente activitatea lor care se reflecta în puritatea conștiinței mele ca într-o oglindă. Și eu doar îmbrăcam în cuvinte tot ceea ce se petrecea la suprafața și în adâncimea realității.

Tot atât de surprinzător pentru mine a fost și noua mea atitudine față de dedublare. Detașarea mea față de acest fenomen apare tot mai evidentă. Dedublarea o apreciez ca pe un simplu fapt care și-a îndeplinit rostul - demonstrarea nemuririi sufletului și a vieților succesive. În prezent, pentru mine, fenomenul nu mai are nici un fel de însemnătate.

La câtva timp după aflarea cărării înguste mi-au căzut în mână câteva cărți privind conferințele lui Krisnamurthi. Până la el nu mai întâlnisem pe nimeni care să descrie egocentrismul uman cu atâta precizie și competență. Îl socotesc drept cel mai autentic trăitor al Adevărului din câți a avut omenirea până la ora actuală. Cunoaștem prea puțin din viața lui Iisus Hristos și ceea ce știm este destul de relativ, fiindcă nu el și-a scris viața. Iar cei care au povestit despre El, nu-L. puteau înțelege în mod real. Înțelegerea doar intelectuală a trăitorului veritabil este o înțelegere parțială, cu totul relativă. Or, în cazul Krisnamurthi, cele rostite de el au fost înregistrate cuvânt cu cuvânt și cel care le citește și la rândul lui își trăiește propria descoperire le înțelege perfect. De altfel, adevărul nu are decât o singură față. Toți care îl întâlnesc nu pot să-l vadă decât la fel. Exprimarea poate fi aceeași sau diferită, dar sensul este unul și același. Nu are nici o importanță dacă unul l-ar rosti întâi și ceilalți mai târziu. Ceea ce are importanță cardinală este și rămâne întâlnirea

cu el. Adevărul îl vezi tu însuți, în mod direct, și nu ca pe ceva arătat de altcineva. Aici nu este cazul de repetare a celor ce a zis altul.

Și, ca o remarcă privind pe marele înțelept trebuie spus că el a evitat de fiecare dată să dea două răspunsuri clare în ceea ce privește nemurirea sufletului și reîncarnările succesive legate de condiționarea umană. Fiind un om cinstit cu el însuși, nu o putea face decât în cazul trăirii fenomenului dedublării. Numai trăind acest fenomen poți afirma cu întreaga autoritate cele două realități absolute.

De acum, condus nu de ego-ul meu - mărginit, incontinuu interesat de „cu" și „al meu" - ci de adevărata ființă, iată că ceva din interior mi-a poruncit să scriu despre „Cunoașterea de sine". Și astfel, vrând, nevrând, am devenit poet. Între anii 1971-1972 am compus 300 de poeme și poezii-oglindă. Temele fie mi-au fost impuse din interior, fie determinate în urma discuțiilor cu diferiți semeni, fie luate direct dintr-un dicționar de sinonime.

Pe măsura tratării acestor teme am constatat o seamă de transformări psihologice privind omul vechi: mai întâi o lărgire a ferestrei spre Infinit prin care tot mai multe acumulări traumatizante dispărcau fără să lase urme. Ambiția, vanitatea, ura, teama nu-și mai găseau sprijin, ca altădată. Practic, nu mai sunt în măsură să înșel sau să urăsc pe cineva. Această capacitate a omului obișnuit a dispărut treptat. Credința și-a pierdut încă de la început orice rațiune de a mai exista. Când întâlnesc direct Sacrul, unde mai are loc această încredințare imaginativă că El ar fi? Nu pot însă condamna pe cineva că trăiește sub condiționarea propriei credințe sau necredințe (ambele pornind din aceeași sursă imaginativă).

Deci, am continuat să-mi duc existența practicând de acum cu tot mai multă ușurință simpla întâlnire cu mine, adică cu cel ce se manifestă prin gânduri, imagini, dorințe, atașamente, temeri etc.

În luna iunie 1988, din profunzimea ființei mele s-a declanșat iarăși un insistent îndemn de a scrie din nou, folosind calea versului. Și, de la acea dată până la începutul lunii august 1990, am mai compus un număr de încă 680 poezii-oglindă. Scrierea lor m-a ajutat enorm, fiindcă am descoperit nuanțe ale psihicului uman, mai înainte nesesizate.

Apoi am fost brusc oprit și îndemnat, aș zice presat să scriu această carte.

Tot timpul m-am socotit un simplu instrument destinat să pună la îndemâna semenilor o nouă modalitate de a întâmpina viața. Ceea ce fac nu este nici religie și nici măcar filozofie sau o teorie despre viață și moarte. Nu fac altceva decât să scot în evidență că toată suferința omului și, prin el, a lumii întregi își are originea în conștiința de suprafață, adică în condiționarea umană, că gândirea noastră așa cum funcționează, este cel mai mare dușman al omului. Căci prin procesul de gândire apare gânditorul, care este o ficțiune ce ne amărăște viața, degradându-ne atât moral cât și psihic și fizic.

Prin cele 980 de poezii-oglindă nu fac altceva decât să pun pe cititor în fața oglinzii propriului suflet pentru ca, întâlnindu-se cu el, să se poată înțelege pe sine însuși și depăși în același timp. Or, depășirea condiției umane înseamnă armonia, pacea interioară, care permite Sacrului aflat în noi toți să se manifeste ca iubire, frumusețe, adevăr, bunătate, înțelepciune.

La Sacru, deci, se ajunge nu prin activitatea gândirii ci prin pasivitatea ei. O minte liniștită face ca Scânteia divină din noi să ne cuprindă întreaga ființă, unindu-ne cu Infinitul.

După aceste scurte semnalări să revenim la fenomenul dedublării care acum se realizează de cele mai multe ori în absența dorinței mele, așa cum se întâmpla în etapele de viață anterioare.

O împărtășanie simbolică

De la producerea ultimului fenomen de chirurgie a structurii ego-ului de care am amintit mai sus, nu am mai putut să vorbesc semenilor nici despre Rugăciunea Inimii și nici despre celelalte practici mistic-religioase. Această schimbare totală prin adaptarea unei noi optici față de viață nu a fost rezultatul unei decizii deliberate. Nu schimbam o formă de credință cu alta, socotită superioară celei vechi, cum se întâmplă în general în lumea credincioșilor, când

o religie sau sectă este părăsită, pentru o alta care promite mai mult, fie pe plan fizic, fie spiritual.

Nu! Toate acele-zise valori în care credeam cinstit și care-mi dădeau asigurarea supremă a transformării mele psihologice - singure s-au desprins de mine. Fiindcă toate, fără nici o excepție, făceau parte din mărginire, erau creații relative ale minții omenești, ce nu poate să-și depășească propria limită.

De-acum înțeleg că tot ce a inițiat omenirea în acest domeniu al spiritualității nu depășește sfera relativului. Un intelect care se luptă cu el însuși nu este în măsură să transforme fondul, ci doar să amelioreze unele comportamente exterioare, folosindu-se de diferite măști spre a-și ascunde adâncurile tulburi ale ființei sale.

Operația ce a avut loc în structura mea psihologică mi-a creat o altă mentalitate, care mă oprește să fac afirmații în măsură să contrazică ceea ce văd nemijlocit în realitate. Acum, tot ce privesc și aud descriu ca și cum le-aș avea în față și ele singure își exprimă autenticitatea prezenței, iar eu doar le îmbrac în simboluri cât mai adecvate pentru o bună înțelegere. Golul psihic, oferă de fiecare dată posibilitatea contactului direct cu „ceea ce este", cu „ceea ce se întâmplă pe parcursul unei clipe". Noutatea ce ne-o aduce viața prin mișcarea ei constantă este întâmpinată numai în acest mod - iar înțelegerea se realizează ca de la sine.

În această nouă viziune a lucrurilor una din cunoștințele mele mă solicită să le vorbesc ca înainte, ca păstrând amintirea unor mângâieri duhovnicești din acele vremuri.

I-am răspuns că nu mai pot să vorbesc ca odinioară, fiindcă asta ar însemna să fiu necinstit, să mă mint pe mine și să induc în eroare pe ascultători.

În noaptea care a urmat, iată ce mi se dezvăluie fără să doresc, să imaginez sau să solicit un anume răspuns în vreo formă oarecare: sunt scos din corp și condus într-o biserică. În fața altarului se oficia împărtășania credincioșilor, aranjați în șir monom. Preotul, un bărbat de 30-40 ani, foarte frumos, despre care toți știam că este însuși Iisus Hristos, oferea împărtășania din potirul ce-l ținea în mână.

M-am așezat și eu la urma acestui șir. Și, cu toată smerenia și liniștea ce o simțeam în interior, îmi pun mie

însumi întrebarea: „De ce oare am fost adus într-o biserică, deşi cu văd lucrurile altfel decât creştinii obişnuiţi ?" Am aşteptat cu răbdare să văd ce vrea prietenul astral să-mi demonstreze !

Uitându-mă mai atent, descopăr că în faţa mea se află preotul monah I.L., pe care-l cunosc destul de bine. Prezenţa sa mă determină să reflectez: „Este foarte normal ca pe el să-l împărtăşească, fiindcă este preot, dar pe mine, care nu mai cred în această practică, cum ar putea să-mi dea împărtăşania ?"

Când ajunge rândul preotului, Iisus Hristos cu un gest simplu, îl dă la o parte, fără să-l împărtăşească. Primul meu impuls a fost surpriza că nu vrea să împărtăşească pe monah. Apoi, mi-am zis iarăşi: „Dacă pe el nu-l împărtăşeşte, cu atât mai justificat mă va refuza pe mine !" Dar nu a fost deloc aşa cum gândeam eu.

Am fost luat de mână şi condus în altar prin uşa împărătească, unde, spre deosebire de ceilalţi, mi s-a dat împărtăşania în interiorul altarului. Am fost apoi condus câţiva paşi spre o altă uşă din dreapta altarului, pe unde am părăsit biserica. Pe lângă bucuria ce s-a revărsat în întreaga mea fiinţă, am înţeles aprobarea şi preţuirea noii modalităţi de abordare a vieţii prin cunoaşterea de sine, care, practic, se concretizează prin depăşirea şi dizolvarea spontană a „ego-ului".

Prin cunoaştere se realizează o altă religie, pe care o putem numi religia tăcerii, practicată prin pasivitatea minţii. Tot secretul purificării fiinţei umane se realizează prin întâlnirea golului psihic, când Scânteia divină din noi se uneşte cu Lumina Luminilor. În această ipostază apare Iubirea absolută, care curăţă şi transformă energiile ancestrale ce ne condiţionează şi stăpânesc, făcându-ne prizonieri ai propriului egocentrism.

Un alt caz de previziune

Au trecut trei luni de zile de la fisurarea ego-ului, în care timp eu nu m-am mai dus la biserică, întrucât nu mai simţeam nevoia s-o fac. Şi într-o noapte mă întâlnesc,

ca într-un vis, cu duhovnicul meu. Locul de întâlnire, strada 30 Decembrie, colț cu Calea Victoriei. Veneam din direcții opuse. Mă oprește și-mi spune:

- Domnu' Ilie, sunt eu de vină cu ceva?

- Nu, părinte. Nu sunteți de vină cu nimic.

- Ați trecut la o altă religie sau sectă religioasă?

- Nicidecum părinte! Eu trăiesc acum prin cunoașterea de sine. Și aici nu este vorba de nici o religie sau sectă. Se merge de unul singur.

- Bine! - și ne despărțim.

Peste două zile, în același loc, mă întâlnesc cu fostul duhovnic. Discuția a avut loc întocmai. Preotul își reproșa în sinea lui că ar fi greșit cu ceva, iar eu, văzându-i greșeala, m-am îndepărtat de credință.

Între timp, cu ocazia unor parastase făcute de o cunoștință de-a mea la biserica unde slujește el, a mai încercat în două rânduri să mă readucă pe vechiul făgaș. Răspunsul meu a fost același. Am încercat să-i demonstrez posibilitatea de a întâlni Scânteia divină din noi prin tăcerea smerită. N-am izbutit! Greu, foarte greu să te desprinzi de capcanele gândirii condiționate, care ne vâră în diverse tipare și face din oameni niște veritabili izolați, în conflict atât cu ei înșiși, cât și cu lumea.

În aceste condiții, simplitatea este greu de pus în practică. Calea amăgirilor este mult mai ușoară. Împlinirea unor formalități seci dă satisfacții ieftine ego-ului, care acoperă și înăbușe flacăra conștiinței, ținând pe om în întunericul ignoranței și al păcatului.

Numai contactul direct cu noi înșine ne desprinde de omul viclean care încearcă mereu să-și camufleze sub diverse măști goliciunea și urâțenia interioară. Dacă atingem acest stadiu de cinste și puritate interioară nu vom mai fi obligați să jucăm teatru. Vorbele și faptele noastre în această împrejurare vor fi îmbrăcate în mantia inocenței, care singură se va exprima prin ea însăși.

Aici nu este vorba de teoretizarea unei doctrine, metode sau credințe, ci de o punere în aplicare, pe clipe, a întâlnirii cu noi înșine, așa cum suntem, nu cum am dori să fim. Și dacă aplicarea este corectă, veți descoperi singur că ceea ce este întâlnit dispare astfel, se topește. Numai

în acest fel ne vom elibera de energiile negative care ne urmăresc din vremuri imemoriabile.

Un medic își consultă profesorul aflat dincolo

Sunt solicitat de Dr. Ion Grigorescu, care avea unele probleme cu sănătatea, să-l întâlnesc pe fostul său profesor, Dr. Ernest Djuvara, decedat cu patruzeci și cinci de ani în urmă și să-i cer o consultație privind boala sa și eventualul tratament. Îmi pune la dispoziție o fotografie-bust. Deplasarea mea dincolo n-a întâmpinat nici un fel de dificultate. Întâlnirea are loc într-o regiune rurală unde medicul, după cum mi-am dat seama, își continuă meseria, făcând un fel de apostolat.

La întrebarea pe care i-am pus-o în legătură cu fostul student și colaborator de mai târziu îmi răspunde că îl cunoaște foarte bine.

- Vă rog să-i dați un sfat asupra tratamentului pe care trebuie să-l urmeze!

- Atenție la sertar... atenție la sertar!

Altceva nu mi-a mai spus. Dar chiar în acea clipă am intuit că-i transmite pacientului un avertisment de a nu folosi anumite medicamente.

Descrierea pe care i-am făcut-o ca înfățișare și mod de comportare corespunde realității omului de pe pământ.

În legătură cu medicamentele folosite mi-a răspuns că sunt medicamente clasice care nu au cum să-i dăuneze.

La mai puțin de două luni de la această constatare astrală, Dr. I. Grigorescu face o semiplegie care-l ținuiește la pat. Cauza: schimbarea vechiului tratament, folosirea în mod abuziv a unui medicament străin, care i-a fost fatal (redau părerea medicului curant). Mai înainte am fost rugat să vizitez pe soția sa, Olga, decedată în 1971. Aici, pe pământ, fusese medic mamoș. Am întâlnit-o de mai multe ori. În lumea astrală nu era deloc mulțumită. Își reproșa nenumăratele întreruperi de sarcini pe care le-a făcut ca medic.

La ultima noastră întâlnire mi-a dat a înțelege că soțul ei s-a încurcat cu fata din casă, Ruxandra, pe care o

crescuseră de mică. Eu nu știam nimic despre această relație. Doctorul citise, se documentase în legătură cu fenomenele de parapsihologie și credea în existența și continuitatea vieții după desprinderea de corpul fizic, - preocupări comune, deci, ce înlesniseră cunoașterea.

Când i-am comunicat observațiile astrale, nici n-a confirmat, dar nici nu a negat. Numai după șase luni de zile mi-a destăinuit: „Nu numai că trăiesc cu Rusa, dar să știi că m-am și căsătorit cu ea!"

Sfârșitul a fost tragic pentru amândoi. La cutremurul din 1977 blocul unde locuiau s-a prăbușit din temelie (este vorba de blocul cofetăriei Casata). (Corpul lui nici măcar n-a fost găsit pentru a fi înmormântat).

Un astral aflat într-o situație delicată

O bună prietenă mă roagă să-l întâlnesc pe tatăl ei, Vasile Florescu, de care fusese foarte atașată.

De la spargerea ego-ului eu nu am mai simțit nici o atracție pentru extraordinar și, implicit, pentru acest fenomen de dedublare. Pentru mine el își împlinise rostul. Dar, pe de altă parte, îmi vine foarte greu să refuz pe cineva care așteaptă o confirmare - dacă nu altceva - de la ființele dragi care i-au părăsit. Și așa fiind, am acceptat calea de mijloc, și anume: mă pun la dispoziția celor de dincolo dacă, bineînțeles, ei vor să ajute pe solicitatori. Și aici, în cazul de față așa s-a și întâmplat.

După câteva zile de la solicitare, am avut un vis curios. Cineva m-a dezbrăcat de haine și am rămas gol. Și, întocmai ca în vis, îmi zic eu: cum o să merg pe stradă? Mă vede lumea, e rușine! Ei bine, acest sentiment al rușinii m-a transformat din starea de vis în aceea de dedublare. De acum, perfect conștient, am plecat în căutarea lui Vasile Florescu.

În urma invocării de a fi ajutat am ajuns într-o încăpere foarte curată. Un hol mare - gen sufragerie - în care apare o femeie brunetă, păr șaten, îmbrăcată cu bun gust și rafinament. De pe figura ei, ca și din întregul comportament rezultă nobletea.

Îmi întinde mâna cu un pahar de cristal. Îl ating numai cu degetele paharul. Este primul caz de contactare, dar și de ajutor, privind lumea astrală care se produce în acest fel.

Vreau să vorbesc cu Dl. Vasile Florescu!

- Nu se poate! Acum se află într-o situație mai delicată și nu poate veni, îmi răspunde ea pe un ton ce nu permitea nici un fel de contradicție.

- Dacă nu se poate, eu nu insist. Dar vă rog totuși să-mi spuneți care este nivelul său de evoluție?

- Acum se află într-o situație mai delicată. Folosește ideile și imaginile! Și noi îi spunem să folosească ori una, ori alta! Asta este situația lui Titi, conchide interlocutoarea mea.

- Cum de îi ziceți Titi?

- Așa îi zicem noi aici.

- Vă rog să-i spuneți că am fost trimis de fiica sa, Coca. Mulțumesc!

Familia nu avea nici o cunoștință despre cel de al doilea nume (Titi) - probabil un nume păstrat din alte vieți. Am mai întâlnit asemenea cazuri.

O tentativă de reîncarnare curmată brutal

O nouă solicitare pe care, iarăși, nu pot să o refuz. Este vorba de Dr. Moga, găsit mort, fără să fi reclamat înainte vreo maladie care să justifice decesul neașteptat. Nu l-am cunoscut în timpul vieții lui. Mi s-a dat fotografia, fără să mi se spună altceva despre el.

Decesul a avut loc în urmă cu șase luni. Dincolo, l-am găsit într-un laborator unde se aflau mai multe persoane. Îi spun cine m-a trimis și-l rog să dea amănunte în legătură cu cauzele ce i-au adus desprinderea de corpul fizic.

- Eu în fiecare dimineață practicam Yoga!

Prin asta am înțeles că în dimineața decesului nu și-a controlat cum trebuie un exercițiu, fapt care i-a fost fatal.

- Dar știi, eu voiam să vin înapoi. Deja mandibula era formată. Dar ea m-a aruncat afară! De ce, de ce a făcut asta? Și uite acum sufăr, sufăr enorm.

Din toate astea rezulta că el revenise pe pământ în trupul unei femei, dar că aceasta l-a avortat.

În mod obișnuit, intervalul dintre o viață și alta petrecute aici pe pământ este mult mai mare. De la câteva zeci la sute de ani, poate și mai mult. Problema revenirilor e mult mai complexă. Dar, așa cum rezultă din cazul de față, se pot produce și anomalii. Se pare că atașamentul față de deșertăciunile acestei lumi ar fi cauza unor asemenea dereglări. Dacă, totuși, reîncarnarea are loc, viața copilului este de scurtă durată.

Un sinucigaș după 35 de ani de viață subterană

Sunt solicitat de o bună prietenă de drum să-l vizitez din nou pe fratele ei, Ota Ionescu, care se sinucisese. Despre el îmi spune că a avut un vis revelator; visul nu-mi este destăinuit tocmai pentru a se putea verifica autenticitatea dezvăluirii. (Pe Ota îl mai întâlnisem în astral prin anul 1957, v. cap. III SINUCIDEREA...) Prin urmare, desprins de corp mă ridic și apoi cobor într-o regiune aridă și sărăcăcioasă. La o distanță de aproape trei sute de metri, văd un grup de case, specifice satelor sărace. Mă îndrept spre una din ele, unde întâlnesc o femeie care îmi confirmă că aceea este locuința lui Ota. Fără să întreb, îmi spune de el că este leneș și murdar. După aceea, îmi indică o clădire mai mare - și-mi spune că el se află acolo, „la club". Mă îndrept degrabă într-acolo și pătrund într-o sală de spectacol. În față - o scenă, ca în lumea noastră, pe care se află un grup de artiști de muzică rock. Unii cântau la diferite instrumente muzicale, alții din gură, gesticulând fiecare în felul său. Era un zgomot greu de suportat. Publicul format numai din bărbați, stă în picioare. Printre ei și Ota. Poartă o îmbrăcăminte foarte murdară. Fața îi este mânjită cu negreală, ca un miner abia ieșit din subteran.

- Noi ne cunoaștem! - mi se spune. Ne-am mai întâlnit!

- Da, Ota! Este adevărat! Așteaptă, însă, puțin, pentru că vreau să vorbesc acestor suflete!

M-am dus pe scenă și le-am cerut să facă puțină liniște. Toți au amuțit! Le-am comunicat că vin de pe pământ și i-am îndemnat să se ocupe de lucruri mai serioase și înspre propriul lor interes. În continuare, le-am destăinuit câte ceva privind cunoașterea de sine.

Unul din ei a început să țipe în ritmul rock-ului, apoi toți au reluat concertul.

Am revenit la Ota și, cu el de braț, am ieșit din sală. Pe drum i-am comunicat că sora lui, Dina, m-a trimis la el să-l întreb dacă ceea ce văzuse ea a fost real.

- Da, așa este, eu m-am întâlnit cu ea când am scăpat din locul de ispășire și i-am spus că m-am eliberat.

Ne continuăm drumul. Totul în jurul nostru este pârjolit de soare. Nu zăresc nici un fir de verdeață. Întregul climat este dezolant, apăsător. Ajungem la albia seacă a unui fost pârâiaș. Trec pe celălalt mal. El rămâne dincolo de acest hotar, cu privirea îndreptată în altă parte. Urmărindu-i privirea, întâlnesc o femeie care, nu prea departe de el, stătea într-o poziție indecentă. Am revenit în corp. Cele comunicate de Ota corespundeau cu viziunea Dinei. În plus, mi se mai spune că în timpul vieții de pe pământ Ota era un om comod și că nu prea se spăla.

Un caz de sinucidere nedeliberată

Doina Ionescu, biolog de excepție, de 39 de ani, în urma unei depresiuni psihice declanșate în timp ce făcea baie, se aruncă de la etajul al șaselea și moare.

Ea făcea parte din grupul nostru și o apreciam pentru calitățile ei sufletești. Aveam o datorie morală față de ea, și totodată, eram toți curioși să știm mediul unde se află și cauza sinuciderii.

Pătrund într-un fel de sală imensă subterană, foarte curată. În fața mea întâlnesc două uși; în apropiere, sunt întâmpinat de doi tineri, care-mi indică undeva în fund, locul unde se află Doina. Este vorba de o cămăruță de dimensiunea unei cabine de telefon. O deschid și, în fața mea, zâmbitoare, apare Doina, care mi se adresează:

- Sfânta putere spirituală s-a eliberat!

- Bine, bine, Doina, dar așa? Nu deranjează?! (în sinea mea, mă refeream la modul nenatural de a părăsi viața - adică la sinucidere.)

- Nu, nu deranjează!

Din răspunsul ei am înțeles intuitiv că nu poate fi vorba de nici o ispășire atâta vreme cât actul a fost unul necugetat. Sinuciderea avusese loc într-un moment de nebunie.

Doina îmi recomandă un tânăr, Viorel. Mă înștiințează că este logodnica ei.

- Spune-mi tinere, de unde ești?

- Din comuna Cornu!

- Al cui ești din Cornu? Mama mea s-a născut în această comună.

La precizarea mea tânărul nu-mi mai dă nici un răspuns. Din întreaga lui atitudine reiese clar că este un suflet frivol, puțin evoluat.

În imediata apropiere apare un alt tânăr, care afirmă că se numește Stoica și că este din Craiova.

- Știi, de când am venit aici, sunt mult curtată! îmi mărturisește Doina în timp ce mă îndepărtau, însoțit de ea, spre ușa pe unde veniserm și unde ne despărțim.

La câteva zile, o caut din nou. Se afla într-un alt mediu cu totul diferit de cel anterior. În orice caz, era un climat de suprafață mai ușor de suportat. La întrebarea ce i-am pus-o în legătură cu ieșirea ei din viața de pe pământ, îmi răspunde fără ezitare: „Să știi că trebuia să fiu aici." Am rugat-o, dacă este posibil, să-mi spună cât voi trăi pe pământ?

- Spune-mi când te-ai născut?

După ce îi comunic data nașterii, dispare o clipă și apoi apare cu un registru voluminos și începe să întoarcă filă cu filă agale, privind, studiind cu atenție cele scrise acolo. În final se oprește și, clar, hotărât rostește: „121 de ani".

- Dragă Doina, mă sperie o astfel de longevitate! Cum poate să reziste un astfel de corp atâția ani de zile? Mai uită-te o dată, poate este vreo greșeală!

- Atât, 121 de ani, îmi spune ea.

Discuția a continuat îndelung. Multe lucruri nu le-am reținut. Socotesc că nu ne erau necesare sau îngăduite.

Mi se solicită două confirmări

Mozart Wolfgang Amadeus este entitatea pe care urmează să o întâlnesc la solicitarea unei prietene care pretinde că primește diverse mesaje de la acest geniu, ea fiind mediu scriitor. Spre lămurirea și convingerea ei, iată-mă din nou desprins de corpul fizic. După ce mă ridic puțin, cobor la nivelul solului, unde întâlnesc o femeie. O rog să-mi spună dacă știe unde îl pot găsi pe marele compozitor. Ea indică o intrare în subteran. Nu am avut curajul necesar ca să cobor sub pământ și am început să-l strig, repetându-i de mai multe ori numele. Întrucât nu am primit nici un răspuns, am revenit în corp.

La o nouă „evadare", îl întâlnesc, totuși. Este un bărbat frumos - m-au impresionat îndeosebi ochii lui, de un albastru închis. Din punct de vedere moral, un vanitos, plin de importanța lui. Foarte volubil în exprimare, îmi spune că a venit din China, unde a luat parte la un concert. Îi întrerup elanul și-l rog să-mi spună dacă o cunoaște pe prietena mea și dacă este în legătură cu acest mediu scriitor.

- Nu o cunosc și nici nu sunt în vreo legătură cu ea.

Apoi, fără să-l întreb, critică, folosind un limbaj vehement, pe compozitorul Bizet Georges. Pe pământ nu au fost contemporani ! Curioasă atitudine !

Aceeași persoană m-a rugat să-l întâlnesc pe soțul ei, Vasile. L-am găsit într-un laborator, unde înregistra diferite convorbiri dintre oameni precum și muzică. Era asistat de alte două entități astrale. Una din ele m-a amenințat cu o pușcă de vânătoare. Am spus cine sunt și pe cine caut și entitatea a devenit prietenoasă. Apoi, adresându-mă lui Vasile, l am rugat să-mi spună dacă are legături cu soția lui, precum pretinde ea.

- Nu am astfel de legături ! Ea nu face bine practicând astfel, spiritismul, pentru că nu știe cu cine stă de vorbă.

- Dar cine o înșeală în acest fel ?

- Nu știu !

- Cum te simți ?

- Nu sunt mulțumit de mine !

- Spune-mi măcar ceva pentru Cati.

- Nu știu ce să-i spun !

Sunt ultimele lui cuvinte. Revin în corp.

Un astral se îndoieşte de existenţa morţii!

Dr. Ştefan Nemţeanu-Panu care a pierit de curând într-o excursie în Munţii Bucegi, este scopul evadării mele din tiparul de ţărână al corpului fizic.

Cadrul întâlnirii mă impresionează în mod favorabil. Locuinţa e curată, el este bine îmbrăcat. Ne îmbrăţişăm.

- Uite vezi, Panule, că nu există moarte? Ce ai de zis?

- Eu nu sunt sigur că nu e moarte!

- Iată, eu am venit din lumea mea şi stau de vorbă cu tine aici! Tu eşti plecat din lumea terestră. Poţi tu să mai susţii că există moarte dacă noi doi suntem vii şi acum stăm de vorbă? Tu, din lumea ta şi eu, din lumea mea, pe care tu ai părăsit-o?

La această demonstraţie logică, n-a mai scos nici un cuvânt.

- Spune-mi ceva pentru Lucica (soţia)!

- I-am lăsat ei totul.

- Bine! aşa este, precum spui.

- La 10 septembrie, i-am scris şi o scrisoare.

- Stai puţin, Panule... Tu nu puteai să-i scrii, fiindcă, la data respectivă nu mai erai pe pământ.

- Spune-mi, când va fi 1 decembrie?

- Tu ce zici? Când?

- Peste două zile!

Eram în noaptea de 29/30 noiembrie. Greşisem cu o zi.

Am plecat cu el de braţ şi, trecând printr-o altă cameră, am întâlnit patru, cinci bărbaţi. El s-a întreţinut cu unul dintre ei. Nu am deslusit ce au discutat, - apoi mi s-a adresat din nou:

- Este aici şi George. Durere multă. Grea situaţie. Mă duc să-l văd.

În urma acestei justificări ne-am despărţit, eu continuând singur calea spre ieşirea din acest complex de locuinţe.

La poartă, ne-am întâlnit din nou. Era altfel îmbrăcat, dar tot curat. Purta o helancă de culoare bej și un pantalon de culoare închisă, cu un desen. Îl însoțea o fetiță de opt, nouă ani.

- Drăguțo, mă adresez eu fetiței, lasă-l singur pe Panu, că acum este cu mine și cu am să plec; tu ai tot timpul să stai cu el.

Fetița m-a înțeles și singură s-a îndepărtat.

Noi doi ne-am continuat călătoria, urcând o pantă ușoară. În spatele nostru, o tânără brunetă, foarte frumoasă, l-a atins cu mâna pe cap în chip de mângâiere. Ne-am îndepărtat de ea și, la o oarecare distanță, o altă femeie, blondă-roșcovană, a făcut același gest de mângâiere.

M-am oprit și i-am zis:

- Panule, ce înseamnă femeile acestea care se țin după tine. Să știi că ai plecat de pe pământ încărcat de senzualitate, și ele te curtează!

Apoi:

- Te rog, spune-mi ceva pentru Anca! (fiica lui).

- Nu sunt pregătit cu un răspuns.

- Te rog să faci un efort, totuși. Poate îi dai un sfat pentru viață.

După o ezitare, puțin contrariat, răspunde clar, hotărât:

- Lasă că nu este cazul!

În drum ne-a apărut un bărbat brunet, în vârstă, îmbrăcat în haine de postav negru. Am intuit că este tatăl său. Acesta l-a îmbrățișat - și cu m-am desprins de ei, revenind în corp.

O prelegere în lumea astrală

Fără să caut pe cineva anume, m-am trezit în lumea astrală, complet conștient. În fața mea a apărut un văr al meu, Florea Cristescu. Nu mă gândisem la el. În jur - o asistență numeroasă. Încep să vorbesc despre cunoașterea de sine. Pe măsură ce înaintez în demonstrație, numărul asistenților crește văzând cu ochii. Nimeni nu părăsește locul. Cât vezi în depărtare, ca un amfiteatru imens: bărbați, femei și copii stau și ascultă, sorbind fiecare cuvânt.

- Voința, dârzenia realizării nu este cel mai bun sfetnic.

- Un bine obținut printr-un efort prea costisitor se întoarce adesea împotriva ta.

- Lăsați-vă duși de fluxul vieții.

- Viața vă oferă ceea ce este cu adevărat util.

- Numai în liniștea lăuntrică puteți vedea cu adevărat utilul absolut.

- Fa, pacea lăuntrică, vă dirijează pașii în mod înțelept pe drumul cel bun.

Prelegerea a cuprins și alte sfaturi, însă numai pe acestea le-am reținut la revenirea în corp. Ceea ce m-a impresionat mai mult a fost smerenia, ca și interesul cu care aceste entități au ascultat îndemnurile date.

O interesantă desprindere astrală

Nicolae Rămureșcu este un prieten de curând decedat. M-am ridicat puțin în sus și, de la acest nivel, am cerut să vină el la mine. Ne-am îmbrățișat, așa cum o făceam pe pământ, apoi încep întrebările:

- Ai întâlnit pe mama matale?

- Da! îmi răspunde scurt, fără să dea amănunte.

M-am gândit să-l întreb și de tatăl său, dar am renunțat întrucât pe pământ a evitat totdeauna să-mi vorbească despre el.

- Cum a fost desprinderea?

- Bună.

- Teia (soția) vrea să vândă unele lucruri. Spune-i ce să facă!

- Sunt așa de zăpăcit, că nu știu ce să-i spun!

- Ce poți spune despre lumea unde trăiești acum!

- Nici un răspuns!

Am plecat cu el de braț. În fața noastră, un fel de cârciumă - grădină de vară. S-a desprins de mine și l-am urmărit să văd ce face. A scos din buzunar mai multe bancnote de 100 și 1000 de lei de dinainte de prima stabilizare și le-a pus pe masă așa cum se pun tacâmurile, la o oarecare distanță. Îndată, însă, a apărut cârciumarul și

i-a făcut observație, spunându-i că ceea ce face el nu este bine. Îl socotea alienat mintal.

M-am dus la cârciumar și l-am rugat să fie mai îngăduitor. Acesta a adunat toate hârtiile și le-a băgat în buzunar. Nenea Nicu s-a ridicat de la masă și s-a dus la un chioșc alăturat, unde se vindeau covrigi și a cumpărat mai mulți covrigi de 1 leu bucata. M-am apropiat de el și am continuat până la marginea unui pod, fără să-i mai pun vreo întrebare.

- Acum a venit vremea să ne despărțim.

Ne-am îmbrățișat. El însă nu voia să plece. Am urcat pe pod, unde am observat din loc în loc chepenguri. L-am ținut bine de mână, fiindcă era gata să cadă pe una din acele deschizături.

- Hai, acum este timpul să te întorci la locul dumitale!

La acest îndemn, s-a prăbușit pe scândurile podului, apoi observ ceva foarte curios. El se dezagregă lent în interiorul hainelor. Pe măsura dispariției, se dezumflă și forma hainelor. Un tipar nemaisusținut din interior.

Mai multe entități astrale, aflate în jurul meu, veniseră în mod expres să vadă cum se dezagregă un corp astral ce se reîntoarce în mediul său.

Încerc să le dau explicația prezenței mele:

- Este pentru prima oară când vin aici, în lumea dumneavoastră, și petrec atât de mult timp cu un decedat. Să stai două ore aici și să te întreții cu cineva, este o mare performanță.

O femeie îmi răspunde:

- Să te bucuri, că voi veni și eu la tine când vei muri!

Semnul crucii - un act de violență împotriva entităților mai puțin evoluate

Între timp, la una din dedublări am fost iarăși înconjurat de entități negative. Și, ca de obicei, am folosit același semn care m-a scos de nenumărate ori din încurcătură. După ce am făcut semnul crucii și i-am văzut cum dispar,

m-a cuprins un puternic sentiment de milă, cu socotind de astă dată gestul meu un act evident de violență.

În urma acestei revelații, am luat hotărârea ca pe viitor să încerc ceea ce mai făcusem și altă dată - să discut cu acești agresori și să-i rog, cu smerenie și fără teamă, să mă ajute.

De aici încolo, în rarele prilejuri pe care le-am mai avut i-am rugat să mă asculte. Și, din toată ființa mea, sincer, le-am spus că sunt un pământean, și m-am rugat să mă ajute, pentru ca, la rândul meu, să pot ajuta pe cât posibil semenii care m-au trimis în scopul convingerii lor.

Așa am ajuns la certitudinea că nu există ceva mai de preț în astral - ca și aici de altfel - decât smerenia. Pe loc, întregul grup - ostil mai înainte - s-a grăbit să-mi fie de folos. Și iată cum, prin bunătatea noastră, poate fi influențat în bine chiar și sufletul cel mai înrăit.

Nici formula „Doamne, ajută-mă" n-am mai folosit-o, ci doar un simplu gând lansat în Cosmos - ca un apel impersonal, rostit cu dăruire totală: „Vă rog, ajutați-mă!" N-am observat nici un fel de diferență, ca efect imediat și vizibil, între cele două formule. De fapt, după rostirea formulei - indiferent care - „Ego-ul" tace. Și în această tăcere Absolutul mă ajută. Tăcerea este esențială, atât în fenomenul dedublării, cât și al sprijinului invocat.

O entitate îmi cere pâine ca să-și astâmpere foamea

Într-una din seri, complet relaxat, ating punctul critic al ieșirii din corp. O simplă invocare în gând: „Vă rog, ajutați-mă!" - și două mâini astrale de femeie mă scot din corp în cameră. Rog entitatea care m-a ajutat să-și ia forma astrală. Surpriză: Stau față în față cu fosta mea soție.

- Spune-mi, nu m-ai scos din corp?

- Da, eu, sufăr, sufăr îngrozitor, sunt frământată de gânduri.

- Încearcă să te observi, să iei contact simplu cu propria ta gândire, fără să faci ceva. Conștientizezi numai

acele gânduri și atât. Această pasivitate a minții te va scoate din orice suferință.

- Îmi este foame! Dă-mi să mănânc niște pâine.

Am căutat în zadar într-o cameră vecină. Nu am găsit nici o fărâmitură de pâine. Am găsit, în schimb, niște mere, pe care i le ofer îndată. Revenind în dormitor, observ la fereastră un bărbat. Am intuit că o urmărea să o ducă la locul de ispășire, de unde evadase. M-am dus în fața ferestrei și, fără teamă, l-am privit fix în ochi. La apariția mea s-a retras inofensiv. Am revenit în corp. A doua zi i-am dat de pomană, după dorința ei.

Alte curiozități și surprize astrale

În afara corpului fizic, conștient, mă gândesc la Sanda Dumitriu, o prietenă care ne-a părăsit în urmă cu o lună de zile. Mă aflu în fața unei fântâni. În interior, o scară în spirală pe care va trebui să cobor pentru a întâlni pe Sanda. Sunt ajutat de trei femei îmbrăcate în costume de diferite culori. Fiecare îmi oferă câte un buchet de flori distinct colorate: un buchet este de viorele, al doilea de zambile și ultimul de flori galbene, puțin veștejite. Mirosul uneia din ele îmi amintește de un flacon de parfum, al cărui nume nu-l reține.

Ajungând în fundul fântânii, am în față o sală imensă - gen cazarmă - în care se află o mulțime de bărbați îmbrăcați în haine rupte și murdare.

Lângă intrare, o grămadă de nisip. La întrebarea mea în legătură cu sufletul căutat, mi se răspunde că pentru a-l întâlni trebuie să trec peste acest nisip. După câțiva pași, de sub nisip, cineva mă ciupește de talpă. Surpriza și senzația de durere mi-au fost fatale! Am revenit imediat în corp, fără să întâlnesc pe Sanda.

Simt că cineva se află în cameră. Mă las scos din corp. Sunt două mâini de femeie, Fără să încerc identificarea ei, mă gândesc la un alt prieten, Ilie Ștefănescu, plecat de curând.

În cale întâlnesc mai multe entități, pe care le întreb și insist să fiu ajutat. Mi se indică o anumită direcție spre

care mă avânt de îndată. Am ajuns într-o cameră unde locuiesc mai mulți bărbați. Este, de fapt, o închisoare de deținuți de drept comun. Sunt delicvenți care se ceartă și se insultă pe lucruri mărunte.

Insist în continuare, în dorința de a-l întâlni pe Bebe, așa cum îi mai spuneau cei apropiați pe când era printre noi. Îmi dau seama că nu vrea să fie întâlnit în acest mediu și de aceea evită întâlnirea cu mine. Mai mult decât atât: un grup de pușcăriași mă împiedică să-l mai caut. Vanitatea cu care plecăm de aici ne urmărește și dincolo, și ne manifestăm ca atare.

La nouă luni după aceea l-am întâlnit într-un dormitor de cazarmă. Un șir de paturi de fier. Mă opresc în fața unui pat. Într-unul din ele, Bebe se află întins la orizontal. Lângă el se află un alt bărbat. După înfățișare pare un om modest; mă adresez lui cu toată încrederea. Îmi confirmă că cel căutat este acolo, că doarme - după cum intuisem și eu.

Trezit din somn, îndată ce mă vede, manifestă un clar sentiment de bucurie.

- Am fost trimis de doamna Nela. Te rog să-mi spui dacă îți dai seama că ai părăsit pământul ?

- Nu, nu l-am părăsit.

- Spune-mi care este parola ce ați stabilit-o împreună, în viață fiind, ca semn de verificare, a existenței viului în perpetuitate ?

- Suspendare ! îmi răspunde el, fără să ezite.

Aflu de la Doamna Ștefănescu că împreună cu soțul ei au convenit să comunice prin mine o anumită parolă de recunoaștere în scopul convingerii că cel plecat își păstrează conștiința trecutului.

Îi bine, cuvântul „Suspendare" nu era cel real. În plus, Bebe nici nu-și dădea seama că a părăsit pământul. De fapt, mediul unde-l găsisem era strâns legat de climatul nebulos și traumatizant din imediata apropiere a lumii unde ne ducem existența.

Costică Lupu este un alt suflet pe care l-am întâlnit dincolo la solicitarea unei credincioase, prietenă cu mine de aproape trei decenii.

L-am întâlnit în apropierea unui pod. Fără nici un avertisment, s-a repezit la mine și m-a mușcat de mână.

- De ce faci asta? Eu nu ți-am făcut nici un rău? Am fost trimis la tine de Stela.

- Da, da, știu mi-a persecutat câinele, ea se laudă cu fenomene de spiritism, m-a făcut și pe mine să mă documentez.

Lângă el se află o femeie scundă, șatenă, care confirmă tot ce spune el. Apoi mi-a destăinuit că îi este soție.

L-am întrebat dacă poate să dea vreun sfat pentru familia de aici. În urma solicitării mele, s-a îndepărtat brusc.

- Impulsiv suflet! am spus fără să vreau.

În continuare am rămas cu soția acestuia, la care s-au repezit doi bărbați cu intenția de-a o duce cu ei. Am reușit să-i îndepărtez.

În tot timpul acestei întâlniri, în preajma mea s-a aflat un cunoscut astral pe care l-am sfătuit să memorizeze toate amănuntele prilejuite de vizita mea.

La solicitarea unei bune prietene, Cleta, mă aflu iarăși în lumea astrală pentru a întâlni pe mama ei, Ruxandra Croitoru. Sunt înconjurat de un grup de femei. De la ele înțeleg că nu pot vorbi cu Ruxandra. În schimb, îmi oferă un aparat telefonic, spunându-mi că pot lua contact cu ea, folosind acest mijloc de comunicare. Mă conformez. Și, într-adevăr, o aud și-i recunosc vocea. Răspunsul dat fiicei sale este foarte limpede.

Mă aflu în localitatea Provița, în vizită la o cunoștință. În prima seară, simt în camera unde dorm o prezență astrală, care se află culcată lângă mine - spre perete. Mă sărută și eu îi răspund după care dispare imediat.

O nouă entitate își face apariția. O rog să devină vizibilă. Este o femeie brunetă, înaltă, cu păr negru, tăiat stil breton. Un smoc gri-blond îi dă și mai mult farmec.

Îmi spune că în casă „s-a stricat armonia".

- Te rog să-mi spui ce vezi la mine. Sunt în echilibru?

- Da, îmi răspunde ea.

- Atunci cine strică armonia?

- Fiecare în parte, dintre ceilalți.

- Cici, ce-i spun cu Doinei? Solca sau Sorca ți-a citit scrisorile!

- Bine, bine... dar tu cine ești?

Se desprinde fără să-mi răspundă și dispare.

Sunt iarăşi solicitat de un prieten, Virgil M., pentru a întâlni pe mama sa, decedată de curând.

O întâlnesc într-o cameră, stând pe pat, învelită cu un pled. Este legată la ochi cu un bandaj negru.

- Ce poţi spune acum? Vezi că nu există moarte?

- Oamenii scriu cărţi şi trăiesc după ele! răspunde ea evaziv.

- Bine, iată că vin din altă lume şi vorbesc cu dumneata, care eşti o fiinţă vie.

- Da, da... dar eu trăiesc în conştiinţă.

- Există în noi, desigur, un cunoscător. Nu-i aşa?

- Ştiu... arestarea dumitale nu a fost reală! îmi răspunde ea în final - şi apoi dispare.

Am înţeles că se referea la arestarea şi condamnarea mea. Altceva nu am putut descifra. Să fi avut ea în vedere faptul că, practicând dedublarea, închisoarea corpului fizic nu mai prezenta pentru mine o privaţiune absolută? Este posibilă şi această interpretare.

Din nou solicitat. De data asta entitatea vizată este Elena Ioniţă. Desprins de corp, în drum întâlnesc ceva care mă determină pe loc să schimb direcţia, lăsând acest caz să-l rezolv mai târziu.

Deci, mă simt atras spre o încăpere subterană. Dând urmare acestui îndemn, mă aflu într-un beci şi intuiesc că este vorba de Maria Scarlat. Pe un foc se aflau la încălzit mai multe oale cu apă.

Entitatea ce m-a condus aici îmi transmite: „Maria este aşteptată la suprafaţă!" - apoi: „Cineva îi va schimba hainele, căci i-a venit vremea."

Ţinând seamă de această deviere de la drumul iniţial, am dedus că Cerul ne dezvăluie o nouă taină. Maria Scarlat a petrecut mai bine de două decenii într-un beci şi acum era pregătită pentru spălarea corpului astral vechi, în vederea primirii unor haine noi.

Mulţumesc entităţii pentru minunata descoperire. Şi, în continuare, reiau călătoria pentru a întâlni pe Elena Ioniţă, pe care o găsesc într-un dormitor comun, într-o cameră de mansardă, între două femei. Mă recunoaşte şi, la vederea mea, se plânge că este prea mare înghesuială aici, unde locuieşte.

În mână ține o lumânare aprinsă pe care o duce spre urechi.

Cu ea de braț, mă îndrept spre ușă, unde găsesc un țigan, un fel de paznic sau supraveghetor, care mi se adresează:

- Dacă ai să mai vii, să-mi aduci niște cruciuliță!

Elena l-a repezit cu brutalitate.

Referitor la neînțelegerea dintre copiii ei îmi dă acest răspuns:

- Ei socotesc că sunt mai presus decât alții. Să-i lase în pace.

O vindecare astrală

Cu două luni în urmă am început un tratament al danturii la Institutul de Stomatologie. Și, spre surpriza mea, mi se anunță în final demolarea dinților, pentru a fi înlocuiți cu o proteză. Îmi pun singur întrebarea: „Ce să fac, mă supun sau nu?" Și, după câteva clipe de liniște totală, mi se răspunde cu un „nu" categoric. Și iarăși tac. Din aceeași profundă tăcere, un răspuns, tot așa de simplu, fără alte explicații: „Renunță la tot ce ai dat!" Și așa am făcut. În aceeași zi, cineva mi-a recomandat un alt medic, mai în vârstă, cu mai multă experiență decât primul medic.

A doua zi, înainte chiar de radiografie, mi s-a spus că nu poate fi vorba de extracția dinților. Radiografia, de altminteri, a confirmat exactitatea aprecierii sale.

La o lună după terminarea lucrării simt dureri insistente în locul unde s-a extras un colț. De fapt, încă de la extracție, am avut impresia că a rămas ceva din el. Mă adresez din nou aceluiași for interior. Răspunsul a venit tot așa de prompt. „Încearcă o vindecare astrală."

În aceeași seară, în afara corpului, sunt în căutarea unui cabinet dentar. Mă aflu în apropierea unei policlinici. În față, o bancă ceva mai lungă decât cele obișnuite din lumea noastră. Pe ea mai multe persoane așteptau să intre în clădire. M-am așezat și eu lângă ei, de o margine. După puțin timp, dându-mi seama că nu pot aștepta mai mult, m-am dus la portar și i-am spus că sunt pământean,

rugându-l să-mi dea voie să consult medicul. Am intrat într-un cabinet dentar identic celor de aici și m-am îndreptat spre unul dintre medici.

- Ia deschide gura ! îmi spune el.

Mă execut milităreşte. Medicul a introdus în gura mea două degete și din locul cu durerea a scos un vârf de colț, pe care mi l-a arătat, spunându-mi: „Uite-l". Și asta a fost tot. Am revenit imediat în corp.

De la această extracție astrală au trecut peste cinci ani de zile, fără să mai simt vreo durere sau măcar o jenă oarecare.

Pe măsura înregistrării acestor fapte astrale, în interiorul ființei mele apare, ca revers, obligația tot mai pregnantă de a transmite și altora toate cele întâmplate în acea dimensiune.

Mă consider, cum am mai spus-o de câteva ori, doar o simplă unealtă, prin care lumea astrală se descoperă pământenilor. Și asta, pentru că evoluția spirituală á ființei umane a rămas mult în urmă față de evoluția pe plan fizic. Avalanșa descoperirilor tehnico-științifice ne obligă să trăim mai mult în afara noastră, în dauna lumii interioare. Dezechilibrul creat este tot mai evident. Stresul psihic ne subminează atât sănătatea fizică cât și pe cea morală. Redresarea nu poate veni decât prin descoperirea Adevărului absolut ce-l avem în noi înșine. Dar pentru această realizare se impune demolarea ego-ului care ne condiționează. Numai așa, ca oameni liberi, putem avea acces la sursa vieții ce ne asigură sănătatea în ambele planuri - fizic și psihic.

Ultimul pelerinaj în lumea astrală

Desprins de corpul fizic, devin conștient și-mi pun întrebarea mie însumi: „Pe cine să caut ?" Un prim îndemn este să caut pe fratele meu Marin, decedat în urmă cu 55 de ani. Ure câtva și apoi mă opresc într-un grup de mai multe entități astrale. Asist la un fel de joacă între doi aviatori. Unul dintre ei spunea că este comandor de aviație, celălalt constructor de avioane, care avea un model de avion cam de 40 cm lungime și cam tot atâta deschiderea

aripilor. Cu mâna lansa acest avion către comandor, care, la rândul său, îl returna imediat. Întrebați ce fac, mi-au răspuns că fac exerciții cu un nou tip de avion.

I-am părăsit și, întrebând de fratele meu, unde-l pot găsi, mi s-a indicat o ușă, pe care am deschis-o. Am dat de un coridor și de aci am văzut altă ușă deschisă. În față, un dormitor de cazarmă - cu paturi de fier, saltele, cearșaf, pernă și pături specific militare. Într-un pat, singur, stătea fratele meu. La chemarea mea, a venit imediat. Eu îl îmbrățișez și-l sărut, ca odinioară.

Simt că ceva nu-i convine și-l întreb:

- Spune-mi, nu te bucuri că ne revedem?

- Ba da, dar să nu mă mai săruți.

- Nu am știut că asta te supără. Cum te simți?

- Bine.

Văzându-l că este așa de rece și socotindu-mă vinovat că l-am stingherit, l-am părăsit. Am intuit că, fiind desprins de mult timp de pământ, întâlnirea cu mine l-a obligat să se reîntoarcă în timp, la amintiri și lucruri neplăcute.

În continuare am dorit să văd pe fosta mea soție. A trebuit să ure, nu prea mult. Întreb un bărbat pe care-l întâlnesc în cale și acesta îmi indică un număr de trei carcere de formă curioasă - trunchi de con cu baza de circa cincizeci de centimetri diametru și înălțimea nu mai mare de doi metri. Sunt construite din stuf peste care s-a lipit pământ galben, nici un fel de ușă. Mă îndrept spre una din ele, unde intuiam că se află sufletul căutat. O chem. În clipa aceea, la baza conului se deschide o ușă și fosta mea soție pășește afară. O iau de mână și ne deplasăm spre o masă ce se află în apropiere. Ne așezăm pe o bancă și începe conversația.

- Spune-mi, de ce atâta suferință?

- Nimic nu scapă nepedepsit.

- Ce rău atât de mare ai făcut tu, ca să pătimești atât?

- Ei, cât ai tras tu de pe urma mea!

- Dar eu te-am iertat, crede-mă că nici nu mă mai gândesc la tot ce a fost.

- Se poate, dar eu sufăr, sufăr.

Am sărutat-o pe frunte ca să-i demonstrez că într-adevăr așa este precum spun.

Apoi, cu ea de mână, am pornit spre marginea unei păduri. După puțin timp mi-a spus că e vremea să se întoarcă la locul ei. S-a desprins de mine, iar eu am revenit în corp.

Câte taine nu ascunde acea lume! Și eu cunosc atât de puțin!

Un lucru îl înțeleg foarte bine: că nimic nu scapă cenzorului care se află în mod permanent în noi. El înregistrează fiecare gând, fiecare vorbă, fiecare înfăptuire bună sau rea. De asemenea, știu că unica modalitate de-a ne salva de suferință, este întâlnirea cu rădăcina purității din noi înșine. Numai în această ipostază „ego-ul", cu gândirea lui haotică, marele vrăjmaș al ființei umane, își va înceta activitatea, cedând conducerea inteligenței creatoare ce operează prin iubire, frumusețe, bunătate.

Mă opresc aici, nu înainte de a preciza că în această perioadă am avut și alte dedublări, ca și câteva vise prevestitoare. Unele cu dezvăluiri directe, privind atât evenimentele politice prin care a trecut țara, cât și asupra desfășurării existenței mele.

În noua înțelegere a lucrurilor și fenomenelor legate de viață, tot ce a fost precum și tot ce se va întâmpla în viitor au o însemnătate redusă. Toată importanța trebuie acordată în întregime numai și numai prezentului, care este viu și activ, în veșnică transformare și noutate absolută de la o clipă la alta. Realitatea vieții numai așa o putem întâlni, împărtășindu-ne din frumusețea și binefacerile ei transformatoare.

Despărțirea

Înainte de-a ne despărți, vin cu câteva sublinieri pe care le apreciez ca necesare înțelegerii și punerii în practică a „Cunoașterii de sine."

Întâlnirea practicantului cu sine însuși se realizează prin pasivitatea minții. Se privește și se ascultă cu flacăra atenției fiecare reacție a propriei gândiri ce apare la contactul cu mișcarea vieții. Atenția este aidoma unui laser care arde, spulberă, dezagregă tot ce se mișcă în câmpul conștiinței

noastre. În acest fel, începutul și sfârșitul cunoașterii se concretizează în golul psihic.

Clipa întâmpinată în acest mod ne oferă Eternitatea.

Misterul transformării psihologice are loc numai în acest vid absolut, în care Sacrul aflat în noi spulberă întreaga condiționare. Puritatea se impune în chip vădit - ca iubire, frumusețe, bunătate fără margini, fericire nemotivată.

Sunt excluse de la bun început: voința, efortul, imaginația.

De asemenea, lipsesc cu desăvârșire: scop, interes, ideal. Din aceste considerente, „Cunoașterea de sine" nu poate fi socotită drept teorie, metodă sau credință.

Prin această modalitate de abordare a vieții, practicantul descoperă singur că în el se află atât discipolul cât și maestrul. Adică ego-ul - creație spațio-temporală, și non-ego-ul sau Sacrul, în a cărui prezență trebuie să tacă tot ceea ce este efemer. Căci numai prin smerita tăcere a „sinelui" Absolutul își revarsă asupra întregii ființe darurile sale binefăcătoare. Transformarea radicală a omului vechi, prin înlocuirea lui cu noua structură, asemănătoare Sursei din care provine numai în această conjunctură se operează.

În această cuprindere universală, adevărata religie este „Tăcerea", împlinită prin practica tăcerii sau rugăciunea tăcerii.

Pentru a veni în întâmpinarea acelor suflete cu adevărat interesate de cunoașterea realității proprii existențe, voi încerca să sintetizez o seamă de răspunsuri, privind dualitatea ființei umane în contextul fenomenului de viață și de moarte. Și vom începe cu ceea ce este evident pentru majoritatea oamenilor, și anume cu suportul fizic.

Omul adevărat nu este corpul fizic, cu care adesea, în mod cu totul eronat, ne identificăm. El este doar un instrument intermediar care ne ajută să ne manifestăm vizibil la nivelul vieții terestre.

Prin fenomenul dedublării am constatat că din acest corp se desprinde o entitate de sine stătătoare, aidoma ca înfățișare. Ea poartă în sine toate însușirile ființei mele. Desprinsă temporar de tiparul fizic, această entitate dispune de memorie, voință, sensibilitate, inteligență. Și ca poate acționa după propria dorință și după cum o cer împrejurările.

De fapt, aici se află omul adevărat, cu toate defectele și calitățile sale.

În această ipostază, corpul fizic rămâne ca un vas gol, față de care am o totală repulsie, întocmai ca de un cadavru.

Dublura vie, într-o permanentă mobilitate, este formată - potrivit vederii astrale - din punctișoare luminoase, independente între ele, care se adună totuși, ca atrase de o forță magnetică interioară pentru a forma structura entității.

Deplasarea ei în timp și spațiu se realizează aproape de viteza gândului, potrivit intensității impulsurilor determinate de actul volițional.

La acest nivel mă comport întocmai ca omul obișnuit: judec, apreciez, mă tem și acționez conform condiționărilor ce mă caracterizează. Aici, însă, înțelegerea lucrurilor și a evenimentelor se împlinește cu mai multă acuitate decât în contextul planului fizic.

Am extins investigația și mai în profunzime. Cu acest prilej m-am desprins atât de dublura-fantomă cât și de încă alte învelișuri. În final, am atins acea minunată stare de conștiință pură, de iluminare fără limite, integrată în oceanul nesfârșit de lumină cosmică. Am trăit clipe de uniune cu Marele Tot care se revărsa în mine. Această ipostază o consider ca fiind cea mai de seamă realizare, în care Infinitul își confirmă prin mine propria realitate.

Să revenim la dublura psihică, pentru a relata și alte experiențe inițiate în scopul descifrării tainelor vieții. Mai întâi am dorit să aflu adevărul în legătură cu viețile succesive, și despre peregrinarea spiritului cu învelișurile sale prin diferite încarnări. La solicitările respective mi s-au dezvăluit fragmente din alte cinci vieți petrecute pe pământ. Atât fizionomia cât și preocupările legate de acele existențe erau cu totul distincte de la o reîncarnare la alta. Am fost întotdeauna numai bărbat.

Tot din postura dedublării am făcut investigații și asupra viitorului, legat de această ultimă întrupare. Și astfel, astral mi s-au dat fragmente de întâmplări viitoare pe plan fizic, care, apoi, prin trecerea timpului, s-au petrecut întocmai. Intervalul de timp dintre previziune și trăirea reală a fost de zile, luni și chiar ani.

De pe aceeași poziție, ca dublură astrală, am luat contact cu un număr impresionant de mare de oameni cunoscuți și necunoscuți, desprinși de pământ prin așa-zisa moarte. Mediul în care aceste entități își continuă viața variază de la hrube întunecoase la palate cu grădini de flori și multă vegetație, ce încântă privirea.

Timp de opt ani de zile am trăit acest experiment fără să am vreo cultură în acest domeniu. Până la declanșarea spontană a primei desprinderi de corp nu posedam nici un fel de informație asupra unei asemenea posibilități.

După această perioadă, când am început să citesc și ce spun alții, numărul evadărilor în lumea astrală a crescut fiind solicitat de diferite cunoștințe care doreau dovezi și informații privitoare la ființele dragi ce i-au părăsit.

În tot ceea ce relatez cu privire la această perioadă (cap. III), descrierile mele au mers până la exces de amănunte. Din convorbirile cu cei decedați am constatat că ei păstrează aceeași mentalitate pe care au avut-o pe când trăiau printre noi, mediul în care își continuă existența în astral fiind determinat de gradul lor de evoluție. Actele condamnabile săvârșite aici își găsesc în acea lume (mult mai reală decât asta!) reversul prin ispășiri în raport cu gravitatea lor. Glasul conștiinței din noi este, de fapt, judecătorul incoruptibil care ne atrage la locul dreptei ispășiri.

Fenomenul dedublării mi-a dat certitudini despre nemurirea viului, precum și informații precise privind procesul de evoluție spirituală, care în mod obligatoriu, trebuie să fie inițiat și dus cu toată seriozitatea și perseverența încă de aici, de pe pământ, în strânsă legătură cu corpul fizic.

Nemulțumit de condiționarea mea psihologică și, oarecum, obligat să fac mai mult în raport cu câte mi s-au descoperit, am inițiat și alte modalități privind ameliorarea comportării mele. Iar, în final, am ajuns și m-am statornicit la practica cunoașterii de sine.

După circa doi ani și jumătate de practică asiduă, în structura mea psihologică se produce un alt fenomen surpriză, pe care l-am numit „Spargerea tiparului mental al gândirii condiționate." De-acum, ascensiunea spre culmile evoluției spirituale se realizează infinit mai ușor. Aș zice, ca de la sine. Prin spărtura ce s-a operat spontan, fără vreo urmărire

anticipată, încep să se elimine acele energii care hrănesc și mențin structura ego-ului.

Simpla conștientizare a reacțiilor gândirii omului vechi, determinate de provocările permanente ale vieții, se concretizează în acțiuni edificatoare. Astfel se elimină aglomerările ancestrale care ne-au ținut prizonieri, programându-ne totodată, în mod fatal, stări tensionate, temeri, suferințe și amărăciuni.

Din acest fericit moment practicile de mai înainte și-au pierdut însemnătatea și rostul continuării lor.

Dedublarea, ca și orice fel de fenomen de parapsihologie, sunt considerate ca simple manifestări care au loc la nivelul limitat al conștiinței ego-ului. Importanța pe care, eventual, le-o acordăm constituie un veritabil obstacol ce împiedică manifestarea reală a Sacrului existent în noi, adică a conștiinței pure, de care am amintit anterior.

Acum, în noua conjunctură, întâlnirea cu Infinitul o putem realiza frecvent, o dată cu instalarea vidului psihologic, sau tăcerea smerită a subconștientului ego! Practica are loc în orice condiții de viață; singurătate sau în mijlocul mulțimilor, ca om liber sau privativ de libertate.

Țin să mai precizez că această cunoaștere se practică individual și ea nu dă naștere la asocieri sau la fenomene de subordonare. Aici nu mai există maestru și discipoli, șef și subalterni, învățător și ucenici! În faza nimicului psihologic toți, fără nici o excepție suntem la fel, prieteni care-și întind mâna, ajutându-se reciproc.

Nu sfătuiesc pe nimeni să-și abandoneze credința religioasă, metoda, practica sau disciplina impusă, prin care speră să-și înnobileze sufletul și să întâlnească pe Dumnezeu. Nu ar face decât să schimbe o metodă acceptată la nivel de ego, cu alta.

Ceea ce încerc să transmit este dorința de-a descoperi singuri că toate practicile bazate pe știut, analize, imaginație sau diverse credințe, ne limitează, închizându-ne în tiparele respective. Or, Adevărul Absolut nu poate fi întâlnit decât de ființe complet libere de orice condiționare.

Cât timp funcționați la nivelul ego-ului știutor, îndoiți-vă de orice, căci în câmpul desfășurării sale, totul este relativ. Și numai prin îndoială avem posibilitatea să descoperim certitudini absolute.

Când mintea își înțelege dimensiunea neputinței... ea tace. Și în această tăcere, Absolutul, existent în profunzimea ființei noastre, se manifestă prin infinita lui sfințenie, operând transformări radicale binefăcătoare.

În finalul acestei lucrări, țin din nou să subliniez că toate destăinuirile ce mi-au fost făcute, sunt adresate tuturor oamenilor, ca un mesaj în scopul accelerării evoluției spirituale pe Terra.

Eu mă socotesc un simplu mijlocitor; în locul meu ar putea să fie orice locuitor al acestei planete. Scrierea acestei lucrări a urmărit, așadar, achitarea unei obligații morale - transmiterea unui capital de informații, spre a fi pus la dispoziția pământenilor. Atât numai.

Cine a avut îndemnul și curiozitatea să ducă lectura până la sfârșit are completa libertate, fie să-și continue existența ca și până aici, fie să încerce prin mijloace proprii descoperirea Realității Absolute, singura în măsură să opereze transformări binefăcătoare, atât în structura individuală, cât și a lumii, în general.

Cartea, prin diversitatea temelor de parapsihologie abordate, se definește ca premieră absolută atât în literatura noastră, cât și pe plan mondial.
autorul - fost deținut politic - descoperă în mod spontan fenomenul de dedublare pe care îl practică pe întinderea a 42 de ani de existență, aducându-ne dovezi incontestabile despre nemurirea sufletului, reîncarnare, viețile succesive, suferință aici și dincolo, ca revers al ignoranței și al actelor reprobabile săvârșite de firea lumească etc.
Preocupat în mod insistent de perfecționarea morală a propriei ființe, după o anume vreme de practici asidue, un nou fenomen - surpriză îi marchează viața. eliberarea spiritului de sub dominația "ego-ului" și apariția "lubirii creatoare" ce-i imprimă o altă mentalitate psihologică.
De asemenea mai aflăm că adevăratul rost al întrupării noastre pe Terra este acela de a ne descoperi " Scânteia divină" existentă în adâncurile ființei, calitativ identică fiecărui ins (starea de conștiință pură sau de frumusețe absolută), singura în măsură să opereze transformări radicale, benefice, pe drumul mereu ascendent al evoluției spirituale.

Adina Arsenescu

ISBN 973-562-102-9